Davis

Roman
de Maria Pană

Prefaţă de
Ana Lucreţia NEDELCU

2021

Prefaţă

"Femeia nu este interesată de teorii abstracte și motive logice. Înțelepciunea feminină iese din măduva oaselor, din suferința experienței - ca peștele care iese din intestine, nu ca pasărea răsărită din cap. La fel ca femeia ancestrală, femininul face ca nesocoteala să devină maturitate atunci când se experimentează pe sine ca parte a ritmurilor cosmice ale naturii, uitându-se în același timp direct la realitatea de aici și acum, la prezentul care se schimbă instantaneu. Acest adevăr nu este negociabil."

Fragmentul îi aparţine lui Marion Woodman, filolog şi psiholog Jungian, celebră autoare de origine canadiană, dar şi o susţinătoare a drepturilor femeilor. Afirmaţiile sale sunt general valabile, "călcând în picioare" orice precepte învechite care descriu femeia şi rolul ei pe pământ, induse de-a lungul secolelor de diverse contexte sociale şi religioase care au pus feminitatea "la colţ", în loc să o considere o fiinţă superioară. Practic, acest citat descrie feminitatea la superlativ. Nu l-am ales întâmplător.

Precum în volumele anterioare și în contextul tratat, vorbim despre o protagonistă, călătoare alături de noi, cititorii, deja prin trei volume ale unui *bildungsroman*. Distinsa autoare din urbea lui Caragiale, Maria Pană, ne încântă cu al treilea volum şi ultimul din parcursul personajului său principal, Marinola Deleanu. Ca să înţelegem mai bine natura personalităţii sale, recomand parcurgerea primelor două volume, *"Trapezul vieţii"* şi *"Marinola"*: copila, adolescenta, tânăra femeie, pentru ca în prezent, să ne delectăm cu peripeţiile acesteia, mai mult sau mai puţin fericite, în a doua parte a vieţii sale.

Faţă de primele două volume, acest ultim nu respectă neapărat o structură fixă, lansată printre paginile unor capitole separate. Se desfăşoară mai degrabă în secvenţe în funcţie de timpul şi spaţiul prin care personajele fac slalom în tumultul lor existenţial. Totuşi, putem vorbi depre aceste secvenţe scriitoriceşti ca aparţinând unor patru mari cadre de desfăşurare a acţiunii, care au în centru câte un personaj sau câte o locaţie.

Firul roşu al prezentului volum continuă să ţească această pânză compactă şi rezistentă de păianjen, ce reprezintă viaţa şi parcursul eroinei noastre, Marinola, păstrând ca deliciu scriitoricesc trăirile sale intense de femeie, precum şi umorul specific autoarei, care aţâţă cititorul spre o gândire liberă şi transformatoare.

În romanul Mariei Pană, feminitatea este exultată de aceste trăiri pasionale şi percepţii profunde asupra existenţei umane, văzute prin ochii minţii şi prin simţurile unei femei nevăzătoare, o luptătoare a destinului şi o eroină a sorţii.

Dacă primul volum s-a axat pe copilăria protagonistei, pe adolescenţa sa agitată, pe refugiile identificate pentru a se putea susţine la nivel emoţional, pe înţelegerea mai profundă a acestui vlăstar supus întunericului, totul înnobilat cu spiritul critic şi acid al autoarei, al doilea

volum - *"Marinola"* - aduce în realitatea concretă portretul femeii tinere şi aplică ceea ce se întrevedea demult: ambiţia şi curiozitatea unei tinere de neînvins, mintea sa logică, raţională şi dorinţa de învăţătură pe tot parcursul vieţii. Maria Pană este printre puţinii autori de vârsta a treia care au înţeles că educaţia unei fiinţe nu se termină odată cu studiile formale, ci ea se continuă printr-o lege nescrisă a firii umane de a evolua permanent, implicându-se în contexte de învăţare multidisciplinară.

Accentul pe propriul *Eu* se diminuează treptat în volumul al treilea, după cum îi spune şi titlul, *"Davis"*, acest personaj masculin care intră în scenă, având tonuri mai puternice în sine, subliniind masculinitatea şi prin contextul inedit în care autoarea plasează personajul. Printr-o surpriză de proporţii, distinsa scriitoare ne scoate din freamătul celui de-al doilea volum, considerat cel mai trist în contextul de faţă, din perspectiva particularităţilor unui destin feminin tragic, pus pe seama lipsei curajului și a prejudecăţilor celor din jur. Dacă acolo vorbim despre lipsa totală de speranţă, cu precădere asupra laturii masculine, doamna Pană vine acum parcă să salveze de la o pieire ancenstrală, bărbatul, oferindu-i o companie selectă a feminităţii autentice şi sensibile, de lângă care nu mai poate evada.

Maturitatea protagonistei este deplină acum, deşi accentele umoristice ar spune contrariul, prin dialogul uneori fără un sens concret, dar care face deliciul scriiturii în ansamblul ei şi cheamă la a nu lua viaţa prea în serios, ci a rămâne cu o doză de umor şi auto-ironie. Spiritul tânăr al autoarei (deşi la o vârstă venerabilă) contribuie activ la dezlănţuirea acestei scrieri-manifest umoristic care o tranformă, prin urmare, într-o lectură accesibilă tuturor, de la mic la mare, fără menajamente.

Doamna Pană este exigentă cu cititorii săi: trebuie să fi parcurs primele două volume ca să înţelegi atât firul narativ, intriga, cât şi evoluţia internă şi externă a protagonistei. Spun acest lucru deoarece volumul trei începe abrupt: *"După plecarea celor doi cu ambulanţa la spital, m-am apucat cu râvnă şi dragoste să fac ordine în apartamentul lui Mirel."* Romanul se deschide astfel, cum ne-a obişnuit de altfel autoarea demult - încă de la primul volum - cu stări de şoc şi groază care să ne ţină în priză pe tot parcursul lecturii. Prima parte deci, se concentrează pe moartea iubirii supreme a unei femei. Care sunt reacţiile ei, cum gestionează o asemenea pierdere şi ce face mai departe?

Astfel, prima parte a cărţii nu este tocmai plăcută, căci ne face cunoscut faptul că eroul inimii Marinolei se stinge din viaţă în urma unei boli necruţătoare. Tristeţea profundă şi zbuciumul interior sunt trasate de autoare precum nişte grinzi ce scârţâie dimineaţa în răsăritul soarelui, menite a-ţi pregăti ziua în avans, dar într-un mod nu tocmai plăcut. Printre lacrimile vărsate de Marinola şi dialogul cu suita de personaje, se strecoară şi reflecţiile protagonistei, contemplate mai ales în lunga perioadă de după deces, cea de recuperare, care se anunţă extrem de greu de suportat: *"Trecuse aproape o lună de la înmormântarea lui Mirel şi niciunul dintre prietenii mei nu reuşise să lege două vorbe cu mine. Eu una, îi uitasem pe toţi, cât şi pe mine însămi."*

Această perioadă de convalescenţă psihică şi emoţională este redată prin solitudine şi prin înnecul amar într-un simţământ neescaladat de raţiune. Un prieten adevărat însă te poate scoate chiar şi din cel mai negru abis: *"...Prea te dăruieşti unui sentiment, unui simţământ. [...] Nici cu începutul unei iubiri şi nici cu sfârşitul ei nu se termină lumea."* Alter-egoul protagonistei, Minola, apare şi aici ca un personaj puternic conturat, menit a veni în ajutorul tristeţilor şi a o salva pe Marinola de la naufragiul unei existenţe greu încercate.

După o lungă perioadă de amărăciune, autoarea ne face cunoştinţă cu un nou personaj masculin, pretendent al mâinii "periculoasei" Marinola. Toni este un personaj de factură simplă, dar jucăuşă, insistent, dar poate nu atât de serios în intenţii, menit parcă să întregească "meniul" bărbătesc expus de autoare pe parcursul celor trei volume. Deşi ne putem referi la mai multe topologii masculine trasate în contrast cu tipologia feminină singulară, scriitoarea calcă de fapt pe aceleaşi precepte: bărbaţii sunt slabi când vine vorba de cucerirea unei femei, urmărind mereu şi mereu acelaşi scop. O viziune poate clasică a naturii umane duale, luând în considerare noile trenduri de dezvoltare personal, care tind să aducă mai aproape masculinul de feminin prin conştientizarea unor defecte şi a unor calităţi esenţiale. *("Să ştii că nu toţi bărbaţii sunt proşti, cum crezi tu."*) Episodul "Toni" poate fi considerat cel secund.

În ciuda opiniilor negative lansate la adresa bărbaţilor, Marinola rămâne ancorată sub un singur nume pentru care viaţa ei face sens: Mirel. Duioşia, iubirea de necuprins şi jumătatea vieţii ei se destăinuie într-o serie impresionantă de scrisori lăsate după moarte, epistole în care Mirel se confesează prin cele mai intime gânduri şi secrete despre viaţa sa, sentimentele sale şi familia sa pe care o doreşte reîntregită. Din acest punct al romanului, şi prin dezvăluirile făcute, Marinola devine un pion în recuperarea durerii bărbatului pierdut, prin misia de a-i găsi fratele geamăn, dispărut încă de mic. Vom descoperi aici o literatură profundă, trăiri intense aşternute pe hârtie dintr-un interior zbuciumat al autoarei, ce trăieşte şi retrăieşte permanent alături de personajele sale, drama acestei vieţi tumultuoase. Fiecare personaj reprezintă parcă un sentiment dezlănţuit. Nu putem ignora însă nici latura concretă a desfăşurării evenimentelor, prin detaliile şi acţiunea dinamică, obişnuită deja până acum, prin care protagonista noastră îşi va îndeplini misia ce i-a fost hărăzită şi care îi va oferi, spre final, răspunsul la toate rugile adunate de-a lungul vieţii.

Romanul mai are presărate şi episoade ale omagiului adus lui Miron Mălinescu, omul care făcuse din viaţa Marinolei o adevărată cursă cu obstacole sentimentale, dar şi concrete: îi lăsase un apartament cadou, bani şi bunuri de care să se bucure în absenţa lui, dar şi câţiva prieteni care să o sprijine în momentele grele. Toate acestea însă, nu compensau durerea pricinuită de absenţa lui fizică, jumătatea ei care părea acum un nor negru estompat de un aer puternic de pustnicie.

O a treia parte a romanului ne aduce în prim plan "episodul Praga". Plecarea la Praga a celor două femei, Marinola şi Minola, printr-o conjunctură fericită, anunţă o serie de alte peripeţii pe tărâm străin, de data aceasta, prin secvenţe ce vor face multe dezvăluiri surprinzătoare. Pe lângă descrierea secvenţială a capitalei Cehoslovaciei, mai apar în scenă alte câteva personaje noi, respectiv mătuşile Minolei şi personajul principal masculin, Davis. Cine este Davis, cum apare el şi ce înseamnă de fapt întâlnirea lui cu Marinola, sunt întrebări la care numai cititorul poate să-şi răspundă.

A patra parte a romanului şi ultima se bazează pe construcţia relaţiei Marinolei cu Davis. Aceasta este, la rândul ei, despărţită pe episoade plăcute şi mai puţin plăcute, care ţin cititorul alert în a desluşi un puzzle, din care acest "du-te vino" sentimental creează deliciul lecturii: plăcerea de a fi împreună, despărţirile scurte dar zgomotoase, trădările şi stările "febrile", simulările incognito, toate acestea duc scriitura către dimensiunea sa psihologică, analizând subtil *raţiunea versus simţirea*. (*"Îmi dădeam seama că în fiecare zi, oră şi minut, mă îndrăgostesc de el iremediabil, ca o puştoaică, dar intervenea raţiunea care mă ţinea încătuşată în nişte precepte de care alte persoane nici n-ar fi ţinut cont."*)

Romanul ne încântă şi cu o doză de *detective story,* prin aducerea la îndeplinire a unor misiuni secrete, consecinţele acestora în vieţile celor implicaţi şi deznodăminte surprinzătoare.

Aşadar, autoarea oferă, prin volumul de faţă, cât şi prin întreg romanul în trei volume, un amalgam complet de trăiri, contexte, provocări şi mister. Acest lucru este dat şi de permanenta schimbare a locaţiei de desfăşurare a acţiunii: de la Ploieşti la Braşov, apoi la Praga, ca să ajungem să străbatem puţin câte puţin şi judeţul Prahova, spre Vălenii de Munte.

Doamna Pană nu se dezminte de obiceiul său scriitoricesc şi creează şi în acest volum o combinaţie ideală pusă spre dezbatere: teme de factură morală cu greutate, valori universale, tratarea femininului şi a masculinului combinate cu stilul accesibil, limbajul simplu, plin de umor şi emfază, care să tranforme "greutatea de pe umeri" în aspecte societale de o suportabilitate considerabilă. O poveste de iubire care transcende simplele intrigi colocviale şi vorbeşte despre alegeri, decizii şi responsabilitate umană.

Un roman pe care îl recomand și căruia îi dedic și un argument pentru *Feminismul Creator*, rolul femeii în societate, relaţia mamă-copil, femeia-iubire şi… *Eternul Feminin*.

Feminitatea … poate fi ea cuprinsă în vâltoarea unei bucăţi albe de hârtie ce aşteaptă să I se scrie iubirea?

Feminitatea … un curs de râu din care ţâşneşte creaţie debordantă, capătă sens viaţa, călătoria, schiţa, versul, fraza…

Feminitatea … în încercarea de a o aduna fărâmă cu fărâmă în câteva rânduri ale unei cărţi menite să scoată din sânul matern viziuni, idei, dragoste nemărginită, împărtăşită de-a pururi pe culmi de foc, rămasă dar nu statică în circuitul închis al existenţei.

Feminitatea … ca o poezie, ca o proză de versuri nebune, ca o psihologie a copilului, ca o metaforă a Mamei Pământ, ca o durere de dor şi ca o bucurie de prunc.

Ce-ar însemna de fapt *Feminitatea* fără lume, dar… ce-ar însemna lumea fără *Feminitate*? Am mai vieţui în bolobocul obscur al întunericului, am mai vâsli pe culmile de neînţeles ale logicii, am mai cutreiera munţii fără de iarbă dacă Feminitatea n-ar fi prezentă mereu… mereu aici şi acolo pentru a da viaţă ierbii, florii şi spicului, literei şi veşmântului, muzicii şi… primului sunet?

O stare a Feminităţii pe care cu toţi o purtăm de-a pururi, dă glas acum unei voci comune călăuzită de povești pline de dorinţă, fraze de introspecţie, căderi şi urcări de ritm, rimă de mătase şi furtuni de amintiri vii.

Ana Lucreţia NEDELCU ~ filolog, scriitoare, poetă

INTRODUCERE

Consideraţii

Fără dorinţe, iniţiative ori aşteptări din partea puţinilor mei cititori, m-am hotărât să mai scriu o carte cu puţin umor, cu multă iubire şi tristeţe, cât abia să încapă în univers, fiindcă povestea Marinolei, cea care a rămas nevăzătoare din copilărie, cea care a visat, a sperat şi a iubit, nu s-a sfârşit încă. Frumoasa Marinola a plâns printre ruinele viselor, luptătoarea Marinola a asitat la înmormântarea fiecărei speranţe, iar iubirile ei din tinereţe şi maturitate le-a închis în cea mai sigură casetă de aur numită "inimă". Ruinele viselor au fost acoperite de pământ şi au încolţit alte vise, speranţele au fost îngropate în pământ, de unde au răsărit alte speranţe, iar iubirile ei de femeie au dat naştere iubirilor pentru oameni, pentru frumos şi pentru încredere şi dreptate. Marinola ştie că, aruncând o carte, întorci spatele unui prieten, când uiţi o carte într-un cotlon, ignori efectul unui medicament miraculous, iar când distrugi o carte, stingi cea mai preţioasă lumină rămasă, atunci când toate luminile s-au stins. Iubiţi cărţile tuturor celor ce închid în ele o parte ori întreg sufletul lor, fiindcă nu vă vor dezamăgi. N-am înţeles şi nu pricep nici astăzi: de ce oamenii trec indiferenţi pe lângă ale lor cărţi şi personaje? Primiţi-le în casele şi-n sufletele voastre, iar viaţa voastră vi se va părea mai uşoară decât a celor din cărţi.

***

După plecarea celor doi cu ambulanţa la spital, m-am apucat cu râvnă şi dragoste să fac ordine în apartamentul lui Mirel. Nu ştiam cum administrase el locuinţa sa, dar praful şi dezordinea erau la ele acasă. Am schimbat lenejeria de pat, am verificat în şifoniere, dând de o parte rufele murdare, pentru a fi puse la spălat. Din când în când, mă opream din treabă şi-i mângâiam hainele, îmi vâram nasul în rafturile şifonierului, ca prin mirosul ce-l emanau lucrurile să-l simt pe Mirel mai aproape. Aş fi vrut să mă înfăşor în hainele lui şi, visând la el, să-l aştept până se va întoarce. În final, am început să aspir peste tot, căci deja roboteam de câteva ore şi trebuia să văd ce fac şi copiii, care nu dădeau niciun semn de viaţă. La un moment dat, am auzit soneria şi am oprit aspiratorul. Puţin alarmată, întreb:

- Cine este?

- Culai, doamnă! răspunde o voce bărbătească.

Întredeschid puţin uşa şi într-adevăr, era Culai. Îl trag în casă.

- Sărut-mâinile, doamnă Marinola… şi a început să plângă.

Consternată, îl întreb:

- Ce-ai păţit, Culai?

- Plâng de mila lumii, doamnă!

- Care lume, Culai?

- Lumea asta amărâtă ce îndură atâtea necazuri şi trebuie să ducă pe umeri povara atâtor dureri necruţătoare.

- Dar de când ai devenit tu aşa mare filosof, bădiţă Culai, că mă uimeşti cu atâta înţelepciune?

- De când tot urmez la şcoala vieţii, domniţă Marinola. Dar mai bine, haideţi să continuăm ce-aţi început în casa aceasta, că acum se face seară şi trebuie să mai şi mâncăm, fiindcă mi-a spus mie o păsărică bună că n-aţi băgat nimic în gură de aseară şi nici nu v-aţi odihnit.

- Dar ce informat eşti tu, măi Culai, mai ceva decât postul de radio Erevan… Credeam că vii şi tu cu mai multă speranţă de viaţă şi puţină veselie, că şi eu am un suflet cătrănit şi-o inimă gri ca cerul, înainte de marile furtuni devastatoare. Dar mai bine să lăsăm lamentările şi să ne apucăm cu nădejde de treburi că, vorba ta, acum se face seară şi vine Cori să ne spună cum se simte Mirel. Tu nu ştii să umbli la maşina de spălat, că s-au strâns o grămadă de rufe?

- Maşina domnului Mirel este stricată aşa că duc rufele la maşina doamnei Minola, fiindcă aşa am mai procedat şi altă dată.

Tare m-am mirat de aşa noutate, întrucât Mirel nu era omul care să lase aparatura casnică stricată. Această ciudăţenie mă cam punea pe gânduri. Oare ce se întâmplase cu Mirel în ultima vreme? Ori poate se întâmplă ceva neştiut de mine şi acum?...

- Aspiră tu şi mă duc eu cu rufele, fiindcă vreau să văd ce face Cristina.

- Nu, doamnă, că sunt multe şi grele, iar pe domnişoara Cristina o trimit eu la dumneavoastră dacă este acasă.

M-am uitat la ceas care arăta ora şase, iar pe ziua de azi nu reuşisem să merg la Minola. De fapt, de aceea venisem la Braşov. Nu ştiu ce aveam. Parcă visasem un vis urât şi abia acum începeam să mă trezesc, dar realitatea mi se părea surprinzătoare, chiar neverosimilă. Minola era în spital, Cori plecase cu Mirel la urgenţe, şi nici acum nu venea măcar cu o veste. Ce se întâmpla cu noi, cu viaţa noastră? Treceam cu toţii prin cumpene grele. Oare Dumnezeu ne scăpase din braţe? Simţeam că mă prinsese frica în tentaculele ei, precum o caracatiţă a destinului şi nu puteam scăpa din înlănţuirea ei nefastă.

Mirel îmi promisese, pentru prima dată de când ne cunoşteam, că nu ne vom mai despărţi niciodată şi acum nu dădea niciun semn. El nu ştia că mă topesc de îngrijorare, de frică, de dor?

În sfârşit, termin de aspirat. Mă întrebam acum de ce oare nu mai apare Culai să-mi spună ce ştie despre copii. Dacă am văzut că întârzie, am deschis uşa la apartament şi tocmai voiam să traversez holul ca să ajung la uşa apartamentului Minolei, când se deschide chiar uşa ei şi apare Culai, care mi s-a părut, din nou, că plânge.

- Ce faci, Culai? Te-ai oferit să mă ajuţi la treabă şi acum vrei să devii bocitoare şi faci repetiţie? Copiii sunt acasă? Cum a rămas vorba, nu trebuia să o trimiţi pe Cristina la mine?

- Iertaţi-mă, doamnă Marinola, am căutat ceva de mâncare şi v-am adus şi dumneavoastră.

- Şi tu ai mâncat ceapă, de plângi mereu?

- Copiii nu sunt acasă. Au lăsat un bilet în care spun că se duc la doamna Minola şi nu v-au mai deranjat de la treabă.

- Le era teamă că-i solicit să mă ajute, nesuferiţii! Le mai dau eu bani pentru distracţii?...

- Lăsaţi, doamnă, că atunci când se vor duce la casa lor, sigur vom plânge după ei.

- Şi tu, acum, după cine plângi, că ne vei inunda cu atâtea lacrimi?

- Mai bine luaţi loc la masă în bucătărie sau unde vreţi dumneavoastră, să serviţi ceva, că vi s-o fi lipit burta de spate, cum spunem noi, cei de la ţară.

- Chiar că mă simt deodată aşa de obosită, că am început să gândesc în ceaţă.

- Nu mai bine, după ce serviţi masa, vă culcaţi puţin? Şi când vine domnul Cori, vă trezesc.

- Vreau să mă culc în patul lui Mirel şi te rog să mă trezeşti şi când vine Cristina, ca să văd ce a hotărât împreună cu Minola. Poate îi face ieşirea din spital mâine.

M-am înfăşurat într-un halat de casă aflat în şifonier peste nişte haine ale lui Mirel şi, legănată de dulcele somn, în mirosul de parfum cu care se delecta el, am dormit până dimineaţă, deoarece Culai nu avea de gând să mă mai trezească în seara aceea, căci îmi pusese un somnifer în suc.

A doua zi, m-am trezit la opt. Nici nu aveam de ce mă scula mai devreme, aceasta doar după părerea mea, dar… întotdeauna există un "dar", după care niciodată nu ştii ce urmează, ori ce se va aştepta sau ce te va lovi.

Culai era treaz demult şi nici nu ştiu dacă a dormit vreun minut în noaptea aceea. Îmi pregătise micul dejun, iar apa pentru cafea era în ibric pe aragaz, doar să aprindă focul.

- Bună dimineaţa, Culai!

- Sarut- mâinile, domniţă. Aţi dormit bine?

- Am dormit excelent, dar parcă rămăsese să mă trezeşti când venea Cori sau Cristina.

- Domnul Cori nu a venit, iar Cristina a ajuns târziu şi n-am putut s-o întreb nimic.

- Mă duc eu la ea. Tu ai servit micul dejun?

- Am luat o gustare mai de dimineaţă şi acum, dacă îmi permiteţi, beau o cafeluţă cu cea mai frumoasă doamnă din casa aceasta.

- Dacă îmi mai faci complimente, îi spun lui Mirel să te concendieze!

- Vă rog să mă iertaţi şi altădată am să-mi văd lungul nasului.

- Aşa se întâmplă când stai la taifas cu ordonanţele!

- Încă o dată, vă rog fierbinte să mă iertaţi şi dacă nu vă supăraţi, plec să-mi beau cafeaua pe balcon.

După plecarea lui Culai, intru cu mult zgomot la baie şi apoi ies tiptil din casă şi mă duc la Minola în apartament, a cărui uşă era descuiată. Acolo era multă lume. Când m-au văzut, mai multe persoane s-au precipitat, evaporându-şi chipurile din calea mea.

- Cori, ce se întâmplă aici? Nu-mi spune şi mie nimeni despre ce este vorba? Dacă sunt considerată în plus, eu pot să şi plec, salutându-vă din mers şi întâlniri din eră în eră!

- Marinola, poţi să fii vulpe şireată şi răsfăţată cum ai fost toată viaţa, dar te rog, nu fii rea!

- Cori, eu atâta te rog, să-mi spui: ce face Mirel?

În loc să-mi răspundă, Cori, împreună cu alţi bărbaţi, m-au înconjurat şi m-au condus în sufragerie, unde mirosul meu de nevăzătoare, cu simţul dezvoltat de-a lungul atâtor zeci de ani, a depistat o mireasmă de flori şi lumânări aprinse. Nu ştiu ce m-a determinat să întind mâinile în faţă şi am dat de catafalcul lui Mirel, care acum nu mai făcea nimic, ci era asistat tăcut şi nemişcat la plânsul şi strigătele tuturor, mai ales la ale mele, pe care altădată n-ar fi putut să le suporte cu indiferenţă.

- Mirel! Nu se poate! Nu se poate! De ce ai plecat? Ia-mă şi pe mine cu tine!

M-am aplecat peste el, l-am luat în braţe şi am început să-l sărut. Lacrimile îmi curgeau în disperare şi mi-am lăsat capul pe pieptul lui, apoi nu mai ştiu nimic. După o vreme, m-am trezit stoarsă de vlagă şi, cu toate că în primele clipe nu-mi dădeam seama ce se întâmplă cu mine, n-aveam niciun chef de viaţă şi de nimic altceva.

***

Eram în apartamentul lui Mirel şi în patul lui, iar în jurul meu se aflau o grămadă de persoane, care încercau să se facă folositoare. Chemaseră ambulanţa şi îmi puseseră o perfuzie, iar Minola mă ştergea cu apă pe faţă. Întreb puţin cam alarmată:

- Cât va mai dura perfuzia aceasta?

- Încă două ore, doamnă, dar fiţi liniştită, că noi rămânem cu dumneavoastră până la sfârşit. Dacă aveţi vreo urgenţă, oprim perfuzia şi se rezolvă.

- Minola, tu cum te simţi?

- Mă simt bine, n-ai grijă.

- Voi aţi luat nişte măsuri de siguranţă? întreb eu îngrijorată totuşi, din alte pricini, iar Minola ştia la ce mă refer.

- Aici n-au voie să intre decât ai noştri, iar la noi în apartament sunt părinţii mei, răspunde prietena mea ca să mă liniştească.

- Cristina unde este?

- S-a dus cu băieţii la părinţii mei acasă şi rămân peste noapte acolo, unde se va duce şi mama spre seară, mă lămuri ea în continuare.

Timpul se scurgea atât de greu, iar cei din jurul meu abia scoteau, arareori câte o vorbă. Într-un final, s-a terminat perfuzia şi am putut să mă ridic din pat, de unde îmi cam pierdusem răbdarea. Doctorul era un prieten de-al lui Cori, aşa că tratamentul nu a costat nimic, doar o gustare consistentă şi un pahar de vin la insistenţele mele. După plecarea doctorului, am început să vorbim în voie.

- Minola, nu vrei să te întinzi puţin, că poate ai obosit?

- Mă simt bine, nu sunt ostenită, că doar n-am făcut nimic.

- Eu aş vrea să merg lângă Mirel, fiindcă şi aşa am lipsit cam mult.

- Crezi că e bine să mergi lângă el? mă întrebă ea de-a dreptul alarmată.

- Nu cred că îmi va mai fi rău, pentru că de fapt, eu n-am simţit nimic înainte de leşin.

Mergem în apartamentul ei, iar tatăl Minolei întrebă cam cu arţag:

- De ce ai adus-o aici, vrei să mai păţească ceva?

Îl împing în bucătărie şi intru după el.

- Vreau să vă spun ceva şi vă rog să mă scuzaţi, dar aşa sunt eu mai îndrăzneaţă: eu cred că lui Mirel i-ar fi plăcut să rămână lângă el cine mă agreează şi pe mine. Aşa că dacă nu mă puteţi suporta, ori mergeţi acasă unde vă puteţi odihni, ori vă rog să mă lăsaţi în pace! Sper că am fost destul de clară.

Minola mersese în oraş şi-mi cumpărase mai multe toalete negre şi-un voal, mănuşi şi o pălăriuţă, toate negre. Noi două ne potriveam la măsuri, mai puţin la noroc. Eu şedeam tot timpul lângă Mirel, iar doctorul îmi prescrisese nişte medicamente pe care prietenii mei mi le administrau cu regularitate în ceai ori în suc. Nu mai plângeam, doar îl mângâiam, îi şopteam numai cuvinte de dragoste şi regretam că nu se putuse ţine de promisiunea de a fi împreună mulţi ani de atunci încolo.

În ultima dimineaţă au venit mulţi ofiţeri de la Statul Major. Şase dintre ei l-au scos pe Mirel din bloc şi i-au dat onorul, iar un general a ţinut o scurtă cuvântare în faţa blocului şi alta în centrul oraşului. A fost însoţit şi de fanfara militară şi, când a început muzica, am izbucnit în plâns atât eu, cât şi toată marea de lume. Pe mine mă însoţeau doi colonei de o parte şi de alta. La cimitir am avut o mare surpriză: în anii de când Mirel era bolnav, îşi comandase un cavou cu mai multe locuri, ca să-şi găsească odihna în el toţi prietenii lui cei mai apropiaţi, cât şi cea care l-a

iubit mai mult decât o soţie, adică eu. În cavou mi-am luat adio de la iubitul meu şi abia au putut închide cripta de plânsul şi zbaterile mele, pentru a mai întârzia puţin zidirea iubirii mele care, precum un soare, se stinsese prea devreme. Ofiţerii m-au scos mai mult pe sus din cavoul rece şi lugubru, unde Mirel se retrăsese să-şi doarmă somnul fără de sfârşit, lăsând în urmă atâtea inimi îndurerate.

***

Când aştepţi ceva, sau mai ales pe cineva, timpul curge încet, ca un pârâiaş ce abia îşi face loc la vale, printre sălcii şi pietre ce rămân nesimţitoare şi indiferente, la trecerea lui ca o uitare alinătoare, ori ca o mângâiere binefăcătoare a bătrânei vremi. Dar când nu mai aştepţi nimic şi pe nimeni, în deşertul disperării, deznădejdea îşi înfige mii de colţi în tine şi te arde dorul de dragostea cuiva ce nu mai poate veni, găsindu-ţi într-un final fericirea doar în braţele lui Dumnezeu. Deşi nimeni de pe acest pământ n-ar trebui să trăiască singur, uneori eşti nevoit să înveţi a trăi în solitudine, sperând în puterea divină a Tatălui ce ne ocroteşte pe toţi, oriunde şi oricând, Părinte ce-şi iubeşte toţi copiii fără discernământ.

După ce Mirel a evadat din această lume haină şi rea, nu mai eram sigură pe mine, nu ştiam nici pe unde calc şi tot timpul aveam impresia că mă prăbuşesc într-un hău fără de sfârşit. Prietenii mei, cu toată înţelepciunea lor de oameni maturi, care trecuseră prin multe şi văzuseră şi mai multe, nu ştiau cum să mă consoleze ori să mă scoată din marasmele gândurilor mele negre, agresive şi sălbatice, hotărâte să mă chinuiască până în ziua de apoi. Despărţirea de Mirel m-a lovit atât de crunt şi sfâşietor, încât mi-a anihilat voinţa de a mai face sau a mai vrea ceva vreodată. În ceaţa gândurilor mele credeam că Mirel face toate demersurile să mă ia şi pe mine pe fericitele lui plaiuri, de unde nu s-a mai întors nimeni niciodată să mângâie un suflet ars de dor. Mă înecasem în trei D-uri - dezamăgire, depresie, demoralizare - şi nu-mi dădeam seama cum voi reuşi să mai ies din vâltoarea acestui vârtej ce mă luase cu ea, ducându-mă pe meleaguri pustii, unde nu mă aştepta nimic şi nimeni care să aibă nevoie de mine. Dar, Dumnezeu, în bunătatea lui, a trimis nişte îngeri ca să mă salveze din deşertul neputinţei şi prăpastia pierzaniei.

***

Trecuse aproape o lună de la înmormântarea lui Mirel şi niciunul dintre prietenii mei nu reuşiseră să lege două vorbe cu mine. Eu una, îi uitasem pe toţi, cât şi pe mine însămi. După întoarcerea de la cimitir, am intrat în apartamentul lui Mirel şi n-am vrut, dar chiar n-am putut să mai ştiu de nimeni şi nimic. Până nu treci prin ce-am suferit eu, n-ai cum înţelege ce simţeam în clipele acelea, care puteau să devină veacuri. Credeam că nimeni şi nimic nu mai contează pentru mine şi nu mai avea valoare în viaţa mea. Noaptea nu puteam să dorm şi ajunsesem să cred că existenţa mea nu mai are niciun sens. Dimineaţa mă trezeam aproape de prânz, săream peste mese, nu mă mai interesa nimic şi nu mai comunicam cu nimeni, nic măcar cu Minola, care venea uneori şi plângea alături de mine, sau Culai, care venea în fiecare zi să se intereseze dacă am nevoie de ceva. Cei doi aveau chei de la apartament şi nu mă deranjau niciodată.

Într-una din zile, abia mă trezisem şi-mi făcusem o toaletă rapidă, că şi aşa nu mă mai alegea nimeni. Soneria de la uşă începea să dea semne de viaţă, încât m-am şi speriat. Mă gândeam că trebuie să fie cineva străin, fiindcă cei doi aveau chei şi nici nu-mi venea să întreb cine e. Soneria însă nu se lăsa ignorată şi protesta în continuare. Cam indignată, mă hotărăsc să întreb:

- Cine este?

- Noi! răspund adorabilele mele fete pe care, spre ruşinea mea, le neglijasem de tot. Emoţionate, de parcă nu le mai văzusem de secole, le-am deschis şi am început să plâng, că nu ştiusem să-mi găsesc leacul în sărutările şi îmbrăţişările lor, lăsându-mă pradă deznădejdii şi atâtor gânduri ce-mi devastau sufletul, aidoma unor păsări răpitoare.

- Sărut-mâna, mamă! au spus amândouă. Chiar ne-ai uitat şi nu-ţi mai este dor de noi? Înţelegem că ai trecut printr-o mare dramă, dar noi trăim încă şi te vrem acasă, lângă noi, să ne aştepţi cu mâncare caldă, vorbă bună şi dragostea ta neţărmurită!

Nu-şi poate închipui cineva ce balsam au însemnat vorbele lor pentru mine, pentru inima mea rănită şi pentru sufletul meu devastat.

- Ce-aţi mai făcut voi, dragele mamei, de când cerul s-a întunecat iar deasupra mea?

- Noi, singurele şi ale nimănui, precum puii de cuc, zise Mirela care, de felul ei, era mai îndrăzneaţă.

- Eu cred că v-aţi simţit cam singurele dar, vă rog, nu exageraţi, fiindcă în perioada aceasta aţi avut şi puţină libertate, ca să nu spun chiar relaxare.

- Ai dreptate, mami, dar acum te rugăm să vii cu noi acasă!

- Vin, sigur că vin şi chiar în după-amiaza aceasta.

În mare grabă încep să-mi strâng lucrurile care se aflau în ambele apartamente, iar fetele îmi dădeau şi ele câte o mână de ajutor. Cori nu era acasă, dar am avut o mică discuţie cu prietena mea, pentru a pune câteva probleme la punct. Minola şi Cori plătiseră la o mănăstire ca să-i facă lui Mirel toate pomenile până la an, atunci când urma să ne adunăm toţi prietenii lui la un mare parastas în apartamentul acestuia pe care, din nefericirea tuturor, îl părăsise mult prea devreme.

- Minola, îţi mulţumesc din suflet pentru tot ce-ai făcut pentru mine şi Mirel. Dumnezeu să-ţi răsplătească bunătatea.

- Mergi sănătoasă, Marinola şi adună-ţi gândurile, fiindcă fiecare plecăm din această lume când îi vine rândul. Eu am să merg uneori la cimitir să-i aprind o lumânare lui Mirel, iar viaţa trebuie să meargă înainte.

- Voi veni şi eu uneori să-i aduc flori, deşi speram să plecăm împreună pe drumul veşniciei. Rămâi cu bine, Minola şi sărută-l pe Cori!

Ne-am îmbrăţişat şi am plecat cu inima îndurerată şi cu sufletul oboare de viaţă pâlpâindă, încercând să-şi tragă puterea din dezastrele unui uragan distrugător.

De câte ori veneam din alte zone ale ţării în oraşul Ploieşti, mi se părea aerul îmbâcsit, greu respirabil, de parcă trebuia să-l tragi în plămâni cu locomotiva. Mii de oameni au făcut

sesizări la forurile competente, însă nimeni nu i-a luat în seamă. Apropiindu-mă de blocul nostru, mai mulţi vecini m-au întrebat:

- Aţi fost bolnavă, doamnă?

- Da şi încă mai sunt.

Aceasta însemna că arătam cam ca moartea în vacanţă, căci asta face din noi pierderea unei iubiri nepreţuite.

***

Zilele şi săptămânile se târau greu ca nişte animale bolnave, îndeosebi nopţile, când mă chinuia dorul şi mă torturau insomniile, vlăguindu-mă ca pe un condamnat la suferinţă veşnică, aidoma unei cruci ce trebuie s-o porţi toată viaţa. Mă auto-claustrasem şi încercam să uit de tot şi de toate, trăind într-o bulă a timpului unde mă aflam doar cu Mirel, când tinereţea ne îngăduia iubiri sublime, în care prezentul demult nu mai crede. Piedusem noţiunea timpului, deşi pentru un nevăzător diferenţa dintre zi şi noapte este un fapt insignificant, şi ne racordam la parametrii curgerii vremii pentru a ţine pasul cu necruţătorul cotidian. Ajunsesem să cred că nu mai am pentru cine şi de ce să mai trăiesc, căci Mirel plecase cu ultimele mele speranţe. Cruzimea realităţii din timpul treziei era înlocuită de coşmarurile ce mă devastau când somnul încerca să mă aline în braţele lui, singurele braţe la care mai aveam dreptul pe pământul acesta înecat de fluviul durerilor.

Această maladie a sufletului meu şi tulburarea minţii mele care nu putea accepta că starea lucrurilor aceasta era şi nu o putea schimba nimeni şi nimic, a durat multe luni, că nici nu le mai ştiam şirul, până într-o bună dimineaţă când m-a trezit un gând, o întrebare: lui Mirel i-a mai aprins cineva o lumânare? Am coborât din pat şi m-am dus binişor la fereastra din sufragerie. Aproape că nu mai ştiam să merg. Când am deschis fereastra şi am inhalat aerul proaspăt al dimineţii, am simţit că revin la viaţă. Aveam impresia că mă sculasem dintr-un mormânt, după o devastatoare lovitură şi cruntă dezamăgire a destinului, ce nu-şi arătase pentru ultima dată necruţătorii colţi în existenţa mea greu încercată.

Fiicele mele, îngrijorate de stările pe care le aveam, aproape inexplicabile vârstei lor aş putea spune, au rugat-o pe mătuşa Tita să ne facă o vizită şi să încerce o incursiune în viaţa mea cu adevărat răvăşită, săraca de ea... Într-un spirit de neţămurită dragoste, dar şi dintr-o neastâmpărată curiozitate, mătuşa a răspuns prompt invitaţiei şi, prin nenumărate întrebări, încerca să afle motivul deteriorării sănătăţii persoanei mele, de altfel uitată şi neglijată de toţi, până la momentul acela.

- Marinola, dragă, tu nu ştii să mai dai un telefon, un semn de viaţă? Ce se petrece cu tine?

- Dar de când vă frământă pe voi grija de mine, fiindcă ştiam că dorul vostru referitor la persoana mea s-a sinucis demult? Îmi aduc aminte că într-o vreme, numai eu vă căutam, iar la telefon eu vă sunam, deoarece banii voştri nu mergeau.

- Eu parcă te-am mai căutat la telefon, dar de cele mai multe ori nu răspundea nimeni. Într-un timp, nici eu nu m-am simţit prea bine, iar de vreo două săptămâni, o grămadă de cliente m-au invitat acasă pentru a le face părul permanent.

Tita a fost cea mai talentată coafeză din câte mi-a fost dat să cunosc în viaţa mea. N-am întâlnit pe nimeni să tundă şi să aranjeze părul măcar la fel cu ea. Coafezele de astăzi îţi flendură părul de două ori într-o parte, de trei ori în partea cealaltă şi până ajungi acasă, s-a şi stricat. Mătuşa mea, dintr-un coafat făcea o artă. Această afirmaţie pot s-o dovedesc prin pozele mele din tinereţe.

- Mătuşico, n-am uitat că tu ţi-ai arătat iubirea şi devotamentul pentru mine oridecâteori te-am rugat, dar acum este vorba de o situaţie mult prea personală şi de aceea nu ţi-am cerut sprijinul. În problema aceasta nu poate să mă ajute nimeni, poate doar Cel de Sus.

Am încercat eu să-i explic mătuşii, făcând apel la oarecare diplomaţie, deşi uneori n-aveam răbdarea să folosesc formulele politicoase şi chiar cu tot dinadinsul mai dădeam cu bâta în baltă. Mătuşa continua cu insistentele întrebări, numai să afle ceva.

- Totuşi, nu poţi să-mi spui şi mie cam ce te frământă, fiindcă ai slăbit cam mult şi nu prea arăţi bine?

- Dacă nu te superi, mătuşico, aş vrea să-ţi aduc aminte că noi ne întâlnim cam rar de la o vreme şi, între timp, eu am cam început să îmbătrânesc, iar anii tinereţii nu se mai întorc. Te-aş ruga să nu mai insişti cu întrebările, fiindcă s-ar putea să mă supăr şi pe tine şi pe cea care te-a alertat.

După alte câteva schimburi de fraze, Tita s-a hotărât să se retragă mâhnită că n-a reuşit să plece de la mine cu tolba plină de curiozităţi, pe care să le împărtăşească celorlalte rude sau cunoştinţelor unde mergea în prelungitele-i vizite. Mătuşa Tita era o femeie tare bună, altruistă, gata oricând să te ajute la nevoie, dar funcţiona şi pe post de birou de publicitate al familiei, iar dacă voiai să se afle ceva, trebuia să-i spui ei. Seara însă, la venirea fetelor, am avut grijă să le trag un perdaf pe care să nu-l uite curând, lămurindu-le totodată că o decepţie ca a mea nu poate fi vindecată în câteva luni, şi ar fi posibil să îmbătrânească ele până voi putea eu să-mi revin. Totuşi, atitudinea lor m-a ajutat să înţeleg că au suferit alături de mine şi încet, încet, a trebuit să ies din coconul de durere în care credeam că mă ascunsesem, fără să pricep ce tare le afecta şi pe dulcineele mele dragi.

După o tăcere prea mult prelungită, m-am hotărât s-o sun pe Minola despre care nu mai ştiam nimic de multă vreme.

- Salut, scumpete! Care mai este viaţa voastră?

- Bine ai venit pe calea undelor măcar, fiindcă altfel nu mai dă omul de tine! Povesteşte-mi, ce se întâmplă cu tine? Eu te sun mereu şi nu-mi răspunde nimeni. Ai păţit ceva ori ai fost plecată?

- Am fost plecată în lumea marasmelor şi a deznădejdilor fără leac, draga mea. Le-am spus fetelor să nu răspundă persoanelor care mă căutau pe mine, fiindcă nu puteam să vorbesc ori să mă destăinui nimănui. Nici nu pot să-ţi spun prin ce chinuri am trecut! Nu puteam nici să mor, nici să trăiesc.

- Vai, draga mea! Şi mie să nu-mi spună nimeni prin ce treci tu!

- Nu fii supărată pe mine, Minola, dar dorinţa mea era să mor, ca să-l urmez pe Mirel. M-au ţinut însă câteva fire ce m-au prins bine, ca să nu plec. M-a trezit din negura gândurilor mele întrebarea: Oare tu te-ai mai dus să-i mai aprinzi o lumânare prietenului vostru?

- Sigur că da, Marinola! Cum se putea altfel? I-am dus şi flori, am făcut toate pomenile, dar te-am aşteptat şi pe tine să fim împreună. În apartamentul lui Mirel, care de fapt a rămas al tău, nici n-am mai intrat. Cum l-ai lăsat, aşa îl vei găsi. Peste puţină vreme se vor împlini şase luni de la dispariţia lui. La data aceea, crezi că poţi veni să rămâi câteva zile cu noi?

- Cu siguranţă voi veni şi atunci vom putea vorbi mai mult. Dar nu ne-ai spus nimic de băieţii tăi. Ei ce mai fac? Sunt sănătoşi?

- Sunt bine cu toţii şi Cori la fel. Mereu se interesează de voi, iar eu nu ştiu ce să le spun.

- Acum, despre mine, ştii cum au stat lucruruile, iar fetele sunt sănătoase. În rest, n-am mai făcut nimic. Când voi veni la voi, vă spun cu o zi înainte. Acum te las cu bine, Minola, vă sărut pe toţi şi vă urez toate cele bune!

- Te sărut şi eu, Marinola, urându-ţi multă sănătate şi ţie şi fetelor tale!

- La revedere, Minola dragă.

N-am putut să prelungesc prea mult convorbirea, depănând amintiri ori făcând un raport asupra dezastrelor mele sufleteşti, fiindcă nu mă ţineau puterile, iar pe de altă parte, Minola mă cunoştea bine şi ştia profunzimea rănilor ce mi le lăsase decesul lui Mirel. Îmi venea atât de greu să vorbesc despre el la trecut, încât preferam să nu mai deschid arhiva amintirilor ce abia le puteam ţine în frâu, dar uneori tot mai răbufneau bulversându-mi existenţa. Tocmai acum l-a luat Dumnezeu la el, când îşi rezolvase problemele familiale şi-mi promisese că vom fi împreună până la sfârşitul vieţii, dar bietul nefericit n-avea de unde şti că pe mosorul vieţii lui mai era doar o zi, mai erau doar câteva ore.

***

Deşi nu-mi revenisem pe deplin în puteri, i-am luat câteva lucruri şi am plecat la Minola, neînsoţită de nimeni. M-a urcat Mirela în tren, iar la Braşov m-a aşteptat Minola. Când ne-am întâlnit, ne-am luat în braţe şi am vărsat câteva lacrimi de dorul anilor ce trecuseră peste noi. În momentele acelea, am regretat cel mai mult tinereţea ce se spulberase demult cu aşteptările şi lacrimile ei. Realizam cu mâhnire cât de crudă era realitatea intrării în toamna vieţii. Îmi dădeam seama câte speranţe avusesem de la viaţă şi oameni, dar mai ales de la destin, şi cât de puţin primisem de fapt. De la gară ne-am dus cu taxiul direct la cimitirul unde îşi aflase Mirel somnul veşnic. Cori şi Minola îi aranjaseră cavoul ca un minuscul salonaş, unde îi puseseră de toate: covor, măsuţa şi scaunele, vază pentru flori, o fotografie înrămată cu Mirel în uniformă de colonel, un bibelou mare reprezentând un cal în alergare şi o candelă. I-am dus flori, Minola i-a aprins candela şi am rămas fără să scoatem niciun cuvânt vreme îndelungată, în liniştea aceea crudă, rece şi lugubră, iar lacrimile noastre curgeau fiebinţi şi fără speranţă. Într-un târziu, un zgomot de afară ne-a trezit din dureroasa meditaţie şi, lăsându-l singur pe Mirel, înconjurat de

frig, întuneric şi tăcere, am plecat. Ajunse acasă, ne era greu amândurora să înjghebăm o discuţie, indiferent pe ce subiect. Minola, fiind acasă la ea, îşi mai găsea de lucru: ba punând câte ceva la locul lui, scoţând altceva din frigider ori deschinzând o fereastră.

- Marinola, mie îmi este cam foame, nu crezi că ar trebui să mâncăm de prânz?

- Nu, nu prea mi-e foame.

- Tu vrei să mai slăbeşti?

- Minola, nici nu ştiu ce să fac şi dacă aş mai putea să vreau ceva. La voi, unde toate îmi amintesc de Mirel, stau într-o continuă aşteptare şi nu ştiu de fapt ce aştept. Îmi este atât de greu să iau lucrurile aşa cum sunt şi să continui viaţa mai departe. Nu mi-am revenit încă după o aşa pierdere.

- În primul rând, ar trebui să accepţi că lucrurile stau aşa şi nu altfel, iar noi ceilalţi, trebuie să mergem înainte! Crezi că dacă mureai tu şi Mirel trăia, el ar fi dorit să vină după tine?

- Eu sunt sigură că ar fi suferit şi el multă vreme.

- Tu te-ai topit de tot în şase luni, dar de acum trebuie să-ţi revii, altfel este ca şi când ai vrea să mori pentru o cauză deja pierdută.

- Minola, tu m-ai adus la tine să-mi dai lecţii de viaţă? Pe tine cine te-a instruit în felul acesta? Ai primit îndrumări de la Coriolan să mă înveţi cum să trăiesc? Eşti prietena mea, dar n-ai înţeles ce am pierdut eu prin moartea lui Mirel! Ştii tu ce înseamnă să doreşti o fericire toată viaţa şi când crezi că o ai, s-o pierzi? Ce să fac, dacă eu gândesc şi am înţeles că am venit pe lume cu norocul de a păşi din obstacol în neşansă?... Dacă ţi-e greu, ori îţi displace să mă vezi în starea aceasta, eu pot să plec fără să mă supăr că nu mă înţelegi.

- Iartă-mă, Marinola, dar nici eu nu ştiu cum să procedez ca să devii cea de altădată. Să nu crezi că nu te înţeleg şi nu sunt alături de tine, dar parcă e prea neagră nefericirea ta în viaţă, asupra a totul din jurul tău. Mă tem de tristeţea ta, mi-e teamă să nu pleci după Mirel, să rămân fără o prietenă care mi-a fost şi încă îmi este mai mult decât o soră!

- Fii liniştită, Minola, că nu plec din lumea aceasta dură şi haină, care se anunţă tot mai sălbatică!

Am început să plângem amândouă, şi am tot plâns până a venit Cori.

- Sărut-mâinile, doamnele mele lacrimogene! Te rog mult, Marinola, să laşi afară sub ştergătorul de picioare, toată negura din sufletul tău!

- Seară bună, Cori şi vreau să afli că sunt tare încântată cum o pregăteşti tu pe Minola, ca apoi să mă înveţe cum să trec prin viaţă.

- Te înşeli, dragă verişoară. De multe ori, ea mă dăscăleşte şi pe mine în multe privinţe.

- În cazul acesta, ar trebui să ne considerăm corigenţi în gestionarea unor situaţii din viaţă?

- Mai bine să ne aşezăm la masă pentru cină, că mor de foame, şi la un pahar de vin bun, că poate ni se mai luminează gândurile.

- Bărbaţii! Ce pretenţii poţi avea de la ei?

- Dacă îi deteşti aşa de mult pe bărbaţi, de ce acum mori de nu mai poţi după unul dintre ei?

- Pentru că avem şi noi lipsurile noastre, iar una din ele este chiar bărbatul ideal la care am visat toată viaţa.

Am început să plâng, iar Cori m-a luat în braţe, pupându-mă pe obraz, ca un frate vinovat de o vorbă nu prea bine gândită, aruncată ca o piatră într-un căţel ce nu-ţi făcuse nimic.

- Iartă-mă, Marinola, dar şi pe noi ne-a lovit greu pierderea lui Mirel! A fost cel mai bun prieten al meu, iar acum îl caut, îl aştept, dar el ne-a părăsit definitiv, punând între noi incomensurabilul infinit, lăsând în urmă doar regrete şi lacrimi. Băieţii noştri sunt terminaţi. Îl vor înapoi pe unchiul lor care le umplea viaţa de veselie, cu îndrumări şi sfaturi oferite în joacă, venite ca de la un prieten de vârsta lor.

- Într-adevăr, durerea aceasta a trecut peste noi toţi ca un tăvălug, zdrobindu-ne sufletele, şi cu greu îşi vor mai reveni, întăresc eu spusele lui Cori. Blestemate sunt şi necazurile acestea, se agaţa numai de oameni!

- Am auzit că tu ai fost tare bolnavă, Marinola. Acum eşti mai bine?

- Mă simt ceva mai bine, dar iau o grămadă de medicamente. Totuşi, venind la voi, toate îmi amintesc de vremuri apuse, când Mirel era principala atracţie pentru noi toţi. Când am fost astăzi la cimitir, am crezut că va veni să mă întâmpine, dar el a plecat de unde nu se va mai întoarce niciodată. S-a dus tocmai acum, când credeam că în sfârşit vom fi împreună.

Plângeam toţi şi pe cine aşteptam să ne consoleze, nu venea. Minola şi Cori şi-au apropiat scaunele de al meu şi m-au luat amândoi în braţe. Eram impresionată de dragostea şi compasiunea lor, de oameni buni şi prieteni devotaţi. Eu una plânsesem toată ziua şi eram epuizată, începuse să mă doară capul şi abia mai puteam respira.

- Haideţi să ne liniştim şi să ne revenim puţin, că eu sunt frântă de atâta zbucium, le spun prietenilor mei. Mai este şi mâine o zi pentru toate.

- Vrei să te culci, draga mea? mă întrebă Minola.

- Aş vrea să dorm în apartamentul lui Mirel.

- Dar nu ţi-e frică să dormi singură acolo? se îngrijoră Cori.

- Dar ce, crezi că vine Mirel să mă fure? Nu mă tem să dorm în patul lui. Am mai locuit în apartamentul lui după ce n-a mai fost el. Ce, ai uitat?

I-am luat lucrurile şi ne-am dus în apartamentul lui Mirel, pe care mi-l lăsase mie cu toate formalităţile în regulă. Era praf peste tot şi era neaerisit dar, în rest, toate lucrurile erau cum le lăsasem eu când am plecat. Am deschis ferestrele şi am scuturat patul, mi-am pus hainele în şifonier şi m-am apucat să şterg puţin praful. Cori, îngrijorat, repetă întrebarea:

- Crezi că poţi să dormi singură aici sau vrei să rămână Minola cu tine?

- Nu sunt fricoasă, Cori, pot şi vreau să rămân singură.

- Atunci noapte bună!

M-au pupat şi au plecat, nevenindu-le totuşi să creadă că voi rezista singură toată noaptea.

Îşi poate închipui vreodată cineva cum se simte o femeie care acceptă să doarmă în patul iubitului, după ce acesta a plecat să-şi doarmă somnul cel de pe urmă, tocmai când se întrezărea speranţa că vor rămâne împreună până la sfârşitul vieţii? Eu cred că nu. Poate şi-a imaginat ori

şi-a dorit o iubire aidoma aceleia pe care am pierdut-o eu odată cu plecarea lui Mirel, dar identică nu poate fi. De milioane de ani, aşteptam să trăim într-o iubire incandescentă, sub care să se topească pământul, şi deodată a venit moartea ca un trăznet, îngheţul ca un pol al sfârşitului şi pustiul incomensurabil care m-a lăsat singură în nemărginirea timpului. Toată noaptea m-a torturat roata frisoanelor, sfredelul durerilor şi incendiul unui dor, a cărui realitate numai aici, pe Terra, poate exista.

***

Spre dimineaţă, când oraşul a început să se trezească şi păsărelele să-şi facă auzit ciripitul lor fără de care ne-am simţi mai singuri în univers, i-am pus cea mai banală întrebare din lumea aceasta condamnată la eşafodul destinului: De ce oare mă zbat în oceanul disperării şi-al chinurilor fără de sfârşit? Fiecăruia ni se acordă liberul arbitru, dar nu pot uita că există o vorbă din bătrâni, "ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus". Cu toate acestea, nu vreau să cred că am ajuns o ruină, deşi speranţa îşi face din ce în ce mai greu sălaş în sufletul meu. Încerc să cred că n-am să port în inima mea *tarra* unui infinit doliu, deşi aş vrea să greşesc, spunând că un bărbat ca Mirel se întâlneşte doar o singură dată în viaţă.

Pe la ora nouă, încă mai moţăiam, când aud o uşoară bătaie în uşă.

- Vin imediat să deschid!

Totuşi, nu descui până nu aflu că era draga de Minola, care venise să se intereseze cum decursese noaptea mea solitară. Nu doresc nici celui mai aprig duşman să poarte povara nopţilor solitare, când n-ai cu cine împărţi nici liniştea unei clipe, nici ţipătul unui dor ce-ţi macină singurătatea…

- Bună dimineaţa, Marinola! Cum ai dormit?

- Bună dimineaţa. Am dormit exact ca un câine în puţ.

- Eu te înţeleg. Cred că totuşi că ar trebui s-o iei mai uşor. Prea te dăruieşti unui sentiment, unui simţământ. La fel ai făcut şi când ai început să-l iubeşti pe Mirel. Nici cu începutul unei iubiri şi nici cu sfârşitul ei nu se termină lumea.

- Dar ce mă interesează pe mine cum simte lumea? Eu aşa simt şi în felul acesta sunt, dacă-ţi place, mama alta nu mai face!

- Aoleu, ce te-ai înfuriat? Disperata pământului! Hai mai bine să luăm micul dejun, că acum ne ajunge şi prânzul.

- Dar eu nu prea obişnuiesc să mănânc dimineaţa.

- Sigur, tu nu mănânci dimineaţa, nici la prânz şi nici seara. Dacă vrei să mai stai la mine, faci bine şi mănânci, dacă nu, te trimit ramburs acasă şi nu mai vreau să ştiu de aşa o prietenă fără niciun strop de voinţă!

- Dacă nu mă mai înţelege nici prietena mea, înseamnă că într-adevăr am rămas singură…

Atunci, Minola m-a luat în braţe şi a început să plângă.

- Minola, acum ai luat-o tu razna? După câte îmi amintesc, iubitul meu a plecat dintre noi, nu al tău… Sau mă înşel?

- Tu te-ai prostit, Marinola?

- Cred că pe amândouă ne-a prostit tristeţea. Hai să mergem în oraş, că a început să ne alunece mintea la vale.

Când am ajuns în centru, am luat autobuzul şi ne-am dus la Poiană. Am dat o raită pe la toate tarabele şi ne-am cumpărat o ie cum rar întâlneşti, iar Minola a ţinut să sublinieze:

- Dacă ţi-ai cumpărat un lucru atât de frumos, înseamnă că ai pornit-o pe drumul cel bun.

- Tu n-ai idee de când îmi doresc eu o ie mai deosebită!

Apoi ne-am mai plimbat un timp pe străzi, printre vile şi hoteluri, până am fost rupte de picioare şi, în final, a trebuit să poposim într-un restaurant, sugestia venind de la scumpa de Minola, care îşi pusese în gând să mă îndoape ca pe vestitoarele din Capitoliu şi alta nu. Nu mai voia să mai facă un pas până nu ne încărcam bateriile.

- Minola, tu m-ai înebunit cu atâta mâncare! Doar acum o jumătate de oră am servit micul dejun.

- Care o jumătate de oră, că au trecut cinci ore de atunci?

- Dar stomacul meu nu digeră atât de repede!

- Învaţă stomacul să muncească, fiindcă eu n-am nevoie de mofturoşi la uşa mea!

- Dar eu stau în apartamentul meu şi nu te deranjez.

- Marinola, cine sunt eu?

- O scorpie necruţătoare care mă torturează.

- Bine, Marinola… Eu îi spun lui Cori să facă el ce-o vrea cu tine, fiindcă eu nu ştiu ce să mai fac şi mă spăl pe mâini de aşa o prietenă!

- Bine, fată, că m-ai omorât, o să mănânc… şi mai scuteşte-mă de atâta predică!

După ce am servit masa, am plecat spre autobuz. Mergeam tare încet.

- Dar ce-ai, Marinola, ţi-e rău?

- Sigur că mi-e rău, dacă mă forţezi să mănânc aşa de mult!

- Vai de mine! Vrei puţină apă minerală?

- Lasă-mă, fată, că n-am nimic! Te-am păcălit, ca să nu mă mai obligi să mănânc, fiindcă în ultimele luni nici nu prea am mâncat, nici la aer n-am ieşit, iar acum trebuie să le iau pe toate progresiv.

- Iartă-mă, Marinola, dar nu credeam să fii atât de fragilă!

- Minola, tu ai venit acasă de la spital la trei zile după moartea lui Mirel şi nici nu ştii ce şoc a fost pentru mine când Cori ni l-a arătat dintr-o dată în sicriu. Am leşinat şi am căzut peste el. Îţi voi povesti altădată, când se vor mai estompa amintirile, fiindcă acum mă dor prea tare şi nu pot să răscolesc trecutul.

- Doamne fereşte, n-am ştiut că a procedat în felul acesta! Cred că nici n-a mai realizat ce prostie face. Au bărbaţii un fel de cretinism în creier, pe care-l consideră drept aplomb, curaj, teribilism, dar dacă le arăţi un ac, o iau la fugă cu o sută pe oră. Cori face pe grozavul în faţa noastră, dar suferă şi el mult. Mirel a fost cel mai bun prieten al său şi, cu această pierdere, nu se va obişnui niciodată.

Ajunse acasă, eu m-am apucat să fac o prăjitură, iar Minola s-a dus la mama ei ca să ia coliva, întrucât a doua zi era sâmbătă şi trebuia să pregătim câteva pachete. Între timp, a venit Cori de la serviciu, foarte oboist, şi s-a dus să se odihnească puţin până la cină. După ce am băgat prăjitura la cuptor, a venit şi Minola împreună cu băieţii, care oricât ar fi fost de supăraţi, tot găseau prilejul să plaseze o glumă, alungând atmosfera mohorâtă din preajma noastră. Am început să facem pachetele, urmând ca a doua zi să ducem la biserică tot ce pregătiserăm.

Până să servească Minola cina, m-am strecurat binişor afară şi am intrat în apartamentul meu, sperând să mă dea uitării cu masă, dar n-am avut nicio şansă. Minola şi-a trimis toată cavaleria grea, iar speranţa mea a fost spulberată fără drept de apel. Au venit după mine toţi bărbaţii casei, inclusiv vecinul Toni, care-şi jelea celibatul, făcând pereche bună cu urâtul. Ca să încăpem la masă, Minola a servit cina în sufragerie şi, mai pe ocolite sau mai pe faţă, m-a pârât lui Cori că fac nazuri la mâncare. Acesta, făcând pe stupefiatul, mă întreabă:

- Marinola, ce zice Minola, că eu nu prea înţeleg?

- Cred că este tare obosită şi nu mai ştie ce vorbeşte, încerc eu să maschez adevărul.

- Bine. Vreau să văd de fapt, cum stau lucrurile.

Atunci chiar că m-am înfuriat şi am răspuns:

- Ca să nu vă obosiţi numărându-mi dumicaţii, cred că ar trebui să găsim un cântar farmaceutic ca să-mi puteţi cântări mâncarea.

N-a mai zis nimic vărul meu, iar băieţii ne-au salvat din impas cu intervenţiile lor pline de umor. Nu vreau să povestesc toate întâmplările de a doua zi, căci şi aşa, asupra noastră plana destulă tristeţe şi nori grei de lacrimi.

***

A doua seară, eram în apartamentul meu. Toni bate la uşă, rugându-mă să vin la masă.

- Pe tine te mai foloseşte Minola pe post de valet sau ce? întreb intrigată.

- Nu, m-am oferit eu, fără niciun gând ascuns.

- Toni, vrei să intri puţin?

- N-aş vrea să fiu inoportun, ce să zic.

- Ai vrea, n-ai vrea, nu ştiu cum stau lucrurile, dar dacă ţi-a sugerat cineva ori dacă ţi-a trecut ţie prin idee să-mi faci cumva curte, te sfătuiesc să te opreşti aici, că eu nu am niciun gând de vreo relaţie cu cineva, clar?

- Eu credeam că aveţi nevoie de cineva care să vă aline, să vă ocrotească, altfel n-aş fi îndrăznit.

- Toni, pe mine nu mă doare nimic, dar nimic, înţelegi, care să te privească pe tine. Şi în al doilea rând, nu mă atacă nimeni de care să mă aperi tu, lucru care ar trebui să-ţi fie şi mai clar. Pa!

Peste câteva minute, Toni bate iar în uşă, înfuriindu-mă şi mai tare.

- Ce vrei, Toni? Eu n-am chef de joacă!

- Eu voiam să te rog să vii totuşi cu mine la masă, altfel mă vor lua de prost.

- Şi nu eşti prost?

- Eu aşa cred, că nu sunt.

Stătea rezemat de tocul uşii, iar eu mă întrebam ce ar fi mai bine să fac. În câteva secunde, m-am hotărât.

- Vino, să ne spălăm pe mâini!

A oftat din adânc şi a intrat. După ce ne-am spălat, am încuiat apartamentul şi, îndreptându-ne spre uşa Minolei, mi-a sărutat mâinile.

- Să ştii că nu toţi bărbaţii sunt proşti, cum crezi tu.

M-am înroşit şi n-am mai zis nimic. Minola iar a pus masa în sufragerie. Într-o clipă, când nu era nimeni la bucătărie, i-am spus Minolei:

- Să nu mai trimiţi lacheul după mine, că veneam eu oricum!

- Am trimis lacheul deoarece Garda Regală era ocupată. Dar tu ce ai de gând, să trăieşti pustnică până la sfârşitul vieţii?

Am vrut să trântesc uşa, să nu ne audă cineva din sufragerie, dar am lovit pe cineva.

- Cine dracu` stă în uşă?

- Nu e dracu`, e fiu-său.

- De ce, Andruşa, tragi cu urechea?

- Nu trag cu urechea, m-a trimis tata să vă aduc la masă, ca să nu vă trageţi voi de păr.

- Eu mâine plec acasă!

- Dar cine te lasă? au strigat toţi ca la o comandă.

- Aici se trăieşte la cei mai înalţi parametri, nu se lâncezeşte!

Atunci i-am tras un picior la gleznă lui Andruşa. El m-a luat de mână şi m-a aşezat lângă

Toni, iar ceilalţi râdeau ca-n vremurile bune. Toni se apleacă la urechea mea şi-mi spune în şoaptă:

- Te rog să nu fii supărată pe mine, dar n-am niciun amestec în toată controversa aceasta.

După ce am servit masa, Viorel şi Andruşa spun că merg să se plimbe prin oraş, iar eu, cum n-am de lucru, îi întreb:

- Unde plecaţi, măi, băieţi, acum noaptea? Vă plimbaţi pe acoperiş?

Noi, cei mai în vârstă, am râs copios, dar ei care nu ştiau bancul cu motanii, chiar erau foarte miraţi. Atunci le-a spus Cori povestea motanilor şi s-au amuzat şi ei, dar tot au plecat. Noi, ceilalţi, am râs în continuare la masă, care la un pahar de vin, care la un pahar de vorbă. Minola plecă să spele vasele. M-am evaporat şi eu după ea, deşi bărbaţii au mârâit puţin, fără să înţeleg ce vor să spună.

- Minola, mai bine spăl eu vasele şi tu aranjezi alte lucruri.

- Cum vrei tu, dar mai bine rămâneai la masă cu bărbaţii.

- Adică vrei să spui lângă Toni. Uite cum gândesc eu: voi sunteţi prieteni şi cu Toni, care nu prea îşi găseşte o parteneră în lume şi vreţi să ne cuplaţi puţin. Dacă nu încetaţi stratagema aceasta, pe cuvânt, mă supăr pe voi! Lăsaţi-mă pe mine cu viaţa mea, iar el să-şi vadă de treburile lui. N-am eu nici în clin nici în mânecă, dacă vreţi să mă înţelegeţi, cu Toni, care acum

se află într-o criză amoroasă, iar când s-o plictisi de mine, se mută în alt bloc. Dacă nu te superi, Minola, aş vrea să încheiem acest subiect definitiv şi iremediabil, iar Toni ar trebui să-şi vadă lungul nasului, că n-am păscut porcii împreună.

- Vai, Marinola! Toni era la uşă şi te-a auzit!

- Vedeţi în ce situaţie mă puneţi? Dar ce a căutat el aci la bucătărie?

- Probabil voia să te cheme în sufragerie. Vai, uite că s-a supărat şi pleacă. De ce nu ieşi tu din bucătărie, să-i spui "bună seara"?

- Şi dacă nu-i spun eu "bună seara", n-o s-o aibă?

Intră și Cori în bucătărie şi-mi reproşează:

- De ce, Marinola, nu eşti politicoasă cu Toni?

- Auziţi, doi ori doi fac patru şi vă rog, să nu mă mai plictisiţi cu Toni! Ce, stă cu chirie şi vrea să se mute în apartamentul meu?

- Vezi că mâine iau bilete la teatru şi vine şi el cu noi.

- Atunci nu mai merg eu. Vouă ar trebui să vă fie ruşine că abia a murit Mirel şi vreţi să mă cuplaţi cu altul! Nu ştiam că v-aţi făcut şi manipulatori de destine.

Am spus "noapte bună" şi am plecat la mine în apartament. Şi, ieşind pe hol, atunci am auzit închizându-se uşa lui Toni. Deci avea obiceiul să asculte pe la uşi... Când a ascultat convorbirea mea cu Minola, nu fusese aşadar, o pură întâmplare. Dacă verii mei se pun greu pe capul meu, mai bine o întindeam eu la Ploieşti, că n-aveam chef să-mi fac de lucru cu Toni, nici dacă era ultimul bărbat de pe pământ. Ca animal era frumuşel, dar nu prea se ţinea de treabă pe unde lucra. Era înalt cam de un metru şi optzeci, cu ochii căprui, cu părul şaten şi cu apucături cam de golănel. Cu mine încerca să fie politicos, fiindcă altfel nu vorbeam cu el, dar cu alţi bărbaţi era mai libertin în expresii.

***

A doua zi, fiind duminică şi deoarece Cori era liber, la micul dejun a fost invitat şi Toni, care era nelipsit, ca şi când familia Olteanu ţinea casa deschisă. N-aveam ce face, era casa lor, vecinul lor… Prin urmare, m-am hotărât să mă încarc cu răbdare încă două, trei zile, apoi să plec acasă, scăpând astfel de insistenţele lui Toni, care începuse chiar să mă calce pe nervi. Seara, ne-am îmbrăcat la patru ace, dar când să plecăm la teatru, Cori şi Minola au luat-o înainte, iar eu am rămas cu Toni. Mă aşteptasem la figura aceasta. Atunci i-am spus lui Toni că mi-am uitat ceva, ca să mă întorc de la uşa blocului.

- Vin şi eu cu tine, zice Toni, bănuind ce aveam de gând să fac.

- Aşteaptă-mă aici, că doar nu mă mănâncă bau-baul!

Am urcat rapid scările şi m-am încuiat în apartament. Înţelegând că nu vreau să mai merg, Toni a urcat după mine şi-mi tot bătea în uşă. Se făcuse deja târziu, iar Cori a trimis-o pe Minola să ne grăbească. Deschizându-i uşa disperatei de Minola, intră şi Toni.

- Ce faci, Marinola? Nu vii, că s-a făcut foarte târziu?

- Nu mai merg, fiindcă nu-mi plac aranjamentele voastre! Am venit la voi ca să mă consolaţi, nu să-i primesc avansurile lui Toni! Şi acum plecaţi ca nu mai merg nicăieri!

- Eşti groaznică, dragă! Nici nu mi-am închipuit că poţi fi atât de sălbatică! Parcă te mânca Toni, dacă mergeai câţiva paşi la braţ cu el.

- Mai bine plecaţi la teatru că se închid uşile şi punem punct discuţiei.

- Ai devenit obositoare, Marinola!

- Iar voi mă stresaţi cu insistenţele voastre!

A coborât în grabă scările, deoarece Cori tot claxona, iar Toni a rămas în faţa uşii zicând:

- Eu rămân cu tine, Marinola.

- Sigur, nu vrei și să mă legeni pe picioare, ca pe copiii mici?

- Fac ce vrei tu, draga mea!

- Cred că ai căpiat şi mai bine mergi să te culci.

Am vrut să închid uşa, dar el a băgat piciorul împiedicându-mă.

- Toni, nu mai suntem copii de cincisprezece ani şi te rog să nu-mi faci circ la uşă!

- Plec, dacă mă laşi să te sărut pe obraz.

- Când o face plopul mere.

- Atunci intru cu forţa.

- Atunci eşti bădăran.

- Nu-i nimic. Tot îmi merge mie vorba că sunt prost crescut.

- Toni, te rog să mă laşi să-mi revin! Ce vrei de la mine? Am fost bolnavă şi acum vreau linişte. De ce mă hărţuieşti? Dacă ai gânduri deosebite pentru mine, atât de puţin însemn în sentimentele tale? Totuşi, la insistenţele pe care aproape că mi le impui, te las să intri şi sper să nu regret. Vino să stăm puţin de vorbă la bucătărie.

L-am invitat într-un final, dar deja începusem să plâng. Văzându-mi dezlănţuirea, a îngenuchiat lângă scaunul meu şi, încercând să mă ia în braţe, a spus cu multă tandreţe:

- Te rog, Marinola, nu mai plânge şi vino în braţele mele!

- Nu vreau să-l plâng pe Mirel în braţele altui bărbat! Ce este atât de greu de înţeles?

A scos o batistă şi a încercat să-mi şteargă lacrimile, dar eu am luat două şerveţele şi i-am respins gestul de prieten nesigur. Cine era Toni? Ce ştiam eu despre el? Mai bine pleca acasă la el şi mă lăsa cu gândurile mele. Mă mângâia pe spate, pe păr şi pe mâini şi încerca să mă strângă la piept ori să-şi lipească obrazul lui de obrazul meu.

- Toni, aşează-te pe scaun şi nu mai fii atât de insistent! Ţi-am spus cum stau lucrurile şi tot nu vrei să înţelegi?! Te-am invitat înăuntru să vorbim, nu pentru altceva, îţi aminteşti?

Atunci a trecut peste orice timiditate, reţinere ori manieră, m-a luat în braţe şi m-a sărutat ca un disperat după utlima picătură de viaţă, ca un însetat după un strop de apă. M-a tulburat peste măsură gestul său şi mi-a făcut stomacul ghem. I-am tras o palmă şi am strigat la el îngrozită:

- Cară-te acasă la tine, imediat! Eşti nesimţit în ultimul grad! Ce crezi tu că se întâmplă la mine în casă? Vine cine vrea şi hai, să mai lingem puţină miere, că tot n-are stupul paznic?

Am adăugat:

- Marş afară şi să nu aştepţi să-ţi mai zic odată, că-ţi arunc ceva în cap!

- Marinola, iartă-mă, te rog! Nu mă alunga ca pe un câine!

Am luat o farfurie de pe chiuvetă şi am trântit-o de gresie. A făcut un zgomot infernal. Toni a vrut să mă ia în braţe, dar eu l-am împins şi am ieşit din bucătărie, ducându-mă în camera unde dormeau odinioară ordonanţele lui Mirel. Uşa de acolo nu avea cheia în broască şi n-aveam cum s-o încui. M-am aruncat pe canapea şi am început să plâng în hohote. După câteva minute a intrat şi el, aşezându-se lângă mine. Mi-a pus o mână pe spate şi a început să mă mângâie. S-a scurs aşa multă vreme şi încet, încet, m-am potolit din plâns. Parcă nici motivaţia lacrimilor nu mi se mai părea o catastrofă. În fond, ce se întâmplase? Mă sărutase un bărbat, care voia… Oare ce voia, să mă pună pe lista lui de cureriri, sau ce? De o problemă serioasă nici nu putea fi vorba, fiindcă zborul din floare în floare este un mod de viaţă al fluturilor şi al bărbaţilor, iar noi, femeile, suntem nevoite să convieţuim cu ei, lângă ei ori departe de ei. Cum filosofam eu aşa, ca cioara pe o aripă de vânt, îl aud pe Toni suspinând. Aceasta însemna că plânge ca un… ca un ce, Doamne?

- Toni, tu ai luat-o razna?

- Da.

- Ei, zău!? Şi când ai de gând să te faci bine?

- Niciodată, răspunse el cu o voce foarte răguşită.

- Toni, dacă tot te-a lăsat Minola în grija mea, hai să mâncăm ceva de miezul nopţii care, de fapt se cam numeşte “tupeu”. Unde este farfuria pe care am spart-o de gresie? gândind de fapt la capul său…

- Am înghiţit-o eu.

Nu l-am mai avertizat să aibă grijă la evacuare, dar abia mă abţineam să nu râd. Numai că din momentul acela, Toni ar fi crezut că ne tragem de nojiţele de la opinci. Aşa că mai bine am pus pe un platou nişte gustări reci, am adus un borcan de zacuscă şi am început să ne servim.

- Toni, am uitat să te întreb: bei nişte bere?

- Nu, că-mi afectează metabolismul spiritual.

- Eu îmi fac un ceai sedativ.

- Dar tu de ce bei ceai sedativ? mă întrebă Toni mirat.

- În zilele când nu beau şi se apropie un bărbat de mine, îmi vine să-i înfig ghearele în beregată.

- Tu vorbeşti serios?

- Normal! Ce, nu crezi? De ce nu te las eu să te apropii de mine? Simt că-mi vine să te ucid. Şi acum, dacă nu te superi, du-te acasă la tine să dormi, că la mine creşa nu funcţionează şi noaptea.

- Sărut-mâna, Marinola, şi te rog să nu fii supărată pe mine, chiar dacă uneori am mai sărit calul. În dimineaţa asta, plec pe şantier la Suplacu de Barcău, n-am să te mai stânjenesc. Îţi urez numai bine şi multă linişte!

- Îţi urez drum bun, fericire şi să auzim de bine!

- Steaua mea de fericire deocamdată s-a stins şi cine ştie peste câţi ani se va mai aprinde? Cu bine, Marinola!

Mi-a sărutat mâna şi a plecat. Bărbaţii, tare proşti mai sunt. Nu ştiu nici cum să lege o prietenie cu o femeie, nici cum să se despartă de ea fără s-o rănească, dacă au fost respinşi. După aceea, se supără dacă spunem de ei "pagubă-n ciuperci"… Eu de unde era să ştiu că respingerea mea îl va alunga atât de departe? Şi nici măcar la Minola nu voiam să mă interesez de acest aspect. S-a purtat cum nu mă aşteptam. Nu trebuia să mă arunce în braţele lui Toni atât de curând, după moartea lui Mirel, prietenul lor bun. Cine ştie ce ascunzişuri ne mai rezerva viaţa şi care urmau să ni se dezvăluie mult mai târziu?...

***

Am crezut că voi putea dormi până mai târziu în dimineaţa aceea, dar drama lui Toni nu m-a lăsat să închid un ochi. Mi-am frământat conştiinţa toată noaptea, încercând să înţeleg dacă am vreun amestec în decizia lui Toni, dar oricât de drastică am fost cu mine, nu mi-am găsit nicio vină. Eu aveam viaţa mea, el o avea pe a lui, iar drumul fiecăruia îşi urma cursul său, fără vreo şansă de a se întâlni unul cu altul, vreodată.

Pe la opt am coborât din pat, mi-am făcut toaleta şi m-am îmbrăcat cu un trening albastru electric, să-i doară ochii pe duşmanii mei când mă privesc. Era deja nouă şi câteva minute, când sun la uşa Minolei. Deschide şi zice cam somnoroasă:

- Bună dimineaţa, Marinola!

- Bună dimineaţa! Te-am trezit din somn?

- Nu, draga mea. Voiam să-mi fac o cafea. Bei şi tu?

- Dacă mă inviţi, cu mare plăcere, mai ales că aş vrea să plec, iar noi nici n-am apucat să vorbim prea mult. Mai este acasă vreunul dintre băieţii tăi, fiindcă aş discuta cu tine nişte probleme absolut personale.

- Copiii n-au venit de la facultate, iar Cori a plecat la spital, unde va lucra şi de noapte. Aşa că îţi stau la dispoziţie toată ziua. Vrei şi nişte sandvişuri cu icre?

- Hmm, bune! Dacă nu te deranjez prea mult.

După ce a pregătit micul dejun, aşezându-se la masă, m-a întrebat:

- Cum s-a purtat Toni cu tine ieri?

Am mestecat îndelung ce aveam în gură, ca să am timp să rumeg ce trebuia să-i răspund şi i-am servit o replică acidă:

- Tu, draga mea Minola, ar fi bine să-ţi aminteşti că nu mai am douăzeci şi cinci de ani ca să mă încânte orice "teleleu pandele", dar nici nu m-am sclerozat, încât să-mi închipui că unul ca Toni poate măcar ajunge la glezna lui Mirel, pe care nu mi-am propus deocamdată, nici chiar în gând, să-l înlocuiesc absolut cu nimeni. În acelaşi timp, aş vrea să te avertizez că, dacă încerci să îmi mai vârî pe gât vreun cunoscut de-al vostru, închei orice relaţie cu voi şi uit că i-ai fost cea mai apropiată prietenă.

Minola tăcea şi turna cafeau în cești. Apoi, răspunse cu glasul omului vădit vinovat, care n-are pe unde să scoată cămaşa.

- Marinola, te rog să mă ierţi, dar nu sunt vinovată chiar cum mă crezi tu. Numai la insistenţele lui Toni am acceptat să se apropie de tine şi să încerce o relaţie. Totuşi, i-am pus în vedere probabilitatea de a fi refuzat, şi atunci mai bine să se retragă, lăsându-te în pace.

- Bine, dar tu nu te-ai gândi, în primul rând, să vorbeşti cu mine şi să-mi ceri consimţământul? Nu este corect şi nici frumos ca el să dea buzna în viaţa mea, ca şi când ar porni la atacul unei cetăţi. Pe tine, ca femeie cinstită şi devotată lui Cori, te-ar fi încântat acordul meu la avansurile lui Toni? Eu sunt convinsă că nu, şi altă dată, te rog să nu mai dai curs tuturor neaveniţilor! Poate Toni nu este un uşuratic, dar nu-l cunosc şi până la urmă, am şi eu nişte principii pe care vreau să le respect şi nu doresc să le încalc de dragul capriciilor unui vânturălume.

- Marinola, te rog încă o dată să mă ierţi şi cred că aceasta îmi va fi învăţătură de minte pentru restul vieţii, dar te mai rog, nu pleca astăzi! Mai rămâi câteva zile cu noi şi-ţi promit să nu-l mai chemăm pe Toni la masă.

- A, deci voi eraţi intriganţii? Şi spun aceasta aşa, într-o formulă mai elegantă.

- Marinola, este şi el singur şi voiam să vă facem un bine.

- Minola dragă, ţi-aş mai zice eu câteva, să nu mă uiţi în veci, dar nu vreau să stric prietenia nici cu tine şi nici cu vărul meu, pe care nu-l cred străin de tot aranjamentul acesta. Te rog să-mi dai voie să sun acasă, poate mă aşteaptă Mirela în gară.

- Nu vrei să mai rămâi?

- De data aceasta, nu!

***

Până seara, s-au aranjat toate şi în sfârşit eram acasă, dar regretam nespus de mult că avusese loc acest conflict stupid între mine şi Minola. Târziu, în noapte, mă gândeam: oare, ce-mi va mai aduce viaţa, timpul şi destinul? Îmi părea tare rău că întâlnirea cu Minola şi Cori n-a fost mai caldă, cum era odinioară şi cum sperasem să fie până la sfârşitul vieţii, dar mă gândeam că poate i-am nimerit eu într-o perioadă mai dificilă când, pe lângă toate grijile vieţii, le mai picasem şi eu pe cap.

De la ultima mea vizită în casa lor, nu prea am mai comunicat cu prietenii şi verii mei şi, fiindcă acopeream cu greu cheltuielile apartamentului primit de la Mirel, mă întrebam mereu ce aş putea face cu el. Era un cadou pe care, de multe ori, nu pot să ţi-l ofere nici părinţii, darămite un prieten ori un iubit. Când Mirel avusese criza aceea urâtă de ficat, acesta îi spusese lui Cori să-mi dea un pachet din şifonier, dar, deşi trecuseră câteva luni disperate de atunci, nu ştiu ce mă oprea să-l desfac. Îmi imaginam că înăuntru se afla ceva sacru la care aveam acces numai eu şi, dacă îmi scrisese ceva, cum puteam citi? Eram nevoită să apelez la altcineva, iar aceasta nu putea fi decât fiica mea Mirela, în care aveam toată încrederea. Atât mi s-au înfăşurat gândurile în jurul acelui pachet, încât curiozitatea mea a ajuns în vârful barometrului, cum urcă atmosfera pe o coloană de mercur. Oricum, până să mă hotărăsc să dezvălui teribilul secret, a venit Crăciunul şi nu se cuvenea să nu fac urările de rigoare familiei Olteanu. Minola m-a invitat la ei de sărbători,

dar m-am eschivat, ca multe alte dăţi, şi mă întrebam dacă n-ar fi mai bine să deschid pachetul de faţă cu ea şi Cori, după sărbătorile de iarnă. Oscilam între cele două alternative prin care puteam afla secretul ultimului mesaj lăsat de Mirel în clipele lui de pe urmă. Într-un final, gândindu-mă că, fără doar şi poate cămaşa îţi este mai aproape decât haina, m-am decis să apelez la serviciile Mirelei, deşi regretam că nu este o persoană cam de vârsta mea. Aşa că, într-o după-amiază, am desfăcut pachetul în care se găseau: o agendă foarte frumoasă, ale cărei coperţi întruchipau două aripi de păun închise, iar în interiorul agendei, de pagina treisprezece era prinsă o gondolă cam de trei centimentri lungime, în care se aflau un gondolier şi o fată, iar de capetele gondolei era prins un lanţ. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Mirela că bijuteria aceasta era din aur. Agenda era înfăşurată într-o bucată imensă de catifea verde, din care se puteau confecţiona mai multe veşminte la alegere. Mirel a fost atât de darnic cu mine toată viaţa, dar de data aceasta se întrecuse pe sine. Eram încântată de cadou şi copleşită de durere în acelaşi timp. Mirel nu mai era, şi toate acestea… de dragul cui le voi purta? După ce au mai trecut momentele de uimire şi mi-am şters câteva lacrimi care nu se lăsau stăvilite, Mirela a început să citească.

Dulceaţa mea,

Ai intrat în sufletul meu odată cu venirea verii şi mi-ai încălzit existenţa şi inima. Mi-ai îndulcit viaţa, precum soarele îndulceşte fructele în cel mai cald anotimp al anului. După câte obstacole şi eşecuri am avut de când am crezut că mi-am luat destinul în propriile mâini, tu eşti singura oază de fericire în care am simţit cu adevărat că trăiesc. Dacă-ţi va fi sortit să citeşti aceste rânduri, poate n-ai să crezi, dar am trăit alături de tine adevărate clipe de împlinire şi extaz. Sunt bărbat, dar nu mi-am imaginat vreodată că-mi va fi dat să trec prin viaţă prin momente atât de dulci, calde, rarisime şi fără egal. Am simţit că şi tu răspunzi simţămintelor mele şi mă simt cu atât mai fericit şi, în acelaşi timp, lipsit de noroc, fiindcă există întotdeauna câte un obstacol ce ne pune o stavilă în drumul vieţilor noastre, peste care suntem siliţi să trecem, şi te rog să mă crezi că ne va fi extrem de greu. Eu voi fi nevoit să depăşesc acest munte de foc, ce mi l-a azvârlit destinul în cale, dar nu sunt sigur că am dreptul să te oblig şi pe tine să parcurgem acest obstacol greu, mai rău decât un taifun diabolic, ce mi-a fost ursit să-l întâlnesc în viaţa aceasta atât de scurtă. De aceea, la plecare, ţi-am spus că nu ştiu când mă voi putea întoarce şi că ar fi bine să încerci să-ţi faci o familie, să ai copiii pe care ţi-i doreşti atât de mult. Am vrut să te determin să înţelegi că-mi iubesc nespus fetiţa şi pentru ea fac acest sacrificiu, pe care ţi-l cer şi ţie, dar adevărul este cu totul altul. La plecarea mea din ţară, nici nu ştii ce greu mi-a fost şi am suferit cu atât mai mult, cu cât veştile despre tine erau tot mai îngrijorătoare. Ştiam că ţi-am bulversat viaţa şi că treci printr-o mare dramă, dar nu puteam schimba nimic. Eram prins într-o devastatoare problemă, şi-mi făceam mea culpa, fiindcă te amestecasem şi pe tine în acest vârtej din care, la momentul acela, nu se putea ieşi. Într-o zi, vei afla drama vieţii mele şi sper să nu mă condamni prea rău pentru că te iubesc şi te-am închis în inima mea, fără cea mai mică şansă de evadare. Ce regret acum cel mai mult este faptul că nu pot să-ţi destăinui durerea ce-mi răscoleşte sufletul şi mă consideri ca pe toţi bărbaţii, un inconsecvent, un sperjur, o brută, fiindcă fără să vreau, te chinuiesc, fără să-ţi pot oferi măcar certitudinea adevărului.

Când va veni vremea să-l afli, sper din tot sufletul să nu fie prea târziu. Până atunci însă, se aproprie nunta Minolei şi a lui Cori şi îţi jur că tot concediul acela voi fi numai al tău.

După parcurgerea acestei epistole, ajunsă la destinaţie atât de tardiv, m-am dus în dormitor să dau frâu liber lacrimilor ce mi le stăpânisem atât de greu. Se împlinea prezicerea lui Mirel, în care spunea că aceste rânduri vor ajunge la mine prea târziu. Nici nu mai aveam puterea să ascult mai departe preţioasele cuvinte scrise de Mirel, dar ce începusem trebuia terminat. Aşa că am ascultat în continuare destăinuirile fostului meu iubit, plecat de lângă mine fără voie, dar pe vecie.

Iubita mea,

Sunt în avion şi ne-am ridicat la zece mii de metri altitudine. Dacă aş putea, m-aş rostogoli până jos şi, venind la tine, să te mai sărut măcar o dată. Mă roade îngrozitor conştiinţa că am plecat fără să-mi iau rămas bun, fiindcă despărţirea a fost mult mai grea şi chinuitoare. Mi-a spus un spiriduş că toată noaptea ai străbătut apartamentul în lung şi-n lat, chemând amintirile momentelor de vis petrecute împreună aproape două săptămâni. Sunt un bărbat puternic, dar în clipele acestea mi-e dor nespus de tine şi nu vreau să mai însemn nimic în faţa nimănui, doar în gândurile şi în inima ta.

Mereu te-am sfătuit să-ţi întemeiezi o familie, dar în adâncul sufletului meu, aş dori să nu o faci. În ziua aceea nefastă, când voi auzi că eşti a altuia, mă voi simţi atât de singur, părăsit, iar fericirea nu va mai exista pentru mine. Aici, departe de tine, singura mea alinare este munca din zori şi până-n noapte, pentru a avea mintea ocupată. Cu fiecare zi ce dispare, lăsând locul nopţii, te iubesc tot mai mult, iar dorul de tine mă mistuie şi leacul este atât de departe. De ce ne-a fost dat să ne cunoaștem şi acum ne este sortit să trăim unul fără altul? Înnebunesc fără tine, fără să-mi spui că mă iubeşti în fiecare zi, oră şi minut. Sunt disperat că te-am făcut să crezi că nu te mai iubesc şi că aş vrea să te alung din viaţa mea. Mă îngrozesc la gândul că te voi vedea la braţul altui bărbat. Mă tem de loviturile destinului, mă tem de anii când voi fi vulnerabil fără tine, flămând după iubirea ta unică.

Ascultând şi această serie de dulci declaraţii, simţeam că-mi vine rău. Lacrimile şi regretele nu mai încăpeau în sufletul meu atât de lovit de pierderea unei iubiri profunde şi fără egal. Pentru o singură zi îmi era de ajuns câte destăinuiri ni se dezvăluiseră. Am rugat-o pe Mirela să continuăm altă dată dezlegarea misterelor ce le ascunsese Mirel în preţioasele lui scrisori. Multă vreme n-am mai avut curajul să continui aflarea tainelor ce le păstrase doar pentru el, cu atâta grijă, şi care ni se dezvăluiau acum, când cel ce mă iubise ca nimeni altul, dispăruse din viaţa mea pentru totdeauna. Au mai fost şi alte epistole impresionante, care m-au determinat să mă închid într-o cumplită şi neagră tristeţe aproape fără leac, dar Dumnezeu, timpul şi cei apropiaţi îl ajută pe cel căzut în ghearele deznădejdii să revină pe linia de plutire şi să meargă mai departe pe drumul sinuos al existenţei. Vă spun din proprie experienţă că trecerea vremii

îngăduie resemnării să se apropie de noi, ajutându-ne să ieşim la lumină din tenebrele hrube ale disperării şi încet, încet, se instalează în sufletul nostru binele. Pentru aceasta însă, ne trebuie multă răbdare, iar dacă n-o avem, se capătă numai prin rugăciune şi suferinţă. Acum, îmi voi lua permisiunea să vă dezvălui ultima epistolă scrisă de scumpul meu Mirel, dar şi cea mai revelatoare în multe mistere, pe care nu le-am bănuit şi nici măcar visat.

Iubirea mea,

Abia de curând m-am eliberat din lanţurile grele ce m-au încorsetat ca un crud destin, mai mult de jumătate din viaţă, înlănţuire ce ne-a schimbat vieţile amândurora total şi ireversibil. Ţi-am povestit în noaptea precedentă, ce a acoperit cu faldurile ei ultimele noastre ore împreună, că din cauza unui comportament necugetat, am fost obligat să iau în căsătorie o persoană de joasă speţă, fiind acuzat şi de parternitatea unui copil. La sugestia unor prieteni, am dus fetiţa la institutul Mina Minovici, iar analiza de laborator a infirmat acuzaţia ca fiind nefondată. După aproape treizeci de ani, am reuşit să rezolv această spinoasă problemă, dar schimbarea vine prea târziu, fiindcă libertatea nu-mi mai foloseşte la nimic. Am vrut să fim împreună pentru câţi ani mai aveam de trăit, să începem o viaţă nouă şi să încerc să te fac fericită, dar o necruţătoare boală îmi mai acorda lângă tine doar câteva ore şi urma să plec de unde nu mai există drum de întoarcere. Te rog să nu mă crezi vinovat pentru durerea ce ţi-o provoc şi anii de singurătate în care te las. Te iubesc şi te voi iubi până dincolo de hotarele veşniciei. La despărţire, iau cu mine multe regrete, printre care şi acela că odionioară n-am avut curajul să-ţi pun pe umeri o povară atât de dificilă şi mi-a fost peste poate să cred că tocmai tu vrei să ai un copil de la mine, fără intenţii oneroase. Iartă-mă că am folosit acest cuvânt dur la adresa caracterului tău atât de frumos şi integru, dar eram deja rănit într-o înscenare odioasă cu final dezastruos şi mi-a fost teamă de ce putea fi mai rău. Ai avut dreptate să crezi că peste ani voi regreta faptul că nu am fost de acord.

Mai am în suflet un mare regret ce-l port cu mine de când aveam zece ani: părinţii mi-au mărturisit că la naştere am avut un frăţior geamăn, pe care au fost nevoiţi să-l dea spre adopţie unei familii din Statele Unite, ce venise în vizită la nişte rude în satul nostru. Pe măsură ce creşteam mare şi mergeam pe la şcoli, tata, dar mai ales mama, se ruga să-mi găsesc fratele prin toate mijloacele posibile. Tata s-a rugat de familia din sat, care avea rudele în America, să-i furnizeze adresa acestora, dar au refuzat categoric. Pe măsură ce îmbătrâneau, părinţii mei erau tot mai distruşi. Îi mustra teribil conştiinţa că, în tinereţe, îşi îndepărtaseră unul din preţioşii lor fii, după care mama a plâns toată viaţa. Mereu îmi spuneau că mai bine îşi dădea fiecare câte o mână, decât să-şi alunge aşa comoară de fiu. De câte ori mergeam la ei, aproape că nu se mai discuta nimic în casă, doar despre dragul lor băieţel, dat cu atâta inconştienţă de la sufletele lor, ce mereu vărsau lacrimi fierbinţi după el. Am învăţat cinci limbi străine să mă pot înţelege cu ambasadele, cu organizaţiile care te pot ajuta să găseşti pe cineva, am apelat la detectivi, colegi ori superiori din straintatae, dar am aflat foarte puţin. Familia Americană s-a mutat din Statele Unite, iar în lume şi-a schimbat adresa de mai multe ori. În ultimele luni, am

pus mâna pe nişte dovezi, cum că fratele meu s-ar afla în Cehia şi urma să plec în căutarea lui. Acum însă, simt că voi muri şi n-am să ajung să-mi văd fratele pe care părinţii l-au plâns atât, iar eu îl caut de peste treizeci de ani fără să-l pot afla. Aşa mi-e mie scris, pe răbojul destinului, să mi se îndeplinească visele târziu ori foarte târziu.

Fratele meu se numeşte Davis Gordon şi lucrează în aviaţia civilă, în aeroportul din Praga. A trăit cu o stewardesă şi nu are copii. A aflat că îl caută o rudă, dar nu ştie cine. Mereu m-am gândit să-i fac o surpriză, dar pe amândoi ne-a urmărit neşansa. Te rog să mergi cu Minola în Cehia la mătuşile ei şi să-l cauţi. Dă-i această agendă s-o citească şi el, deoarece simt că s-a gândit la mine, şi dacă voi dispărea de pe această planetă, va regreta mult. Banii pentru excursie sunt pe un carnet de economii ce se află la Cori. Poţi lua bani de acolo pentru tot ce îţi trebuie.

Marinola, ai fost dulceaţa vieţii mele, suportul meu moral, femeia lângă care m-am simţit indispensabil. Încă o dată, te rog să mă ierţi fiindcă te părăsesc, dar mosorul vieţii mele rămâne gol şi abia acum îmi dau seama cât de preţioasă este viaţa. Deşi nu merit, eu te sărut ca cel mai afectuos bărbat din viaţa ta.

Adio, Marinola, şi te voi căuta întreg universul. Poate atunci vom fi mai fericiţi.

Iubito, te rog nu mai plânge, ştii că nu suport să te văd plângând.

***

Trecuse cam multă vreme de când n-o mai vizitasem pe Minola şi nici la telefon nu prea ne conversaserăm. Simţisem eu o schimbare în atitudinea lor de la moartea lui Mirel şi nu înţelegeam care să fie cauza, deoarece angajamentul ca familia Olteanu să se ocupe de toate problemele legate de acest deces, era o înţelegere pecetluită cu mult înaintea tragicului eveniment, iar Mirel fusese extrem de generos cu cei doi prieteni. Doamne, cum schimbă banii lumea, ori anturajul, ori o funcţie mai înaltă sau o înrudire cu nu ştiu ce familie de vază!... Dar Minola era prietena mea din timpul şcolii generale şi speram la revenirea ei cu picioarele pe pământ.

- Alo, ce mai faci Minola?

- Oo, Marinola, cât mă bucur să te aud! Nu ne-ai mai dat niciun semn de viaţă!

- Voi aţi mai dat, ori mi-aţi pierdut numărul de telefon?

- Credeam că eşti supărată pe noi, Marinola.

- Am fost puţin, dar acum vine primăvara şi aş vrea să uit vechile animozităţi. Voi aţi mai fost pe la Mirel sau l-aţi uitat şi pe el?

- Binenţeles că am fost.

Şi ca să schimb vorba, fiindcă simţeam că Minola voia să-mi servească o răutate, am întrebat-o despre băieţi.

- Sunt bine feciorii mei, ce mă întreabă mereu de fetele tale. Tu nu poţi să vii pe la noi, măcar cu una dintre ele?

- Încerc să vin de ziua ta.

- Uraa! Ce mă bucur! Fac doar o masă la noi acasă. Vor mai veni câţiva prieteni. Atunci…, vii sigur?

- Sper, dacă mă voi simţi bine. Ce ai vrea să-ţi aduc?

- O vilă în insulele Canare.

- Numai atât? Eşti foarte modestă, Minola.

- Am glumit. Ce, tu mă iei în serios?

- Bine, Minola. Îţi urez toate cele bune şi ne vedem la ziua ta.

- Te pup, Marinola şi vă urez multă sănătate tuturor! Pa!

- Pa, pa! Pe curând!

Am discutat cu Mirela şi mi-a spus că are altceva programat pe 1 martie, aşa că să nu mă supăr, dar nu poate merge cu mine. Nu i-am arătat, dar de supărat, ce să zic? Creşti copiii până se fac mari şi zboară unde şi când vor ei, iar părinţii rămân pe planul paisprezece. Au românii o vorbă cu planul acesta "paisprezece", care uneori se poate rupe, în cazul celor cărora nu prea îi mai doare de tine. Aşa că am apelat la mătuşica Tita, care era coafeza familiei, să mă vopsească. Am mers cu ea să-i cumpăr Minolei o rochie tricotată foarte drăguţă şi tot ea m-a însoţit şi la Braşov.

Mirel îmi făcuse un dar nesperat lăsându-mi apartamentul, şi nu trebuia s-o mai incomodez pe Minola. Am plecat la Braşov sâmbătă dimineaţa şi ca să ne fie mai uşor, din gară am luat taxiul până la blocul unde aveam eu şi Minola apartamentele. M-am dus în apartamentul meu, iar mătuşica a rămas foarte surpinsă de faptul că deţin o locuinţă atât de frumoasă.

- Cum ai putut să-ţi cumperi şi un aşa apartament? mă întrebă mătuşica într-un fel contrariată.

- L-am primit cadou, mătuşico, i-am răspuns, aşteptându-mă la un şir lung de alte întrebări. Dar n-am vrut să-i dau toate detaliile şi am schimbat subiectul. Dacă ar fi ţinut informaţiile pentru ea, îi povesteam mai multe, dar nu voiam să trâmbiţeze tuturor problemele mele personale. Mătuşica a început să se uite prin toate camerele, să se mire şi să tot întrebe.

- Cine face curat în apartament?

- Când vreau să fac ordine, îi chem pe salariaţii de la primărie şi-mi fac ei toate treburile.

- Aşa ai fost tu secretoasă toată viaţa. Nu vrei să ştie nimeni ce faci şi pe unde umbli tu!

- Măi, mătuşico, eu habar nu am ce fac şi ce dreg neamurile mele. De ce să le ofer eu toate problemele mele proprii? Ştiu că de câte ori ţi-am destăinuit ceva, tu ai spus, vorba `ceea, întregului sat.

Ca să termin discuţia aceasta care se tot lungea, am vrut să plec la Minola, dar mă temeam să nu umble pe unde nu-i fierbe nasul, așa că i-am propus:

- Hai, să mergem la Minola!

- Mă dor picioarele, mai bine mă culc niţel.

- Minola stă perete în perete cu mine, nu la zece kilometri.

M-am schimbat de bluză, am luat cadourile şi, încuind uşa, aud:

- Sărut-mâinile, Marinola!

- Buon giorno, signore!

Intrăm la Minola, fiindcă uşa era descuiată.

- Amica mia este acasă?

- Marinola, bine ai venit! Ce mă bucur!

- Am venit cu mătuşica mea, Tita, ca să nu se mai lege de mine toţi derbedeii!

Am spus aşa ca să audă şi Toni şi să nu-l mai apuce amocul. Binenţeles că el era în urma mătuşii mele şi, când să închid uşa, mă prinse de mână. Eu zic:

- Pardon, până aici mai avem bilete de intrare, restul persoanelor pot veni săptămâna viitoare!

- Te rog, sunt cuminte!

- Lasă-l, Marinola şi pe el! zice Minola împăciuitoare.

- Bine te-am găsit, Minola şi îţi doresc mulţi ani sănătoşi, să-ţi trăiască şi cei dragi şi să te văd soacră mare! Până vor fi gata actele la vila aceea pe care o vrei tu, eu ţi-am adus altceva.

- La mulţi ani, drăguţo şi din partea mea şi mă scuzi că n-am ştiut că este ziua ta! zise mătuşica. Dar eu o dreg, spunând rapid:

- A fost de ajuns să-l vezi pe Toni, că ai şi uitat plicul pe care mi l-ai dat să-l ţin la mine. Ce-ţi e şi cu femeile?... De aceea bărbaţii speră că în doi timpi şi trei mişcări ne-au şi dat gata…

Am râs cu toţii, iar Minola ne-a poftit în sufragerie.

- Noi suntem gata să te ajutăm la treabă, dacă mai ai să pregăteşti ceva, îi zic Minolei.

- Am totul pregătit, draga mea. M-au ajutat şi mama şi băieţii mei.

- Vai, ce apartament frumos ai, Minola! zise mătuşica Tita, care întotdeauna admira la altul ce n-avea ea.

- Am făcut şi noi ce am putut, dar împrumutaţi mai suntem şi acum, adăugă Minola.

- Şi acum? întreb eu profund mirată, fiindcă ştiam că Mirel le dăduse o grămadă de bani, mai ceva ca unor fraţi. E drept, că în anii aceia banii se devalorizau foarte repede, încât nu puteai să pui ban pe ban de la o leafă la alta. La un moemtn dat, Minola zice:

- Ia să văd eu, ce mi-a adus prietena mea?

- E, aşa ca de la ţară! justific eu. Un cadou mai modest.

- Nu ţi-e ruşine, acesta este un cadou modest?

Rochia pe care i-o adusesem Minolei era bleu şi-i mai cumpărasem nişte pantofiori de casă tot bleu, cu blăniţă în interior.

- Vino să te pup, că mereu mă uimeşti cu atenţiile tale.

- Facem şi noi ce putem, îi servesc eu Minolei, că parcă nu ne descurcăm toţi cum putem în ţara aceasta atât de "unică" în lume. Toni interveni și el:

- Voiai să mă trimiţi undeva, Minola? Nu mai e nevoie?

Eu adaug, ca să nu scap ocazia:

- După cai verzi, să le iei harnaşamentele!

- Tot caustică ai rămas, signora, replică el prompt.

- Ce rău îmi pare că n-am loc să mă întorc, zisei sarcastic, fiindcă ace aveam destule, şi acide şi veninoase, la alegere, iar cu Toni încă nu terminasem barometrul replicilor noastre.

- Minola, pe la ce oră vin musafirii tăi diseară?

- Pe la şase, draga mea.

- Şi ai mulţi invitaţi?

- Prietenii noştri mai apropiaţi.

Vedeam bine că Minola nu voia să-mi spună concret cine venea, ca să mă pună pe mine în faţa faptului împlinit. Cine ştie ce prieteni veneau, în faţa cărora eu nu mai însemnam nimic fără Mirel. Cine n-a gustat pâinea aceasta, să afle de la mine că are un gust foarte amar.

- Atunci eu plec puţin până acasă la mine, să aranjez câte ceva pe acolo.

- Dar la prânz serviţi masa la mine!

- Cum vrei tu, Minola şi mulţumesc de invitaţie.

Îmi luasem şi eu de mâncare, ca să nu fie nevoită prietena mea să ne invite mereu la masă.

- Pot să vin şi eu să te ajut? întrebă Toni.

- Tu n-ai treabă pe la tine pe acasă?

- Lasă-l, tu, săracul băiat, că s-a şi înroşit! îi lua mătuşica apărarea, fiindcă aveam eu dreptate când ziceam: femeile!...

- Văd că n-aveţi loc de mine, aşa că mai bine plec, zise Toni, de data aceasta cam supărat, şi ieşi.

Eu am stat lângă uşă, ca să aud dacă Toni o închide pe cea de la apartamentul lui, dar nu s-a auzit. Însemna că mă aştepta pe hol. Mătuşica mă întrebă:

- Nu mai pleci? Spuneai că ai treabă.

- Plec atunci când vreau eu.

Îi fac semn Minolei să vină la mine şi ieşim împreună, iar ea îl vede pe Toni lângă uşa mea.

- Ai văzut, Minola, de ce nu voiam să plec, fiindcă vecinul tău vrea să mă sperie.

- Toni, las-o în pace, nu te mai ţine după ea! Ţi-am explicat că nu-i place s-o plictiseşti.

Eu cred că Minola i-a atras atenţia lui Toni doar aşa pentru urechile mele, nu şi pentru ale lui. Aceasta ar fi înţeles-o şi un prost, nu însă acest pisălog notoriu. Am intrat în apartament şi am încuiat uşa. Deschizând ferestrele, m-am apucat de făcut puţină curăţenie. Am început cu dormitorul, unde îmi era atât de greu să umblu printre lucrurile lui Mirel, fapt ce-mi răscolea toate amintirile ce ne legau. Nu mi-era deloc uşor să fiu vitează. Îmi curgeau lacrimile şi nasul, dar continuam să fac ordine. Îmi aminteam primii ani după moartea mamei. Bunica se ascundea într-un cotlon, şopron, pod ori beci şi o jelea pe mama de ţi se rupea sufletul. Trecuseră de atunci aproape cincizeci de ani. Parcurgeam şi eu dezastrele unor funeste amintiri şi nimeni nu suferea alături de sufletul meu. Când, aproape să termin de aspirat şi a doua cameră, bate cineva la uşă. Am lăsat aspiratorul în funcţiune şi m-am strecurat la baie. Trebuia să mă spăl pe faţă pentru a estompa cât de cât dezastrele funestelor amintiri. Bate din nou şi mai tare. Cine era, îşi imagina cu siguranţă că n-aud. Aveam eu o presimţire că era Toni şi voia să mă cheme la masă. Ca să termin bâlciul, deschid. El era.

- M-a trimis doamna Olteanu să vă poftesc la masă.

- Bine, am luat la cunoştinţă. Trebuie să semnez cumva într-un convocator?

- Mi-a ordonat să vă însoţesc, altfel mă destituie.

- Tu nu mai lucrezi la Suplacu de Barcău?

- Sigur că lucrez, dar acolo sunt şef, aici efectuez ore suplimentare.

- Aş vrea să mă schimb.

- Pot să te ajut?

- Auzi,Toni, ţie îţi lipseşte o doagă?

- Cred că da, întrucât insist atât pe lângă o inimă de piatră.

Dau să închid uşa, dar cu obiceiul lui, se vârî între uşă şi tocul ei. Atunci îl las în plata Domnului şi merg în dormitor, ca să-mi iau lucrurile de schimb.

- Nici n-ai idee, Toni, ce mă exasperezi!

- Dacă aş fi sigur că acesta este adevărul şi că nu-ţi place chiar să te joci cu mine, ai cuvântul meu că nu m-aş mai întoarce de la Barcău.

- Dar ce, acum de aceea te-ai întors, ca să ne jucăm?

- Ei da, ca să mă joc şi nu cu oricine, ci doar cu tine.

- Înseamnă că eşti bolnav rău, fără leac de vindecare.

A încuiat uşa şi m-a luat în braţe, sărutându-mă frenetic, disperat, înnebunit. De teamă, de emoţie, de nu ştiu ce, mie mi-a venit rău. Toni a intrat într-o panică, încât a trebuit să am eu grijă de el, nu el de mine. În fine, până la urmă, ne-am dus la masă, dar se făcuse ora trei şi i-am spus Minolei să nu se supere, dar eu nu pot să mai mănânc.

- Dar de ce aţi întârziat atât?

- Toni a avut pană la motor şi s-a oprit la un service să înlocuiască o bujie, nu ştiu ce. Întreabă-l pe el. Eu ţi-am spus să nu-ţi mai trimiţi aghiotanţii după mine că ştiu să vin şi singură, dar tu te-ai cam sclerozat şi nu mai ţii minte.

- Eu plec să mă culc şi vă rog să nu mă treziţi că fac scandal mare! Cadoul ţi l-am oferit, aşa că pot nici să nu vin.

- Să ştii că mă supăr dacă nu vii, Marinola.

- Zău? Şi eu ţi-am spus multe, iar tu te faci că plouă.

Când să ies pe uşă, apare Cori cu un buchet mare de flori şi alte pachețele mai mici.

- Sărut-mâinile, doamnelor! Lume nouă pe la noi…

O sărută pe Minola, apoi pe mătuşica şi abia la urmă vine la mine.

- Dar pisicuţa aceasta jigărită cine este?

- Măi, câine floriu, de când tot vin eu pe la voi, azi este prima dată când vii şi tu la timp de la serviciu.

- Astăzi este o zi importantă şi mi-am permis să-mi abandonez alte obligaţii, fiindcă draga mea, lupul de unde aleargă, de acolo mănâncă.

- Laudă-te gură, că ţi-oi da friptură! replic eu maliţioasă.

O chem pe mătuşica, fiindcă nu se mai îndura să meargă acasă.

- Hai mătuşico, la noi în castel, că pe aici s-a strâmtat locul!

Ieşim în râsetele lor. Mă simţeam aşa de obosită că nu-mi venea să mai fac nimic.

- Mătuşico, eu mă culc şi nu ştiu când mă trezesc, dar să nu laşi pe nimeni să intre în dormitor!

- Atunci de ce am venit?

- Ca să-i aduc un dar Minolei, ca să fac puţină curăţenie şi să mă odihnesc.

Am dormit exact o oră şi am început să mă pregătesc. Mătuşica deja please la Minola, deşi era doar cinci după-amiaza. M-am îmbrăcat cu o rochie de jerse neagră şi fără mâneci, peste care am pus un sacou de mătase lila, brodat cu negru. Aveam nişte pantofi de antilopă cu toc potrivit. Tocmai când să ies, apăru mătuşica.

- M-a chemat Minola să-i fac o coafură mai deosebită şi acum am venit să te pieptăn pe tine.

În domeniul acesta, mătuşica era expertă.

Se făcuse şapte fără un sfert şi apare Toni, motivând că e trimis special să mă însoţească pe mine.

- Eu plec înainte, poate are nevoie Minola de mine, zise mătuşica, foc de curioasă, temându-se că pierde ceva din desfăşurarea aniversării.

- Toni, pentru că tot a aplecat mătuşa mea, îmi spui şi mie cum te-ai îmbrăcat?

- În tot cazul, corespund standardelor impuse de tine.

- Eu nu-mi amintesc să-ţi fi impus ceva.

- N-ai făcut-o, dar după cum te-ai îmbrăcat, le eclipsezi pe sclifositele ce au venit la Minola şi le va creşte tensiunea.

- Mă vezi tu cu alţi ochi, ori urmăreşti alt scop.

- Ce scop?

- Ştiu eu ce-ţi mai trece ţie prin idee?

- Toni, eu sunt gata, putem merge.

Intrăm în apartamentul Minolei, unde sufrageria era plină de oaspeţi.

- Bună seara şi bine v-am găsit!

Răspund toţi:

- Bună seara!

- Bună seara!

- Bine aţi venit! De ce aţi întârziat atât? ne-a luat Minola în primire.

- Prieteni, v-o prezint pe prietena mea de-o viaţă.

- Deleanu.

- Calancea, …s.m.d..

După ce am făcut cunoştinţă cu toţi, ne-am aşezat pe locurile păstrate pentru noi.

Minola ne-a adus aperitivele şi mi-a şoptit la ureche:

- Toate gustările sunt tăiate, doar să serveşti.

- Mulţumesc accentuat!

Cori ne-a turnat coniac şi am ciocnit cu cei mai apropiaţi, urându-i Minolei mulţi ani şi îndeplinirea dorinţelor, în afară de aceea cu care mă plictiseşte ea mereu. Minola a râs aşezându-se şi ea la masă, dar mult mai departe de mine. Aflându-ne la debutul întâlnirii, căci toată lumea

întârziase, vorbeau numai bărbaţii, iar noi doamnele, parcă eram inexistente. Majoritatea lucrau în spital, fiind colegii şi superiorii lui Cori, iar problemele se axau mai mult pe cazuri de maladii deosebite şi frecuşuri dintre medicinişti de toate rangurile. În dreapta mea şedea Toni, iar alături de el se afla mătuşa Tita, care nu suporta niciodată să vadă ceva deosebit ce să nu admire. Ca atare, zise mai încet:

- Vai dragă, dar ce frumos v-aţi îmbrăcat voi!

- Într-adevăr, sunt admirabili. Şi eu îi admir de când au venit! Domnul are cămaşa lila ca bluza doamnei… zise o altă damă de vis-a-vis.

Eu nu ştiusem şi am fost tare surprinsă, fără să mă exteriorizez însă, că Toni s-ar fi umflat în pene de n-ar mai fi avut loc în sufrageria Minolei.

După ce s-au strâns farfuriile de la aperitive, câteva doamne au ajutat-o pe Minola să ne servească apetisanta cafea, întrucât gazda avea de gând să ne ţină până spre dimineaţă. La un moment dat, Toni se apropie de mine şi mă întreabă la ureche:

- Cum te simţi?

- Singură.

- Dar eu unde sunt?

- Probabil în altă galaxie.

- Vrei să-ţi arăt că sunt lângă tine?

- Poate vrei să zbori pe fereastră.

- De ce nu vrei să te simţi în inima mea?

- Vrabia mălai visează. Dar …

Şi atunci s-a auzit soneria…

***

Nici prin cel mai îndepărtat gând nu mi-aş fi închipuit cine ne va vizita.

- Oo, bună seara, bine aţi venit! zise Cori grozav de surprins.

- Bună seara, domnu` Cori!

- Uite, Marinola, cine a venit.

Mă ridic de la masă, iar Toni îmi şopteşte:

- Sunt Culai şi Alioşa.

M-am dus la uşă. Venea şi Minola în urma mea.

- Sărut-mâinile, doamnelor! zise Culai, iar Alioşa încurcă şi el un salut.

Minola îi pofteşte înăuntru, dar intervine Culai, care zice:

- Cu multă plăcere venim, dar mai întâi am dori să vorbim puţin cu doamna Marinola.

Nu ştiu de ce, pe mine m-a trecut un fior de gheaţă, întrebându-mă ce-or avea oamenii aceştia cu mine, şi la o oră atât de târzie? Iau cheia din poşetă şi îi dau geanta mătuşii, care se ridicase deja pentru a veni după noi. Îi ordon în şoaptă:

- Rămâi pe loc! Nu te-a invitat nimeni şi pe tine să vii după noi.

Eu mă desfăşuram cu încetinitorul, ca să raţionez la cea mai bună soluţie pe care trebuia s-o adopt. Descui uşa încet, în timp ce cei doi erau în spatele meu, parcă prea aproape de mine. Cori nu închisese uşa lui şi-i strig:

- Nu vrei, Cori să aduci o sticlă de vodcă sau altceva?

Tot zdrăngăneam cheia în broască, în timp ce o rog pe umbra mea, prezentă la datorie:

- Nu vrei tu să vezi ce are prăpădita aceasta de ială?

O cotesc la stânga ca să merg după Cori, dar mă lovesc tare de Alioşa care-mi bara drumul şi care, am simţit eu, avea ceva foarte tare sub geacă.

- Pardon, Alioşa, te-am lovit!

Vreau să-l ocolesc, dar el face un pas în faţă.

- Lasă-mă, tovarăşe, puţin, să văd ce naiba are Cori de nu mai vine!

Toni reuşi să descuie iala şi intrară cu toţii, iar eu, ţâşnind la Cori, îi spun să sune imediat la poliţie şi la comandamentul unităţii militare din Braşov.

- Dar ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Nu mai întreba şi sună acum!

În timp ce aştepta ca telefonul să facă apelul, îi spun lui Cori în şoaptă:

- Eu cred că indivizii aceştia au venit înarmaţi, că prea au un comportament ciudat!

Toată lumea întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic! le răspund eu mai categoric, ca să stea fiecare în banca lui.

- Cori, vino mai repede cu sticla aceea, că musafirii mei sunt cam însetaţi!

Plec din apartamentul lui Cori şi intru la mine în sufragerie, unde mă aşteptau cei trei, Toni fiind pe post de bodyguard.

- Domnilor, sunt la dispoziţia dumneavoastră şi aştept cu multă nerăbdare să aflu despre ce este vorba.

- Păi, noi voiam să fim numai cu dumneavoastră, dar dacă rămâne şi domnul cu noi… zise tot Culai, fiindcă Alioşa se cam codea.

- Să înţeleg că vă este jenă. Doar sunteţi bărbaţi.

- Noi voiam să vă spunem ceva mai personal, adăugă Culai.

- Nu-mi aduc aminte că am eu ceva personal cu voi.

Mi se făcuse stomacul ghem, iar Cori nu mai venea.

- Până la urmă, văd că trebuie să îndrăznesc şi să vă spun tot eu. Prietenul meu Alioşa mi-a mărturisit că, de când s-a întâlnit cu dumneavoastră, nu mai poate să-şi găsească liniştea şi nu poate nici să mai doarmă.

- Maică Sfântă prea curată! Şi a venit din Rusia să-i dau eu calmante, somnifere, ce să-i fac? întreb şocată.

- Păi, dacă omu` e îndrăgostit, ce să facă? A venit la sursa problemei!

- Dar dacă ar fi să fie ceva, noi cum ne vom înţelege? Stai tu în pat cu noi şi ne traduci, sau cum?

Mai aveam puţin şi mă lua cu frisoane, fiindcă simţeam eu că nu despre asta era vorba.

- Marinola, ţi-e rău cumva? mă întrebă Toni îngrijorat.

- Mă cam ia cu frig.

- Să-ţi aduc puţină apă?

- Nu. Trebuie să vină Cori cu vodcă şi-mi revin atunci.

- Voi v-aţi dezbrăcat gecile, măi băieţi?

- Nu, lăsaţi că rămânem aşa îmbrăcaţi, zise Culai.

- Alioşa, tu nu spui nimic? întreb eu ca să-l provoc la vorbă.

- *Eu, vorba ruşii.*

În sfârșit, vine și Cori cu nişte coniac şi pahare din bucătărie.

- Nu v-aţi făcut comozi, fraţilor, că aici e destul de cald?

- Noi voiam să găsim un loc de dormit pentru câteva nopţi şi venisem să vă întrebăm dacă sunteţi bucuroşi de găzduire?

- Voi de unde veniţi acum? se interesează Cori.

- Din Rusia venim şi tot căutam de lucru, dar cine vine de pe aici este deja pregătit cu ordonanţă, iar noi am rămas pe dinafară.

- Eu voiam să vă mai întreb de o problemă.

- Ce problemă? intervin eu.

- Acum câţiva ani, când am plecat de aici, am uitat o agendă. Nu cumva aţi găsit-o? Aveam acolo o mulţime de adrese care îmi erau de mare trebuinţă.

- Noi am făcut curat în toată casa, dar n-am găsit nicio agendă şi nici alt lucru străin, resping eu categoric acuzaţia.

Dar Culai continuă:

- Dacă nu vă supăraţi, poate îmi daţi mie voie să mai caut.

- Curioasă treaba! Aveţi ordin de percheziţie? intervin indignată peste măsură. Colonelul Mălinescu mi-a lăsat mie apartamentul acesta, cu tot ce se află în el, iar eu nu permit nimănui să-mi scotocească prin lucruri!

- Dar dacă avem ordin de percheziţie?

Intervine Cori:

- Colonelul Mălinescu nu şi-a lăsat toate actele în regulă când s-a pensionat?

- Sigur că şi-a lăsat, dar agenda aceea era a mea, zice Culai.

- Eu nu am găsit nicio agendă, proprietatea ta, în apartament.

- Dar de-a domnului colonel?

- Ai notat tu ceva în agenda colonelului?

- Când nu putea să scrie, dânsul mă punea pe mine. Ce ziceţi, ne daţi voie să căutăm? insistă Culai.

- Măi, Culai! Eu nu te credeam pe tine aşa de specialist în minciuni!

- Cum îndrăzniţi, doamnă, să mă faceţi pe mine mincinos? sări Culai de la locul lui, gata, gata să mă ia în furci.

- Uşor, uşurel, Culai, că doamna nu e singură şi până una alta, este în casa dumneaei! îl puse Toni bodyguard-ul să stea în pătratica lui, că prea şi-o luase în cap.

- Eu aş vrea să vă mai întreb ceva foarte important: unde sunt bagajele voastre? mă intersez eu curioasă.

- Nu avem bagaje.

- Cum n-aveţi? Aţi venit cu mâinile goale, câine sur la vânătoare, tocmai din Rusia? Nu v-au trebuit lucruri de schimb, bărbierit şi alte mărunţişuri?

- Noi credeam că poate…, dar să nu vă supăraţi, poate… zic, ne daţi dumneavoastră ceva din lucrurile domnului colonel…

- Multă îndrăzneală trebuie că mai aveţi! Aproape că mă lăsaţi mută de uimire! Voi ce ziceţi, băieţi? Cori, Toni?

Cori zise cam încurcat:

- Mă duc s-o chem pe Minola, să vedem ce părere are.

Cum deschide Cori uşa, intră trei poliţişti, care ascultaseră la uşă. Culai şi Alioşa sar la fereastră, însă fără sorţi de izbândă.

- Sus mâinile, băieţi şi nu mişcă nimeni, că gloanţe avem destule! Însoţiţi doamna şi duceţi-o de aici, că a trecut prin destule emoţii! Toma, Sandu! Percheziţionaţi şacalii aceştia, ca să plecăm mai repede, că am speriat-o pe doamna pentru întreaga viaţă!

- Uitaţi-vă, domnule locotenent, are două pistoale, cuţite şi-un colier de chei!

- Şi mamutul acesta la fel, identic!

Era vorba de Alioşa.

- Arată ca un tanc drogat, au spus-o bodyguarzii mei.

- Bandiţii! Au avut chei pentru toate uşile României, iar Culai era de-al nostru!

În sfârşit au plecat, pe cei doi i-au dus la sediul poliţiei, iar noi, morţi-copţi, mai ales eu, ne-am întors la “marea petrecere”.

Acum eu eram cea interogată, iar ceilalţi îmi puneau zeci de întrebări, parcă eram la o conferinţă de presă.

- Vă rog să nu mă mai interogaţi, că nu răspund la nicio întrebare!

- Eu cred că ne vor chema să dăm nişte declaraţii, spusei cam panicată.

- Tot ce e posibil, întări şi Toni, îngrijorat că dacă pleacă la Suplacu de Barcău, va trebui să revină în scurt timp.

- Mergem mâine la poliţie ca să-i întrebăm dacă vor trebui să ne cheme în următoarele zile, fiindcă nici mie nu-mi convine să mă tot aventurez pe drumuri.

- Oricum, peste puţin timp, facem parastasul de an pentru Mirel. Nu rămâi aici până atunci? mă întrebă Minola impacientată.

- Aoleu, şi cu mătuşica ce fac? Dacă vrea să rămână cu mine?

- Dar ce, dragă, ţi-e teamă de ea? Doar eşti o femeie matură, nu mai eşti un copil! zise Minola cam enervată.

- Mătuşa abia aşteaptă să afle un secret, pe care să-l împărtăşească tuturor neamurilor şi cunoştinţelor, iar mie atitudinea aceasta nu-mi place.

- Poate se plictiseşte să rămână prea mult într-un loc şi pleacă singură, încercă Minola să mă liniştească.

- Dar despre ce agendă întrebau ei? se interesă Toni.

- Despre nicio agendă. Aceea era o justificare a venirii lor aici, după atâţia ani. În orice caz, erau informaţi că Mirel nu mai este printre noi. Lămuresc eu lucrurile.

Mirel îmi lăsase mie o agendă, dar aceea era a lui şi nu voiam să le mărturisesc lor lucrul acesta. În agenda rămasă de la iubitul meu erau multe pagini scrise în alfabetul morse şi n-aş fi declarat existenţa ei nici la poliţie. Trebuia să găsesc undeva o carte despre acest alfabet şi să descopăr cu Mirela secretele notate în agendă. Sigur, textele acelea scrise în alfabetul morse erau nişte mesaje adresate fratelui său şi nu voiam să le destăinui nimănui.

Minola întrebă:

- Vouă nu vă este foame, căci s-a făcut ora şapte dimineaţa?

- Mie îmi este o foame, de mă ia cu leşin! răspunde Cori.

- Nu strica orzul pe gâşte, Minola. Mai bine mâncăm cu poftă la prânz, încerc eu să stăvilesc apetitul pantagruelic al bărbaţilor.

În bucătărie, Minola le pune totuși micul dejun încă din zorii zilei, însă eu dau să plec. Toni mă prinde de mână, zicând:

- Marinola, nu pleca, rămâi cu noi!

- Tu precis te-ai îmbătat. Cori, spune-i să mă lase în pace!

Cei doi, în loc să mă apere, încep să râdă.

- Stai să vezi ce-ţi fac, îl ameninţ eu şi-l calc pe picior, să-i treacă pofta de joacă.

- Uite ce tigroaică afurisită eşti!

Îi înfig mâna în păr şi-l zgâlţâi bine. El mă trage în braţe şi mă sărută ca o lipitoare fără decenţă.

- Se vede că lucrezi pe şantier cu toţi adunaţii de pe drumuri!

Tare aş fi vrut ca în momentul acela să-i citesc în priviri. N-a zis nimeni nimic, eu mi-am luat cheia de la apartament şi am plecat fără niciun cuvânt. Am intrat binişor, m-am dezbrăcat şi m-am dus la baie să mă spăl pe faţă şi pe dinţi. După ce m-am întins în pat, îmi venea să mă mai duc odată la baie să mă spăl iar pe dinţi, poate îmi dispărea senzaţia aceea de hot ce vrea să-mi fure misterele simţurilor tăinuite de orice femeie. M-am învârtit pe toate părţile, dar n-am putut adormi, zicându-mi în gând: “Să fii tu al dracului, Toni, cu masculinitatea ta de bărbat veşnic în alertă de gradul maxim!” Întorc perna pe partea cealaltă şi sub ea, găsesc un pachet legat cu un şnur de mărţişor. “Ai drace!” Înăuntru se afla o geantă foarte frumoasă şi în ea un parfum ambalat într-o cutie căptuşită cu mătase. Acestea erau precis de la Toni, deoarece Minola mi le-ar fi oferit personal. Doamne, ce să fac eu acum cu bărbatul acesta, fiindcă lucrurile începeau să se complice şi mai rău. Eu i-aş fi dat mărţişorul înapoi, el ar fi insistat să-l primesc şi tot aşa până la paştele cailor. De altfel, aveam de gând să grăbesc plecarea la Ploieşti, căci prea se întinsese pelteaua şi nu voiam ca viaţa mea să ia vreo altă întorsătură ce mi-ar fi creat probleme neplăcute, a căror rezolvare n-ar fi avut sorţi de izbândă.

***

În ziua aceea, nici n-am mai prânzit, fiindcă somnul m-a prins până la urmă în nişte braţe dulci, încât n-am mai putut scăpa decât pe la şase după-amiaza târziu şi atunci, cu mare greutate. M-am îmbrăcat într-un pulover de mohair mai subţire, alb. Mi-am dat drumul la păr din agrafe şi l-am pieptănat, lăsându-l liber să se aşeze cum voia el. Mătuşica se mai uita la televizor, mai aţipea... Mi-am pus nişte pantaloni grena şi m-am dus la Minola în apartament, ca să iau pulsul atmosferei familiale. Abia se treziseră, tot căscau şi se întindeau. N-am de lucru şi-i întreb:

- Măi iubiţilor, trebuia să vin mai târziu, ori chiar mâine dimineaţă?

- De ce? întrebă Minola.

- De treci codrii de aramă…

Cori adăugă:

- Tu eşti, Mircea?

- Da, oltene!

- Te iei de mine? Stai, să vezi ce-ţi fac! mă ameninţă Cori.

- Să ştii că ţip! îi răspund eu, fugind în bucătărie şi încuind uşa.

Din spatele uşii, îi zic:

- Mai bine îi faci ceva Minolei.

Zgâlţâie clanţa, dar nu poate intra, iar eu continui:

- Sâc, sâc, sâc!

Minola mă roagă să dechid, ca să pună masa, fiindcă ea n-a mai mâncat de aseară.

- Gata, să trăiţi!

Descui uşa şi ies.

- Du-te şi cheam-l tu pe Toni!

- Să se ducă vărul Cori, deoarece este prietenul lui. Minola, aş vrea să te întreb: mi-ai pus ceva sub pernă?

- Nu, draga mea! Eu cred că Toni este inculpatul.

- Atunci mă duc eu să-l chem., ca să-i şi mulţumesc.

- Să o aduci şi pe mătuşica.

Bat la uşa lui Toni şi aud:

- Intră, că e descuiat!

- Bună dimineaţa! îi spun eu, ca să-l iau la mişto.

- M-a trimis Minola să te invit la cină.

- Mulţumesc, sunteţi foarte amabilă.

- Toni,…

Bănuind că vreau să-l întreb ceva mai deosebit, răspunde în italiană:

- Si, signora.

- Cumva,… mi-ai pus tu ceva sub pernă?

A tăcut puţin şi apoi a răspuns dezinvolt:

- Nu cred. De fapt, mai repede cred că nu-mi amintesc.

- Eu credeam că putem discuta ca doi oameni maturi şi-n toate facultăţile mintale, dar dacă nu este posibil, plec.

Am ieşit din apartament şi am intrat la mine, s-o iau pe mătuşica la Minola, unde Toni deja ajunsese şi ne păstra locuri lângă el. Între timp, veniseră şi băieţii Minolei, drăguţi ca întotdeauna şi începură să povestească tot felul de întâmplări de la facultate.

- Ce mai fac cei mai teribili băieţi din Europa? îi întreb eu, îmbrăţişându-i şi pupându-i pe amândoi. Tot aşa de plini de vigoare şi de farmec aţi rămas.

- Nici tu nu te laşi mai prejos, tot frumoasă eşti şi cu câte un cavaler care-ţi poartă trena.

- Mai curând sâmbetele, Andrușa, contraparez eu.

Râdem toţi.

- Sâmbetele, duminicile şi cred eu că toate zilele anului , adăugă şi Viorel.

- Vorbe, băieţi…! Mai mult vorbe de clacă, pentru imaginaţia celor bolnavi de isterie paroxistică, cu sechele melancolice toamna şi primăvara.

- Aoleu, dar nu ştiam că eşti aşa tare la psihologie!

- A, voi nu ştiţi că am făcut medicina în particular cu nişte pacienţi bolnavi de idiosincrazie sentimentală, a căror boală se agravează pe zi ce trece, cu final definitiv la calendele greceşti.

- Şi cum te descurci cu ei?

- Norocul meu este că sunt imună şi că nu se ia în veci. Altfel, aş fi internată demult la Voila, Săpoca ori la Mărcuţa.

- Am eu impresia, ori este vizat careva dintre noi? întrebă Toni.

- Eu cred că acela cu trena, răspund eu, declanşând un nou val de râs.

Toni face pe supăratul sau chiar fusese călcat pe coada unei mâhniri, așa că ripostă vădit deranjat:

- Văd că am picat exact la mijloc şi mai bine mă retrag, să las postul meu altor fraieri dispuşi să ocupe acest directorat onorabil.

- Dar ce ai, Toni, nu mai ştii de glumă? întrebă Andrușa.

- Nu doar atunci când se face atâta haz pe seama mea! răspunde Toni şi pleacă.

Mătuşica sare cu gura pe mine, parcă cine ştie ce făcusem.

- Ce ai dragă, cu băiatul? Acum du-te şi-l împacă, ca să nu rămână nemâncat!

- Du-te tu, mătuşico, după el, dacă ţi-e atât de drag!

Se ridică Andrușa de la masă şi merse el după Toni care, într-un final fericit, se întoarse. Astfel, toate animozităţile dispărură.

În sfârșit, Minola ne serveşte aperitivele. Eu, când mai luam ceva în gură, când mai jucam şah cu ele. Ea îşi dă seama că, de data aceasta, eu m-am supărat şi mă întrebă:

- Marinola, tu ai plecat undeva?

- Da, la un campionat de şah.

Băieţii Minolei chiar încep să joace şah din minte. La un moment dat, Andrușa, care avea piesele albe, îi ia cu Regina, Nebunul lui Viorel. Eu încep să râd şi zic:

- Şi-l face eunuc.

N-aveam habar că Toni ştia să joace şah şi mă ameninţă:

- Bagă de seamă că până la urmă ţi-o coc!

- Dar eu, de fapt, n-am vorbit cu dumneavoastră, să iertaţi! Ce, eu nu mai am voie să spun ceva de teamă să nu ai tu impresia că fac aluzie la tine?

Cori intervine:

- Qui s`aime, se taquine!

Iar eu îi replic:

- A vorbit şi nea Ion, ca şi el e om!

După masă, Viorel îi cere cheia lui Toni, ca să vadă un film la televizorul lui. La câteva minute, plec şi eu în apartamentul meu, ca să iau pachetul găsit sub pernă şi-l duc în dormitorul lui Toni, punându-i-l la fel, sub pernă. Acesta, cu flerul lui deosebit, bănuieşte că pun la cale o năzbâtie, vine spre mine şi mă prinde.

- Te-am avertizat să te păzeşti!

Ţipând, mă urc în pat, în picioare şi mă lipesc cu spatele de perete.

- Acum, spune-mi tu ce să fac?

- Nimic! răspund eu pierită.

- Ce, crezi că scapi aşa uşor? Îţi dau voie să pleci, dacă îmi spui că mă iubeşti şi mă săruţi!

Eu mă gândesc, mă frământ şi spun:

- N-am înţeles ce trebuie să fac.

- Vino în braţele mele, să auzi mai bine!

Eu rămân nemişcată, cu spatele lipit de perete şi cu mâinile strânse la piept.

- Marinola, eu aştept.

- Ce aştepţi?

- Ee, stai, că vin eu la tine!

Atunci încerc să arunc în el cu toate pernele, plapuma şi cu nişte obiecte de pe o măsuţă aflată la capătul patului. Voiam să arunc şi cu măsuţa, dar m-a prins în braţe, iar eu am început să plâng ca un copil prost şi învins.

- Marinola, ce înseamnă manifestarea acesta?

Intră și Viorel, înfuriat nevoie mare.

- Toni, credeam că la vârsta ta eşti mai înţelept! Dacă nu vrea, de ce n-o laşi în pace?

- Nu i-am făcut nimic, Viorele!

- Lucrezi cu ameninţări. Ştii că ea are un psihic mai vulnerabil… Uite, îi curge sânge de la o zgârietură de la mână!

- Marinola, vino la baie să te pansăm, spune Toni.

- Dar ar trebui să scoată puloverul, adăugă şi Viorel.

- Stai, să-i aduc altă bluză, se oferă tot el.

- Este un tricou roşu pe patul meu din dormitor.

Rămași singuri, Toni mă întrebă:

- Ţi-a fost teamă de mine? Mă ierţi? Te rog!

Dacă a văzut că nu spun nimic, a oftat deznădăjduit, temându-se să mai spere ceva. M-am schimbat de pulover, m-au doctoricit la mână şi m-au dus în apartamentul meu.

- Marinola, ţi-a curs cam mult sânge, nu vrei să bei puţin vin? mă întrebă Toni.

- Aş bea puţin.

- Îţi aduc eu de la mine, fiindcă al meu este roşu.

Între timp, m-am spălat pe dinţi şi m-am îmbrăcat în pijama, apoi m-am aşezat în pat. Mi-a adus vinul într-un pahar de cristal, aşezat pe o tăviţă de porţelan, cu nişte îngeraşi pe margine.

- Mă serveşti ca pe o prinţesă.

- Nu eşti tu prinţesa inimii mele?

- Iar începi?

- Dar ce, a afirmat cineva că am terminat?

- Toni, pe tine te-a vrăjit cineva?

- Tu m-ai vrăjit.

- Nu în sensul acesta. Te întreb dacă ţi-a făcut cineva farmece.

- Eu cred că tu mi-ai făcut.

- Dar Viorel?... Când a plecat?

- Când am fost să-ţi aduc vin. Era un film interesant la televizor şi voia să vadă sfârşitul.

- Am băut tot vinul şi acum nu mă simt. Dacă m-aş coborî din pat, nu aş fi în stare să merg până la baie.

- Îţi aduc oliţă?

- N-avea tu grijă de intimităţile mele. Eu cred că dacă vine mătuşica şi te găseşte aici, mă va certa, fiindcă nu te-am trimis la culcare.

- Mătuşica doarme la Minola.

- Doamne fereşte! Vezi ce impresie laşi să se înţeleagă?

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Te prefaci că nu înţelegi.

Am pus tăviţa şi paharul pe noptieră şi mi-am aranjat perna pentru somn.

- Toni, nu te superi, dar eu aş vrea să dorm şi te rog să pleci, fiindcă n-am nevoie de dădacă.

- Mă alungi fără scrupule…

Toni se ridică, cobor şi eu din pat şi mă îndrept spre uşă, dar el se mişca încet, de parcă ar avea sciatică.

- Toni, ia paharul şi tăviţa!

- Ţi le dăruiesc ţie, parcă spuneai că-ţi plac.

- Mai vorbim mâine. Acum vreau să dorm şi te rog să te grăbeşti.

M-a sărutat, fiindcă asta voia şi a ieşit. Eu am încuiat uşa, lăsând cheia în broască şi am mai pus şi lanţul pe deasupra. Când am intrat în dormitor, am încuiat iar uşa după mine ca să pot dormi liniştită, altfel aş fi avut coşmaruri.

***

A doua zi, pe neaşteptate, mătuşica a plecat, pretextând că are nişte cliente pe care nu le poate amâna, iar Toni a mers la poliţie să întrebe dacă ne vor chema să dăm ceva declaraţii

despre cei doi veniţi la mine în mod intempestiv, fiindcă noi nu locuiam tot timpul în Braşov. Dar n-a aflat mare lucru, întrucât cei doi trebuiau interogaţi, cercetaţi şi apoi, în caz că era necesar, ne convocau şi pe noi. La Minola nu era nimeni acasă, aşa că m-am întors la mine să pun de cafea, să am cu ce îmi umplu timpul. Abia am luat o înghiţitură, când bate cineva la uşă. Era Toni.

- Nu cumva ai greşit apartamentul?

- Ai făcut rost de venin proaspăt?

- Vino să bei şi tu mine o ceaşcă de venin. Ai servit micul dejun de limbi fripte, de papagal cu gâtul răsucit?

M-a tras în braţe, zicându-mi:

- De ce mă tot ataci tu pe mine? Mmm, spune, că nu ştiu ce-ţi fac!?

Eram cu ibricul în mână şi-l ameninţ:

- Să ştii că dacă nu-mi dai drumul, îţi torn cafeau în cap!

- Periculoasă te mai crezi, fetiţa tatii.

Mi-a luat ibricul din mână şi l-a pus pe masă.

- Toni, lasă-mă în pace, nu fii brută!

Urât mi-a fost mie de bărbaţii care se împung prin forţă.

- Fii atent că nici nu-ţi mai dau drumul la mine în apartament!

Am rămas nemişcaţi câteva minute, apoi mi-a dat drumul, întrebându-mă:

- Marinola, vrei să vorbim?

- Nu vreau să vorbim nimic şi te rog să pleci acasă la tine!

A trecut ceva timp fără să spunem nimic, apoi el a zis:

- E bine şi aşa. Rămas bun, Marinola!

Nici nu m-am ridicat să încui uşa, fiindcă mi-am dat seama că a plecat foarte supărat şi-mi părea tare rău. Speram să revină, dar nu s-a mai întors şi după vreo oră, am auzit cum trage un troler din apartament şi încuie uşa la ambele iale. Într-un final, mi-am spus şi eu că e mai bine aşa. Dacă aş fi putut, m-aş fi dus după el, măcar aşa, ca să ştiu unde merge, dar noi, oamenii care nu vedem, ne conducem acţiunile după invaliditătile noastre trupeşti şi sufleteşti, pe care nu le-a înţeles şi nu ni le va înţelege nimeni niciodată, nici măcar medicii. Am citit nenumărate cărţi ai căror autori au scris despre nevăzători numai aberaţii, fără să se edifice temeinic asupra vieţilor acestora, zugrăvindu-i greu adaptabili, greu accesibili şi cu intelect sub nivel mediu, ceea ce este o mare şi nepermisă eroare.

Pe la trei după-amiaza, a venit Minola acasă şi mi-a bătut la uşă.

- Vin acum!

- Bună, Marinola. Ce faci?

- Eram în lumea viselor, să mai recuperez nişte ore de somn.

- Vii la mine?

- Stai să mă îmbrac în ceva mai decent.

Mergem la ea. În bucătărie, găseşte pe frigider un bilet: “Am plecat la Barcău şi nu mă întorc până la Crăciun şi poate nici atunci. Vă rog să mai verificaţi voi apartamentul. Toni”

- Marinola!

- Si, ma donna! îi răspund eu sarcastic, fiindcă bănuiam ce vrea să mă întrebe.

- De ce a plecat Toni aşa, pe nepusă masă? Ce i-ai făcut?

- Fată, eu pot să-ţi spun doar ce nu i-am făcut şi dacă îţi trebuia ţie Toni, ai fi putut să-l prinzi de fustă, să stai acasă şi să-i pui masa, ca să nu plece pe nepusă masă! *Is it clear?*

- Dar tu nu ştii la ce oră a plecat?

- Nu ştiu şi nici nu mă importă!

- Marinola, tu ascunzi ceva.

- Nici gând.

- Eu îi dau telefon pe mobil.

- O să te coste o avere.

- Dar măcar ştiu ce se întâmplă cu el.

- Din partea mea, ai voie ca de la Banul Ghica! Te rog însă, nu mă amesteca pe mine în toată problema voastră!

- Alo! Ce faci, Toni, unde eşti?

Se auzea prin telefon:

- Sunt în tren şi plec la şantier.

Minola întreabă iar:

- Dar de ce nu ne-ai spus şi nouă că pleci? Îţi pregăteam ceva pentru drum.

- Sărut-mâna, dar n-a fost nevoie, că mi-am cumpărat tot ce mi-a trebuit.

- N-a fost frumos Toni, să pleci fără să-ţi iei rămas bun de la noi.

- Te rog să nu te superi, Minola, dar când mai vin pe acasă, îţi aduc ceva frumos din Ungaria, ca să mă ierţi.

- Drum bun, Toni şi îţi doresc numai bine şi linişte.

- Îţi multunmesc, Minola, dar pe liniştea mea au mâncat-o corbii.

- Nu mai fii atât de pesimist, că vor veni şi zile mai bune!

- Sărut-mâna , Minola şi salutări pentru Cori.

Pe vremea aceea, costa enorm o convorbire telefonică de pe telefonul fix pe mobil. Până să închidă, îi dau un picior Minolei în pantof, ca să nu mai întindă consolările.

- Tu vrei să-ţi vinzi apartamentul ca să-ţi achiţi facturi la telefon, doamna Olteanu? Vezi că încă mai ai datorii la stat. Minola, dar de ce vă doare atâta de vecinul vostru, că doar nu e poleit cu aur?

- Ne preocupăm de el, fiindcă este prietenul nostru şi nu că e poleit cu aur, dar are un suflet de aur.

- Poţi să-mi spui şi ce lucrează onoratul vostru prieten la Barcău? E sondor sau muncitor de rând?

- Tu nu te-ai uitat la mâinile lui ca să vezi cum arată?

- Nu m-am gândit să-i verific mâinile, ca să-mi dau seama ce meserie are. E bine totuşi că te-ai uitat tu şi nu ţi-a scăpat acest important amănunt.

- Ce insinuantă eşti, Marinola! Eu doream să vă cunoaşteţi voi şi să vă apropiaţi. Deşi i-am promis să nu dezvălui acest secret, îţi mărturisesc faptul că este inginer în petrol şi gaze şi şef de şantier.

- Impresionant, foarte impresionant! Dar voi, de ce mi-aţi ascuns lucrul acesta?

- Pentru că aşa ne-a rugat el.

- Minola, mai ţii minte când, odată, în tinereţe, te-am făcut eu trădătoare? Atunci am glumit, dar acum m-am convins că am avut dreptate. Mie mi se pare aceasta o adevărată vânzare pe care n-am să ţi-o iert şi mă întreb dacă vărul meu ştie ce unelteşti tu.

Mi-am luat cheia şi-am plecat mai supărată ca niciodată. Regretam până şi faptul că venisem la ziua Minolei, când puteam să rămân foarte bine acasă. Mă durea capul şi simţeam că am ajuns la capătul puterilor. În doar câteva zile trecusem prin atâtea, prin câte aş fi trecut în zece ani şi n-aş fi fost atât de epuizată.

Peste vreo oră, vine Cori, să mă invite la masă.

- Cori, îmi este cam rău şi nu pot să mănânc nimic. Te rog s-o suni pe Mirela, că mâine să-şi facă timp să vină, că vreau să merg la Ploieşti.

- Dar de ce pleci, nu rămâi la parastas?

- Dacă mă simt bine, merg mâine la cimitir să-i duc flori şi să-i aprind o lumânare, iar sâmbătă îi voi da ceva de pomană.

- Marinola, ce s-a întâmplat?

- S-a întâmplat şi se întâmplă ceva, dar nici eu nu ştiu şi nu înţeleg ce, aşa că mai bine plec. Rămâne totul cum a picat.

- Cum a picat ce, Marinola?

- Cum vrei s-o iei, situaţia, întâmplarea, problema, viaţa. Am impresia că toate vin ca nişte furtuni devastatoare peste mine, peste sufletul meu şi nu mai pot face faţă. Eu vreau şi aştept ceva, destinul îmi stă în cale şi mă pregăteşte pentru altceva şi simt cum mă îndeamnă să mai am puţină răbdare. Îmi pare rău de Toni, dar pe altă parte mă tem că, intrând într-o relaţie cu el, să nu greşim şi într-un final, tot eu să ies rănită ca întotdeauna. Sufăr că nu sunt în stare să descâlcesc iţele acestei enigme care mă trage într-o vâltoare prea rapidă după moartea lui Mirel, ceva ce înseamnă de fapt un nou labirint al vieţii din care, dacă Toni nu are gânduri serioase, eu să nu mai pot ieşi întreagă. Când nu ai curaj să întreprinzi o acţiune, regreţi. Dacă ai curaj şi totul ia o întorsătură nefastă, iar regreţi. Nimeni nu-ţi poate oferi certitudinea binelui. Tu ştii unde este binele, Cori?

- Nimeni nu poate şti care şi unde este binele. Numai Dumnezeu ştie totul, de la un capăt la altul al lumii.

După mai mult de o jumătate de oră, dacă a văzut că nu mergem la masă, veni Minola să ne ia pe sus.

- Ce faceţi, iubiţilor, nu mai veniţi o dată, că ni s-au lungit urechile?

- Marinola nu vrea să vină, spune că nu se simte bine, încerca vărul să clarifice lucrurile.

- Marinola, dacă nu vii de bună voie, te luăm în braţe.

- Of, hai că vin, dar dacă voi voma pe acolo, să nu mă acuzi de proasta creştere.

M-am schimbat de pantaloni şi bluză, am mers în apartamentul lor, dar durerea de cap tot nu mă lăsase.

- Minola, am venit la insistenţele voastre, dar nu pot să mănânc nimic din ce ştiu că ai.

- Astăzi am fost la mama şi mi-a dat nişte ciorba bună de pasăre. Vrei şi tu puţină?

- Cred că un polonic de ciorbă aş putea gusta.

Cum tăceam noi şi serveam masa în linişte, Cori întreabă:

- Minola, ai comandat tot ce trebuia pentru parastas?

- Sigur că da. Am rezervat şi un separeu cu două mese.

- Marinola, am uitat să-ţi spun că am invitat câţiva ofiţeri, foşti colegi şi prieteni cu Mirel, care şi-au exprimat dorinţa să te întâlnească.

- La dificilă încercare mă pui, Cori.

- Nu trebuie să te temi, fiindcă vom fi şi noi alături de tine până în ultima clipă.

- De pe acum am început să am nişte emoţii cumplite.

- Iei şi tu în ziua aceea un Extraveral sau două şi problemele îţi vor părea mai uşoare, mă sfătui Minola ca şi când eu n-aş avea habar ce trebuie să fac.

- Era bine să fie şi Toni acasă, adăugă Minola.

- Am vorbit eu cu el şi mi-a promis că vine, spuse Cori.

Aceasta nu prea îmi convenea, fiindcă Toni ar fi început iar cu hărţuielile, încercând să mă convingă de sentimentele sale incendiare.

Dacă aş fi avut douăzeci de ani, poate-aş fi crezut, întrucât anii din urmă n-ar fi ascuns ecuaţii necunoscute. Dar acum, la această vârstă, obstacolele pe care le-am lăsat în urmă se pot numi acei monştri pe care puteam spune că i-am învins, din moment ce am rămas în viaţă. Faptul că despre el nu-mi spunea nimeni nimic, nici măcar el însuși, de parcă avea ceva de ascuns...

- Mulţumesc pentru masă, Minola şi chiar nu mai vreau nimic de mâncare.

- Nu vrei să-ţi iau temperatura, Marinola? mă întrebă Minola.

- Bună idee, draga mea.

Îmi verifică tensiunea. Aveam 17 cu 10.

- Şi de aici s-ar putea să te doară capul, sărăcuţa de tine, mă compătimi prietena mea.

- Cori, tu eşti doctorul casei, aşa că ai grijă de ea!

- Dar de ce ţi-a crescut tensiunea? Te-ai enervat ori ai băut şapte cafele? întrebă Cori.

- Am băut doar o cafea fără cofeină şi atât.

- Şi a avut nişte altercaţii cu Toni, adăugă Minola.

Am mers la mine în apartament să-i arăt ce medicamente am pentru tensiune şi, după ce mi le-am administrat, am mai luat ceva şi pentru durerea de cap, apoi m-am culcat, sperând la zile mai bune, suportabile.

Într-adevăr, vineri după-amiază a sosit Toni, dar pe la mine n-a venit şi cred eu că foarte bine a procedat, întrucât nu mai aveam nevoie de alte emoţii în plus.

***

Sâmbătă ne-am trezit dis de dimineaţă, ca să putem fi gata la timp cu toate treburile. Cori a dus coliva la biserică. Era frumos aranjată într-un platou foarte mare. Am mers şi noi împreună cu el, asistând la slujbă cu toată pioşenia. După terminarea slujbei, am mers la cimitir, unde a venit multă lume, printre care şi vreo zece ofiţeri. În cavou, am intrat doar eu, Minola, Cori şi toţi ofiţerii, împreună cu preoţii care au mai făcut o mică slujbă. După terminarea ritualului din cavou, Minola a împărţit câteva pachete persoanelor civile, iar eu, împreună cu părinţii Minolei, i-am invitat pe toţi ofiţerii la restaurant. Am intrat în separeul rezervat, unde şeful de sală unise cele două mese, aranjând decorul foarte frumos, depăşind aşteptările noastre. Locotenent-colonelul Branişte şi colonelul Răutu m-au luat între ei şi m-au asigurat că vor avea grijă să nu-mi lipsească nimic.

- Mă iertaţi că v-am răpit dintre rudele dumneavoastră, dar vreau ca, într-un moment propice, să vorbim ceva important fără să fim suspectaţi, spuse locotenent – colonelul în şoaptă.

- Cred că nu se va putea în condiţiile de aici, îi răspund eu la fel de încet.

- În caz că nu se va putea, vom găsi noi o soluţie şi rezolvăm problema. Acum să bem şi noi un coniac, ţuică ori altceva.

- Dacă este pe alese, nu prefer nimic, spun eu.

- Nu se poate, doamnă, un păhărel de coniac nu face rău nimănui şi vă rog respectuos să nu mai roşiţi, deoarece lumea va crede că se ştie public ce urmează să vă spun.

Binenţeles că m-am înroşit şi mai tare, fiindcă nu eram obişnuită să am relaţii nici măcar de o simplă conversaţie cu asemenea personalităţi. Chiar dacă trăgeau sau nu cu urechea, sunt sigură că cei din apropierea noastră auzeau fiecare cuvânt rostit de noi, iar aceasta mă cam inhiba.

- Pemiteti-mi doamnă, să vă tai eu aperitivele.

- Mulţumesc, dar nu e nevoie.

Deşi, din cauza evenimentului aveam emoţii cât cuprinde, locotenent-colonelul m-a forţa să mănânc aproape tot. Când a văzut că sunt aproape de sfârşit, mi-a oferit o tartă cu icre.

- Mulţumesc mult, dar nu mai doresc nimic.

- Eu ştiu că lui Mirel îi plăceau tare mult icrele, aşa că vă rog, în aminitirea lui, savuraţi această minusculă tartă pregătită special pentru dumneavoastră.

După servirea aperitivului, un colonel care colabora la un ziar din Braşov, a făcut o scurtă biografie fostului coleg Mălinescu Miron, care ne-a impresionat pe toţi. Apoi, cine a dorit, a relatat câte o întâmplare din viaţa celui plecat prea curând dintre noi. Aş fi dat oricât şi peste să-şi povestească chiar el acele trecute peripeţii pe care, m-aş bucura din inimă ca într-o bună zi să le găsesc adunate într-o interesantă carte. La un moment dat, locotenet-colonelul intervine cu diplomaţia lui specifică:

- Cred că efectul coniacului s-a epuizat demult şi ar fi cazul să bem câte un pahar de vin, tot în amintirea dragului nostru coleg şi prieten.

La sfârşitul mesei, lumea a început să se retragă, iar Minola a oferit fiecăruia câte un pachet consistent cu tot ce se obişnuieşte. La urmă, draga de Minola, s-a apropaiat de mine să mă anunţe că a terminat cu toate şi că ei se retrag. Locotenet-colonelul Branişte i-a mulţumit pentru

bunătăţile servite şi munca depusă, iar eu m-am scuzzat că mai rămân puţin cu dânşii, întrucât aveam nişte treburi de perfectat, şi că mă conduc ei acasă în siguranţă, la final.

- Şi eu îţi mulţumesc, Minola, pentru tot ce faci şi-ţi rămân veşnic datoare!

Ne-am luat rămas bun de la ea şi am luat loc şi mai emoţionată, întrebându-mă ce aveau să-mi spună cei doi.

- Acum că am rămas numai noi, puteţi să-mi spuneţi dacă mai doriţi să serviţi ceva, fiindcă şi o vrăbiuţă ar mânca mai mult decât dumneavoastră? De băut ce să mai vorbim? Doriţi puţină colivă, că doamna Olteanu a lăsat destulă, încercă domnul Branişte să mă mai îmbie cu ceva, dar eu eram atât de vulnerabilă în momentele acelea, că nu-mi trebuia nici soarele de pe cer, chiar dacă mi l-ar fi adus cineva. Aveam nevoie de braţele calde şi iubitoare ale lui Mirel şi de buzele lui pasionale, pe care le pierdusem pentru totdeauna.

- Nu mai doresc nimic, domnule locotenent-colonel. Vă puteţi imagina cumva că am visat vreodată să moară Mirel, iar eu să-i mănânc savuroasa colivă, cât ar fi ea de bună?

Şi am început să plâng, pentru că ajunsesem la capătul puterii de a mă abţine.

- Să ştiţi, doamna Deleanu, că nici noi n-avem inimile de piatră, dar suntem bărbaţi şi trebuie s-o dovedim în orice împrejurare. Altfel, ne-ar doborî necazurile şi obstacolele, problemele şi tot felul de situaţii dificile.

- Aveţi dreptate, dar uneori este atât de greu, că nu lipseşte mult să-ţi pierzi minţile, nu numai puterea de a te menţine pe linia de plutire.

- Doamna Deleanu, cred că a venit momentul să discutăm problema pentru care ne-am permis să vă reţinem deja prea mult.

- Vă ascult cu toată atenţia.

- Înmormântarea şi toate pomenile colonelului Mălinescu Miron, cu ce bani s-au efectuat?

- Mirel ştia că are o tumoră malignă la ficat şi ştia ce îl aşteaptă. Toate chelutuielile au fost perfectate între el şi prietenul său, Olteanu Coriolan. Cori şi soţia lui au respectat toate datinile, iar contribuţia mea a fost infimă la toate aranjamentele. În primele şase luni eu am fost foarte bolnavă, aproape că nu mai ştiam pe ce lume sunt. Acum mă simt ceva mai bine. Mi-a făcut plăcere întâlnirea cu o parte dintre colegii lui, dar mai târziu, peste o săptămână, o lună sau un an, simguratatea se va face stăpână pe casă şi viaţa mea.

- Doamnă, vă rog să mă iertaţi, dar lângă domnul Olteanu şedea un tip drăguţ care nu prea vă scăpa din ochi. Acum se află în sala mare la o masă şi fixează separeul nostru.

Eu am simţit că-mi ia faţa foc.

- Nu vă mai înroşiţi, că sunteţi liberă să faceţi ce vreţi, şi până la urmă, acestea sunt legile firii şi n-ai ce-i face.

- Este un vecin al vărului Cori şi…

- Şi va face puţină curte.

- Nu cred că la vârsta aceasta bărbaţilor le mai arde să susţină o adevărată curte.

- Să continuăm cu problema ce ne interesează de fapt şi de drept pe noi. Dumneavoastră n-aţi fost căsătorită cu Mălinescu şi nu aveţi dreptul la pensie de pe urma decesului său. Noi însă,

n-am rămas insensibili la durearea şi greutăţile dumneavoastră financiare şi am hotărât să strângem nişte bani de la toţi colegii. Vreau să vă ofer această sumă, fără să ştie anumite persoane.

- Dar eu nu am nevoie de aceşti bani, domnule colonel!

- N-aveţi acum, dar mai târziu, nu se ştie niciodată.

- Vă mulţumesc mult şi dumneavoastră şi celorlalţi care au contribuit, dar nici nu ştiu ce-ar trebui să fac într-o atare situaţie.

- Nu trebuie să faceţi absolut nimic. Plicul îl aveţi aici şi vă rog să-l puneţi în geantă, ca să am certitudinea că l-aţi pus în loc sigur. Şi vă rog să nu mai fiţi atât de consternată, fiindcă aşa se obişnuieşte între bunii camarazi, iar hotărârea a fost opţiunea tuturor.

- Domnule locotenent-colonel, vă mulţumesc din suflet şi dumneavoastră şi celorlalţi colegi, şi trebuie să mă credeţi că sunt pur şi simplu copleşită în urma gestului la care nu m-am aşteptat. Ca încheiere, putem să mai servim o cafea?

- Chiar şi noi voiam să vă propunem.

În sfârşit, ne-am ridicat de la masă şi am plecat spre casă cu maşina colonelului Răutu, care nu băuse alcool. În faţa blocului ne-am luat rămas bun, promiţându-ne să ne mai întâlnim cu prilejul unor evenimente fericite. M-am urcat în apartamentul meu, m-am schimbat și, după ce am încuiat banii în şifonier, am mers la Minola. Uşa ei era descuiată. Intrând, mă întreabă:

- Sunt acasă domnii?

- Acasă, acasă…! zise Minola ieşindu-mi înainte.

- De ce aţi lăsat uşa descuiată?

- S-a dus Toni până la el în apartament, dar vine înapoi, zise Cori.

- Voi nu sunteţi obosiţi, că eu sunt frântă? îi întreb aşezându-mă pe un scaun.

- Ne-am odihnit puţin de când am ajuns, zise Minola venind şi ea lângă noi.

- Dar pe tine de ce te-au reţinut coloneii Branişte şi Răutu?

- Ca să mă consoleze şi să mă asigure că dacă am vreodată vreo problemă, mă vor ajuta cu toată dragostea de prieteni.

Mă aşteptam să mă descoasă, dar chiar atât de repede să abandoneze subiectul, mi s-a părut lipsit de bun simţ.

- Vrei să mai mănânci ceva diseară? mă întrebă Minola.

- Nimic, sunt sătulă de toate şi chiar aş vrea să mă odihnesc puţin. Simt că duc în spate nefericirea atâtor ani, ca o povară ce mă apasă tot mai greu. Aş vrea să mă duc la Ploieşti, dar nici de aici nu mă îndur să plec. Mă simt ca atunci când vrei ceva şi oriunde te-ai duce, nu găseşti.

- Tu de fapt ce cauţi? mă întrebă Minola.

- Ştiu şi eu? Poate tinereţea ce nu se mai întoarce niciodată, iubirea ireversibil pierdută, o fericire care rareori poposeşte în viaţă la streaşina sufletului tău, prieteni pierduţi în prăpăstiile invidiei, uitării sau ale perfidiei.

- Aşa crezi tu, Marinola? mă întrebă stupefiată Minola.

- La concluzia aceasta am ajuns în ultimul secol.

Minola şi Cori n-au mai zis nimic, fiindcă tocmai intra Toni.

- Sărut-mâna, doamnă!

- Să ai viaţa lungă, signore!

- Te învârţi tot între colonei, domniţă! adăugă el.

- Eu plec să mă odihnesc, că sunt saturată de înţepăturile voastre veninoase.

- N-ai curajul unei confruntări verbale, nu-i aşa? mă apostrofă Toni.

- Noapte bună, Minola, Cori!

- Te însoţesc până la uşa ta, vruse Toni să fie amabil, încercând să dreagă busuiocul.

- Nu te mai osteni, că ştiu drumul.

Toni mă luă cu un braţ după umeri şi-mi şopti la ureche:

- Tu n-ai de gând să-ţi schimbi pielea asta afurisită?

- Ce obraznic poţi să fii!

Apoi m-a pupat pe obraz şi s-a întors la Cori.

Aceştia sunt bărbaţii, până nu ciugulesc ei orice şi de oriunde, nu se lăsă… Nişte hiene fără scrupule.

Până la urmă m-am hotărât să mai rămân câteva zile, fiindcă nu ştiam când voi putea să mai revin, întrucât voiam să pun cât mai mare distanţă între mine şi Toni. În noaptea aceea am adormit greu, ca în nenumăratele nopţi din viaţa mea, răscolită de valurile atâtor întâmplări ce m-au bulversat. Poate aşa sunt eu… dau tuturor dreptul la existenţă, iar pe mine să mă sufoce toţi, vârându-se în sufletul meu cu sau fără voia mea. Aş vrea să-i asemăn eu cu ceva anume, dar mai bine mă abţin şi ţin doar pentru mine.

***

Într-o după-amiază, am ieşit cu Minola în oraş să-mi mai dezmorţesc şi eu picioarele şi să ne bucurăm de primăvară. Am intrat la o cofetărie să mâncăm o îngheţată. Pe mine m-a aşezat la o măsuţă, iar ea s-a dus să stea la rând. Surprinzător, în loc să vină Minola, a venit Toni şi mi-a adus îngheţata şi o prăjitură.

- Unde este Minola?

- Am trimis-o acasă.

Nici nu ştiam ce să fac, s-o iau ca pe o glumă, ori să răstorn masa peste el. La ora aceea, n-aveam chef de glumele lui Toni, nici să mă spăl pe picioare cu ele, darămite să le suport. La insistenţele Minolei şi ale lui Toni, am servit embele deserturi, după care am băut un pahar mare de suc, apoi ne-am plimbat prin oraş. Când am ajuns acasă, i-am spus Minolei că nu mai mănânc nimic la cină şi am intrat în apartamentul meu. Peste o jumătate de oră, Toni îmi bate la uşă, să-mi spună că mă cheamă Mirela la telefon.

- Da, drăguţa mea, ce-ai păţit?

- Sărut-mâna, mama!

- Să creşti mare.

- Maine vin la Braşov cu nişte prietene, iar seara, când ne întoarcem, te luăm şi pe tine dacă vrei.

- Sigur că vreau. Chiar mă întrebam când să te chem.

- Bine, atunci aşa rămâne. Sărut-mâna şi noapte bună!

- Mulţumesc! Şi ţie la fel!

- Maine plec, îi spun Minolei, care rămâne perplexă.

Cu cât încercam să nu mai ies în calea lui Toni, cu atât insistenţele lui erau mai acerbe.

A doua zi, dis de dimineaţă, nici nu mi-am luat bine micul dejun, că m-am apucat de aspirat în toată casa, sperând să-l deranjez şi pe Toni, ca să nu mai doarmă, fiindcă nici eu nu avusesem parte de un somn prea odihnitor. După ce am şters praful şi am pus toate lucrurile la locul lor, am făcut un duş care mi-a răsfăţat muşchii şi nervii şi apoi m-am delectate cu un mic dejun savuros, încântându-mi şi papilele gustative. Imediat ce cafeaua a fost gata, mirosurile apetisante l-au scos pe Toni din scutece şi mi-a bătut la uşă.

- Imediat, răspund descuind uşa.

- Eşti bucuroasă de un partener la masă?

- Unde mănâncă unul, poate mânca şi al doilea.

Venise cu braţele pline pe care le-a şi pus pe masă în locul unde şedeam eu de obicei.

- Ce mi-ai adus aici, Toni?

- Vezi şi tu ce ţi-am adus şi dacă le apreciezi, le opreşti, dacă nu, le arunci pe fereastră.

Îmi adusese un tort de îngheţată, un pachet mare de cafea Mocca în vid, două sticle de vin, câteva conserve de pește Robert. Despre ultimul pachet mi-a spus să nu-l desfac atunci, ci mai târziu. Mă apucaseră toate căldurile, fiindcă mă gândeam că iar încep complicaţiile.

- Toni, îţi mulţumesc mult pentru toate, dar eu diseară plec, aşa că te rog să le iei înapoi până mai vin la Braşov.

- Nu iau nimic înapoi. Ce, dacă rămân aici ce, ţi-e teamă că explodează, ori crezi că eu nu mai am altele acasă? Dar dacă te rog să rămâi, mă înţelegi?

- Nu se poate, fiindcă vine Mirela împreună cu nişte prietene într-o plimbare prin Brașov, iar la întoarcere merg la Ploieşti cu ele. Altă dată îşi va face mai greu timp să vină special pentru mine.

- Te rog să mai rămâi o săptămână! După aceea, te conduc eu unde vrei tu.

- Toni, crede-mă că nu se mai poate. Trebuie să plec. Am stat şi aşa destul.

- Nu vrei să mă iubeşti, eşti de neclintit.

După ce am mai vorbit o vreme, a plecat să-şi resolve nişte probleme, iar eu mi-am strâns lucrurile, nu fără regrete, căci la Ploieşti nu prea aveam prieteni, iar verii mei, pe care-i consideram ca fraţi, mă uitaseră de parcă nu pretrecuserăm ani întregi împreună. Mă convinsesem de nu ştiu câte ori că oamenii, când nu mai au nevoie de tine, nu te mai caută. Ori când nu i-ai răsplătit cât s-au aşteptat…

După-amiază, pe la ora cinci, a venit Mirela cu trei prietene, rupte de picioare şi cam înfometate. Le-am pus masa şi m-am bucurat că au mâncat, altfel trebuia să arunc o grămadă de hrană. Sperasem că vine și Toni să mâncăm împreună, însă ori avea treburi în oraş, ori se

supărase pe mine, fiindcă n-a mai răspuns la uşă nici măcar când am vrut să-mi iau rămas bun. Eu îi spusesem de nenumărate ori să nu-şi facă iluzii.

Minola a fost foarte încântată de revederea cu Mirela. De fapt, ea spera de mulţi ani să-şi facă noră una dintre fetele mele, dar soarta avea să decidă altfel. După ce am mai stabilit cu Minola unele aspecte legate de apartament, ne-am despărţiţi cu multe regrete în suflet.

***

La o săptămână de la plecarea mea din Braşov, m-a sunat Minola cu o propunere la care nu m-aş fi gândit nici într-o mie de ani. Au sunat-o mătuşile ei din Praga să ne invite pe amândouă ca să stăm o lună întreagă cu dânsele, prilej ce ne va favoriza numeroase distracţii.

- Dar de ce nu te duci tu împreună cu verişorul Cori? o întrebai eu pe Minola.

- El şi-a luat concediul de odihnă pentru sărbătorile de iarnă şi apoi, nu dispunem de atâţia bani încât să putem merge amândoi.

- Minola, dar nu vă puteţi împrumuta?

- Nu, Marinola, fiindcă facultăţile băieţilor ne costă foarte mult.

- Eu sunt de acord să merg, dar în ce perioadă sunt disponbile să ne primească?

- Când ne hotărâm noi, răspunse Minola.

- Minola, eu cu dragă inimă merg, dar să vedem cum stăm cu banii. Înainte de a ne părăsi Mirel, mi-a spus că, pe lângă cecul cu două sute de mii de lei pentru problemele înmormântării, mi-a mai lăsat un cec de zece mii de lei pentru nevoile mele, iar de această sumă Cori nu mi-a vorbit niciodată.

Până acum mi-a fost jenă să-i întreb de banii aceia, dar acum mi-a intrat un ghimpe în idee şi m-am hotărât să le amintesc. Minola a dat din colţ în colţ şi mi-a răspuns că nu ştie nimic.

- Atunci, draga mea, îl vom întreba pe Cori.

Aşteptând să vină seara, îmi făceam tot felul de gânduri. Îmi închipuiam că vărul va răspunde că banii au fost cheltuiţi pentru parastase. În cazul acesta, cădeau toate speranţele de a mai pleca undeva şi lăsa loc pentru multă imaginaţie sumbră. Până la urmă, lucrurile s-au lămurit, probabil, gândesc eu, și pentru ca să nu se strice o prietenie care dura de peste douăzeci și cinci de ani.

În cazul acesta, ne-am luat bilete de avion pentru sfârşitul lui august şi am început să ne pregătim de plecare. În vara aceea, ne-am dus la Bucureşti şi ne-am cumpărat toalete noi, pantofi şi tot felul de accesorii. Pentru noi, care ne pregăteam, vara aceea a trecut foarte alene, dar nu vreau să vă supun și pe dumneavoastră la acest supliciu. Aveam emoţii ca nişte adolescente, iar plecarea o simţeam în mintea, în inima şi în toţi porii noştri.

După multă aşteptare, am ajuns în ziua plecării, iar la aeroport ne-a condus Cori şi nelipsitul Toni, care mi-a făcut tot felul de aluzii, de parcă abia ieşiserăm din găoace şi nu ştiam bine să ne ţinem pe picioarele raţiunii. După ce ne-am urcat în avion, am luat-o la rost pe Minola.

- De ce l-aţi mai luat şi pe Toni cu voi?

- Ca să nu se întoarcă soţul meu singur acasă.

Credeam că mi s-au epuizat preţurile cu paşaportul, că am albit până l-am avut în mână. Acum, la plecare, trebuia să-l mai "alăptez" odată pe Toni, ca nu cumva să moară de dorul meu până la întoarcere.

- Eşti groaznică, Marinola! zise ofuscată Minola. Ce ai, fată, cu el de nu-l poţi suferi?

- Tocmai că nu vreau să am nimic cu el şi dacă tu plângi după el, de ce nu ţi l-ai băgat în sân?

Toată discuţia aceasta a fost între noi, până să ne ridicăm de la sol. A venit însă un domn şi s-a aşezat chiar între noi, iar eu muream să-i mai zic vreo două Minolei. Trebuia să am răbdare până rămâneam din nou singure, dar în avion era slabă nădejde. Domnul a început să intre în vorbă cu Minola, iar eu m-am prefăcut că dorm, fiindcă nu voiam să mă descoasă el, iar la întrebări să răspund cu nişte minciuni. Bineneţeles că trăgeam cu urechea şi mă amuzam în sinea mea. La un moment dat, tipul o întreabă pe Minola dacă suntem surori, iar ea răspunse afirmativ. Am crezut că explodez, fiindcă mă abţineam să nu râd. În avion, erau şi câţiva copii de diferite vârste. După vreo două ore, trecu pe culoar un băieţel, cam de trei ani, cu mămica lui, direct spre toaletă. Copilul o întreabă:

- Mami, avionul ăsta… când se opreşte să facă şi el pipi?

Am izbucnit în râs toţi cei care l-am auzit. Eu una cred că am râs un sfert de oră. Viaţa este frumoasă atunci când o priveşti dintr-un anumit unghi şi mai trebuie să adaug că uneori, unghiul acesta devine foarte îngust pentru unii oameni.

Deşi nu ne convenea, la Viena a trebuit să schimbăm avionul. După trei ore, am aterizat în frumosul aeroport de la Praga, unde ne aşteptau mătuşile, care ne-au primit cu multă căldură şi bucurie. Doamnele veniseră cu ambele maşini, crezând poate că am venit cu un vagon de bagaje. Oraşul este foarte mare. Am mers destul de la aeroport până la vila unde locuiau amândouă. Fiecare ocupa câte un colţ al vilei, dispunând de cameră şi la parter şi la etaj. La intrare se afla un imens hol cu fotolii, canapele şi măsuţe, parcă era intrarea palatului cine ştie cărui conte, deşi Cehia fusese şi ea nu demult ţară socialistă, până în Revoluţia de Catifea de la Praga, care a ocupat multe pagini de istorie. Ne-au condus în camerele noastre ca să ne spălăm puţin şi să ne schimbăm, apoi am coborât la cină, servită într-una dintre sufragerii, cu mult bun gust, şi la propriu şi la figurat. Cele două mătuşi erau atât de fericite că nu mai sunt singure, de parcă am fi fost fiicele lor. Nu ştiau cu ce să ne mai îmbie şi ce să ne mai povestească, creând o atmosferă foarte plăcută. Erau atât de nerăbdătoare să ne arate oraşul, încât ne-au determinat să ne îmbrăcăm de plecare şi să ieşim la o plimbare de plăcere.

Minola a venit la mine în cameră ca să punem la cale ceva important.

- Eu cred, zise ea, că ar fi bine să le oferim cadourile acum, înainte de plecare.

- Cum zici tu, draga mea.

Le-am chemat pe cele două mătuşi în dormitorul meu, iar eu le-am oferit câte o ie frumoasă şi câte un bibelou, reprezentând un măgăruş trăgând o cotigă, având în ea un butoiaş şi un cocoş cocoţat pe un coteţ, ambele drăguţe foc. Minola le-a dăruit două servicii de pahare de cristal: unul de şampanie şi celălalt de coniac. Au fost atât de încântate, încât s-au îmbrăcat amândouă cu iile, așa că ne-am hotărât să ne îmbrăcăm şi noi la fel. Pe stradă, toată lumea se uita

după noi. Într-o aglomeraţie, ne-au înconjurat câţiva bărbati, că nu mai puteam scăpa de ei. Minola a strigat pe una dintre mătuşi, care se strecurase înaintea noastră, iar noi rămăseserăm blocate.

- Alexandra, bărbaţii aceştia vor să ne mănânce!

Au izbucnit în râs, fiindcă de fapt erau români şi făceau o glumă cam de prost gust. Mătuşile s-au întors şi ne-au scăpat de "atacatori", aplicându-le un perdaf mai elegant. Alexandra ne-a întrebat:

- Ce vreţi, fetelor să serviţi, ca să vă treacă de sperietură, o bere sau o îngheţată?

- O îngheţată! răspundem noi.

Cei patru bărbaţi au dorit să ne ofere ei îngheţata. Mătuşile mele au refuzat, iar bărbaţii au insistat:

- Vă rugăm mult, doamnelor, nu vă fie teamă de noi. Poate am făcut o glumă rău plasată, dar nu avem intenţii agresive.

Totuşi, mătuşile au rămas neclintite. Ştiau ele mai bine cum stau lucrurile. După mai multe sute de metri, am intrat la o cafenea vestită, unde miroasea divin a cafea şi alte dulciuri apetisante. Ne-am aşezat la o măsuţă mai retrasă, iar mătuşile ne-au sevit cu îngheţată, cu frişcă - un deliciu - şi cu suc de ananas la discreţie. Cam după un sfert de oră, au apărut şi cei patru, care şi-au ales o masă în cealaltă jumătate a cafenelei şi au servit cafea şi vermut, singura băutură alcoolică acceptată în cafenele. Eram încântată pentru că eu şedeam cu spatele la ei. Până ne-am băut noi sucul, până am mai stat puţin de vorbă, s-a făcut cam târziu pentru nişte doamne cuminţi care călătoriseră toată ziua, aşa că ne-am întors acasă, de data aceasta fiecare la braţ cu o mătuşică extrem de grijulie. Abia aşteptam să ne facem comode şi să ne întindem în pat.

***

Dimineaţa pe la opt, Minola a venit la mine sub pătură, ca pe vremuri când eram la şcoală.

- Bună dimineaţa, Marinola.

- Bună dimineaţa, ciocârlie. N-ai somn de te-ai sculat aşa de dimineaţă?

- Dar soarele este demult pe cer.

- Pe la mine prin cameră n-a trecut.

- Uite-l la picioarele patului, dar nu-l bagi tu în seamă. Vino să facem duş că trebuie să mergem la micul dejun.

După duș ne-am îmbrăcat în nişte jeanşi şi bluze, fiindcă nu ştiam ce gânduri au mătuşile Minolei.

În bucătărie, mirosea îmbietor aşa am hotărât să mâncăm acolo.

- Bună dimineaţa, scumpe doamne şi ne scuzaţi de întârziere. Ar trebui să facem de serviciu la bucătărie cu rândul.

- Bună dimineaţa, dragele noastre, dar voi sunteţi musafiri. În plus, destul ne-am plictisit singure.

Micul dejun era aproape bufet suedez. Mătuşile Minolei voiau probabil să ne pună pe îngrăşat ca să plătim la avion supra taxă de îmbarcare.

- Astăzi am hotărât să mergem la Grădina Botanică, zise Alexandra. Voi sunteţi de acord?

- Eu merg unde propuneţi dumneavoastră, căci nu cunoaştem oraşul.

- În primul rând, să punem la punct o problemă foarte dureroasă pentru noi, zise Alexandra.

- Aoleu, dar ce s-a întâmplat? întreb eu impacientată.

- Nu ne mai spuneţi "mătuşă", că prea ne îmbătrâniţi. Iar dacă aţi venit să staţi cu noi vrem să părem ceva mai tinere şi la fel de frumoase.

- S-a făcut! zise Minola.

- De acord cu tot sufletul, adaug şi eu încântată.

- Diseară mergem la restaurant, să vedeţi şi voi cum se mănâncă pe aici şi să dansăm. propuse entuziasmată Aurora.

Noi eram teribil de încântate, dar totuşi întreb:

- Aici doamnele dansează între ele?

- Nu draga mea, dar nu ştii că în Cehoslovacia se cam duce lipsă de prezenţa sexului frumos?

- I-auzi, aici mă stabilesc, nu scap eu ocazia să marşez.

- Punct ochit, punct lovit, adăugă Alexandra, iar noi râdem de parcă suntem adolescente.

Ce drăguţe se arătau mătuşile Minolei... Nici nu m-am aşteptat la atâta amabilitate.

Dupa micul dejun, ne-am îmbrăcat cu pantaloni albi şi bluze roşii. Eu şi Minola, căci mătuşile şi-au pus pantaloni negri şi bluze lila. Ne-am deplasat cu maşina Aurorei, care era neagră. Prin grădina botanică, Aurora îmi explica mie anumite aspecte şi îmi arăta tot ce se putea, iar Alexandra îi dădea explicaţii Minolei. Am atins multe plante interesante şi pot să spun că le-am şi văzut. Ce să-i faci, dacă aşa văd nevăzătorii… Important este să aibă cine îţi explica, dacă are răbdare şi bunăvoinţă. Spre sfârşitul dimineţii nu am mai avut prea multă răbdare să studiez plantele cu atenţie, pentru că ne dureau picioarele de la câţi kilometri străbătuserăm.

- Fetelor, unde preferaţi să mâncăm de prânz? întrebă Alexandra.

- Acasă! am răspuns şi eu şi Minola, care făcuse şi o vezică la un picior de la rosătura de pantof.

Aurora a cumpărat câte un hamburger şi îngheţată, apoi ne-am grăbit acasă pentru a avea timp să ne şi odihnim. După prânz, ne-am odihnit două ore, somn extraordinar de binevenit, mai ales că seara trebuia să arătăm mai tinere cu cel puţin zece ani decât în realitate. Adevărul era că îi minţeam pe alţii, dar ne minţeam şi pe noi. C`est la vie! Nicio femeie din lume nu renunţă cu uşurinţă la tinereţe. Aşa că, în vederea evenimentului pentru care ne pregăteam, Aurora adusese o coafeză să ne aranjeze cât de cât părul. Am trecut toate, pe rând, prin mâinile domnişoarei care ne coafa, apoi Aurora ne-a machiat ca o mare specialistă ce era. La ora şapte şi jumătate eram îmbrăcate, eu în verde, Minola în albastru, iar mătuşile în rochii negre cu poşete şi pantofi asortaţi. Aurora rezervase masa cu o zi inante la un mare restaurant, iar acum, nerăbdătoare, aşteptam taxiul. Pe mine mai ales, mă copleşeau emoţiile şi deşi era o seară caldă de sfârşit de

august, îmi era cam rece. Aurora m-a luat de mână ca să ieşim din casă. Când a simţit ce mâini reci am, m-a întrebat impacientată:

- Ce se întâmplă cu tine, draga mea Marinola?

-Asa păţesc eu de când mă ştiu.

- Te distrezi prea puţin, aceasta este explicaţia.

- Veniţi, doamnelor, că a sosit taxiul!

Cam în douăzeci de minute am ajuns. Ne-a întâmpinat majordomul care ne-a condus la masa noastră şi ne-a urat petrecere frumoasă. Eu am preferat să ocup un loc din care puteam să mă aflu cu spatele la sală. Un lux care te lăsa fără cuvinte, începând cu fotoliile pe care şedeam. Vesela era de porţelan, paharele de cristal, iar tacâmurile de argint. Chelnerii ne-au turnat în pahare aperitivul şi se tot învârteau pe lângă noi.

- Aurora, cei de aici ne iau drept prinţese sau ce?

- Ţi-am spus că bărbaţii de aici se poartă foarte curtenitor cu femeile.

- Dar mie nu-mi place să ne sufoce cu prezenţa.

- Taci, Marinola, că poate înţeleg româneşte.

Dacă am văzut că lucrurile stau aşa, mi-am pus o eşarfă pe umeri, fiindcă rochia mea avea bretele şi eram destul de decoltată şi în spate şi în faţă. Un chelner a întrebat dacă mi-e rece, iar Aurora mi-a tradus. Eu am răspuns afirmativ, mai ales când sunt ei lângă noi şi atunci s-au retras. Fiind acum la distanţă, am început să povestim multe despre viaţa noastră din ţară. Ascultând la ceva ce povestea Minola, n-am fost atentă că de mine se apropiase cineva. Ţineam mâna dreaptă pe masă. A început să mă mângâie pe degetul mic. De fapt, începuse să cânte orchestra şi nu-i auzisem paşii. Când m-am întors spre dreapta am simţit un parfum aidoma celui folosit odinioară de Mirel.

- Da, vă rog? am întrebat

- Signora, îmi acordaţi acest dans?

Am auzit vocea încântătoare de violoncel a lui Mirel. În momentul acela am crezut că-mi vine rău şi atât de tare m-am speriat, că m-am retras puţin înapoi.

- N-aş vrea să mă consideraţi inoportun, totuşi speram să-mi acceptaţi invitaţia la dans.

- Eu nu prea ştiu să dansez şi nici nu cred că pot…

- Vă implor! Cu mine sunteţi în siguranţă…

Mătuşile au început să tuşească, iar Minola m-a împins cu piciorul pe sub masă. Ce era să fac? M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat puţin de el. M-a luat după umeri cu mâna dreaptă şi am pornit spre ring, cu inima tremurând, iar picioarele din cea mai veritabilă gelatină. Cânta un tango minunat, iar noi am început să dansăm. El mi-a spus în şoaptă:

- Ringul este înconjurat cu o mulţime de ghivece cu plante şi dacă am vrea să ascundem ceva, oricum nu ne poate vedea nimeni, iar cei care dansează abia au timp să se uite unul la altul.

Apoi partenerul meu n-a mai spus nimic, doar orchestra îşi dezvăluia cele mai fermecătoare pagini, ce ne încântau auzul şi simţurile. Nu spunea nimic, dar mişcările şi gesturile lui înlocuiau toate cuvintele, iar întregul său corp degaja atâta căldură şi încredere, încât am reuşit să-mi revin din emoţiile ce mă asaltaseră la început. N-a mai trecut mult şi m-a întrebat:

- Draga mea, dacă te rog, vrei să-mi faci favoarea de a-mi spune cum te numeşti?

- Cu voia dumneavoastră, mă numesc Marinola.

- Marinola? Foarte frumos nume. Când te-am invitat la dans, îmi spuneai că nu ştii să dansezi. A fost doar o formă de evaziune sau chiar nu mă plăceai?

- Este mult mai complicat.

- N-am putea dezlega împreună această complicată ecuaţie?

- Să începem prin a-mi spune şi dumneavoastră cum vă numiţi.

- Eu aş fi foarte încântat dacă ai vrea să vorbim la pertú.

M-a strâns de mână şi m-a apropiat mai mult de el, îndemnându-mă:

- Te rog, Marinola!

- Pe tine cum te cheamă?

- Mă numesc Davis.

- Cum? Da-vis? Poţi să-mi spui şi celălalt nume?

Îmi tremura sufletul când mă gândeam că s-ar putea să fie fratele geamăn al lui Mirel.

- Gordon este numele meu de familie.

- Doamne, îmi vine rău!...

Atunci m-a strâns şi mai tare în braţe, fiindcă mă schimbasem la faţă.

- Dar ce s-a întâmplat, draga mea? De ce eşti atât de consternată?

- Când ai să afli, tu vei fi şi mai devastat. Eu de obicei nu beau, dar acum cred că ar trebui să prindem curaj cu nişte coniac.

- Vrei să mergem în bar?

- Sigur că da.

Barul era despărţit de restaurant printr-un perete de sticlă, pe lângă care sunt plante, iar în jurul măsuţelor se aflau amenajate nişte tufişuri unde perechile se puteau izola. Am făcut semn unui chelner să vină, apoi am intrat într-un astfel de boschet cu verdeaţă multă. Ni s-au adus şi coniacurile. Davis întreabă:

- Pentru ce bem?

Exact cum făcea şi Mirel…

- Eu zic să bem pentru curaj.

- Doar atât?

- Spune tu pentru ce ai vrea să mai bem.

- Pentru mai multă căldură între noi.

Eu adaug:

- Poate, cine ştie? N-aş vrea să cerem destinului ce nu ne poate oferi.

Am luat două înghiţituri de coniac şi m-am înfiorat.

- Iar îţi este frig? Dă-mi mâinile să ţi le încălzesc. Nu vrei să rezolvăm ecuaţia aceea?

- De fapt, ar trebui să-ţi povestesc foarte multe.

- Avem timp toată noaptea.

- Atât vrei să mă ţii prizonieră?

- Dacă ar fi după mine…

- Iată cum stau lucrurile: eu am fost prietenă cu fratele tău geamăn care te-a căutat toată viaţa în lumea întreagă. Din nefericire, acum mai bine de un an, s-a stins şi a plecat, credem noi, într-o lume mai bună. Cine s-a gândit că tocmai aici te-ai retras ca să nu te găsească nimeni?

În continuare, i-am povestit cum ne-am cunoscut acum douăzeci și șase de ani, cum el era căsătorit, dar îmi spunea mereu că are o problemă cu soţia, că are o fetiţă cu ea, dar vrea s-o crească el şi mă sfătuia mereu ca şi eu să mă căsătoresc, să am copii şi să înţeleg ce înseamnă să te sacrifici pentru ei.

- Până să fac pasul acesta, ne-am mai întâlnit de câteva ori, însă din ce în ce mai rar. Eu aş fi dorit mult să am un copil de la el, dar n-a vrut nici în ruptului capului să-mi facă acest dar atât de preţios pentru mine. A plecat cu serviciul în URSS, spunându-mi că poate va lucra acolo mulţi ani. Îţi dai seama cât am rămas de dezamăgită, ce bulversată a fost viaţa mea, încât mă mir cum de am reuşit să rămân în viaţă. Peste aproape un an, cea mai bună prietenă a mea, la mătuşile căreia am venit aici în vizită, s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui Mirel, iar acesta a reuşit să vină la nunta lor într-o permisie de două săptămâni, pe care le-am petrecut împreună. După aceea iar a plecat, lăsându-mă într-o deznădejde şi mai neagră, îndemnându-mă totuşi să-mi fac o familie. Cu inima zdrobită, aşa am făcut şi am două fete dintr-o căsnicie deloc de invidiat. Abia după ce mi-am legat viaţa de acel bărbat, şi-a dat seama ce a pierdut.

Începusem deja să tremur şi mă luase cu frisoane. Şi-a dezbrăcat haina şi mi-a pus-o pe umeri, luându-mă aproape în braţe.

- Regret mult că trebuie să treci iarăşi prin emoţii cumplite, dar doresc din tot sufletul să ştiu ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Şi a început să plângă. Plângeam amândoi că doi naufragiaţi în universul acesta infinit, sperând la stabilitate şi puţină fericire, dar norocul, ca întotdeauna, fugea de noi.

- Marinola, eşti de acord să mai bem puţin coniac?

- Desigur, se simte mare nevoie.

Mi-a oferit batista lui şi, după alte guri de coniac, m-am mai liniştit. Aurora şi Minola mă căutau înnebunite. Când ne-au găsit, au venit la noi cerându-şi scuze şi luându-mă în braţe pline de compasiune. Aurora, mai curajoasă, ne-a invitat la masa lor, iar Davis a acceptat. Continuarea poveştii a urmat-o Minola, fiindcă era mai în măsură să-i ştie venirile, plecările şi suferinţele lui Mirel, care nu ţineau de relaţia noastră. Ne-am aşezat la masă, dar tot plângeam. Au încercat să mă liniştească, dar liniştea nu vine când o chemi, ci printr-o lungă conversaţie cu Dumnezeu, pe care-l mai implorăm din când în când. Mi s-a adus la masă ce serviseră şi ele, dar mie îmi pierise tot apetitul.

- Marinola, fac ce vrei tu, numai te rog, nu mai plânge! mă rugă Davis, mângâindu-mă pe spate şi pe păr. Iată, ne-a adus şi friptură proaspătă şi bună. Nici nu ştii ce mâncăruri bune se gătesc în Cehoslovacia. Eu o tai frumos, iar tu te străduieşti să ne arăţi ce vitează poţi fi.

Este o vorbă, "de milă, de silă" am reuşit să mănânc jumătate din porţie, fiindcă făceau nişte fripturi pantagruelice. Multe dintre întâmplările povestite de Minola nici nu le ştiam, deoarece Mirel o rugase să nu mi le dezvăluie, iar aceasta îi respectase dorinţa. Treceam prin nişte momente greu de suportat. Aveam la mine câteva antidepresive, dar nu puteam lua, fiindcă

băusem coniac. Nu mi-am imaginat niciodată că, descoperindu-l pe Davis, voi trece prin stări atât de solicitante. Mă simţeam foarte rău şi aş fi preferat să plecăm acasă. Ce ştiau ei cât mă afecta pe mine toată această situaţie?

La un moment dat, o întreb în şoaptă pe Aurora:

- N-am putea pleca mai repede?

Când a văzut ce palidă sunt, s-a hotărât să mergem cu toţii, Alxandra invitându-l şi pe Davis să vină cu noi, deşi nu-mi convenea deloc. Davis a ţinut morţiş să achite el toată consumaţia, deşi eu nu prea eram de acord cu astfel de favoruri. Eu şi Minola eram bine pregătite pentru această vacanţă. Nici în România nu acceptam astfel de gesturi care să te pună într-o situaţie ambiguă, când niciodată nu ştii dacă *se cumpără sau se vinde.* Munceam şi eu şi puteam să-mi ofer câte astfel de mese doream ori alte satisfacţii mai mari sau mai mici.

Ajunse la mătuşile Minolei, ne-am instalat în sufragerie, unde cele două gazde au început să pună pe masă prăjituri, sucuri, cafele, fructe şi îngheţate. Eu aş fi vrut însă să mă retrag în camera mea, să mă pot gândi 365 de nopţi la câte a înţeles Davis din stările mele şi ce reacţie va adopta. Dacă am regretat ceva în viaţă a fost că nu le-am putut vedea ochii oamenilor, ca să descopăr ce se afla dincolo de ei. Eu a trebuit să fiu atentă la toate mişcările, gesturile, respiraţia şi nuanţa vocii. După umila mea experienţă, cele mai grăitoare sunt mâinile, fiindcă vocea te poate înşela, însă şi mâinile acestea te pot conduce într-o gravă eroare, fiindcă tu crezi că el poate fi cald, devotat, atrăgător, când de fapt, ar vrea poate să te strângă de gât, după cum cum vreţi să o luaţi: la propriu sau la figurat.

Mi-am cerut scuze pentru două minute şi am urcat scara pe lângă perete, ca să nu se uite nimeni la picioarele mele, iar eu să nu ştiu. În camera mea m-am schimbat de rochie, fiindcă prea eram goală şi m-am îmbrăcat în pantaloni albi şi o bluză înflorată şi zâmbitoare ca primăvara, deşi în forul meu interior, vorba lui Marin Preda, mai bine nu l-aş fi întâlnit pe fermecătorul Davis, cu vocea lui care-mi dădea fiori şi gesturile sale calde ce exprimau multe... După ce am coborât, Aurora m-a luat în primire, servindu-mă cu toate bunătăţile, dar eu am vrut doar o îngheţată.

- Marinola, ţi-e cald?

- Cam da.

- Te-am întrebat aşa, fiindcă eşti cam roşie la faţă.

- Presupun că din cauza bluzei.

- Davis şi-a cerut scuze, dar a plecat pentru că este târziu, zise Minola.

- Nu mă miră, fiindcă şi Mirel proceda la fel, dar mai avea şi alt obicei: să facă glume proaste ca să vadă cum reacţionez eu, aşa că suntem unu la unu, căci şi eu aveam să-i dau ceva foarte important de la Mirel şi acum, nu-i mai dau.

Aurora n-a mai suportat gluma şi m-a strâns de mână de mai multe ori, semn că se apelează la farse. Davis nu plecase. Spășit, îşi aduce scaunul lângă mine şi-mi spune:

- Marinola, te rog să mă ierţi că am fost de acord cu o glumă de prost gust, dar Minola a propus-o, iar eu am vrut să văd reacţia ta. Mă ierţi? Te rog!

- Ştiţi voi ce aş face eu acum? Aş pleca în România! Aurora, te implor, mă duci la aeroport?

Au sărit amândouă mătuşile pe Minola, s-o mănânce de vie şi nu altceva.

- Minola, dacă ştiai că nu suportă glume din acestea, de ce ai făcut această farsă?

- Doar am glumit. Ce, i-am luat capul?

- Dacă erai şi tu în situaţia ei şi-ţi făcea cineva o glumă ca aceasta, cum te-ai fi simţit? Cere-ţi iertare! zise Alexandra.

- Marinola, în numele prieteniei noastre de o viaţă, mă ierţi?...

- Nu-ţi acord nicio iertare şi îţi aplic şi o pedeapsă: pleci la culcare, acum!

- Dar şi Dumnezeu a spus să iertăm de șaptezeci și șapte de ori...

Se făcea că plânge.

- Ai plecat?

- Alexandra, de ce nu mă aperi?

Alexandra întrebă:

- Aurora, unde ai pus tu bătătorul nostru de covoare?

- M-am dus, gorgonelor, vă spun eu mamei!

Davis continuă cu întrebările:

- Îmi spui şi mie, Marinola, sfârşitul vieţii lui Mirel?

- Mă pui la grea încercare, Davis…

- Te rog! Eu de unde să aflu?

- Într-o vreme, sunt mulţi ani de atunci, a decedat surioara voastră, iar Mirel a reuşit să obţină o permisie din URSS. În acea zi ploua, iar maşina care îl aducea de la aeroport a derapat, antrenând încă cinci maşini. În această ambuscadă pasagerii au fost răniţi, iar Mirel rănit cel mai grav. A avut multiple fracturi, încât a trebuit să şadă câteva luni într-un adevărat sarcofag de ghips. A suferit cumplit, dar numai el ştia, iar noi, prietenii lui, am înţeles prin ce chinuri trecea. Mă chema mereu să-i fiu aproape, dar eu aveam fetiţele foarte mici şi nu puteam să le las doar cu tatăl lor. Până la urmă am reuşit să merg la Minola şi pentru că aveau apartamentele apropiate, am rămas o săptămână la ea, eu lângă Mirel, iar micuţele mele cu Minola. După săptămâna aceea mi-a fost atât de greu să-l părăsesc, încât am crezut că voi muri dacă îl mai aud chemându-mă. Niciodată nu vor şti copiii mei ce le-am sacrificat eu atunci. De la accidentul acela, Mirel acuza dureri de ficat, care au degenerat într-o tumoră malignă. Aceasta l-a răpus acum un an şi jumătate, iar dezastrul morţii lui ne-a afectat pe toţi. În dimineaţa când ne-a părăsit, ne-a istorisit cum un văr, împreună cu o femeie uşoară din sat l-au atras într-o murdară cursă, silindu-l s-o ia de nevastă şi punându-i în cârcă şi copilul altuia. Cât timp a stat cu ea, l-a stors de bani. Atunci el a ales să înveţe, tot timpul a fost la Academia Militară, în URSS, până şi-a distrus sănătatea şi viaţa.

- Dar tu, Marinola, ce faci?

- Soţul meu şi-a găsit pe alta. Eu nu m-am pensionat încă, iar o fată a plecat în Italia. Am rămas cu cealaltă fiică şi locuim în acelaşi apartament, dar suntem fiecare cu preocupările şi gândurile ei. Eu am început să scriu, dar până acum n-am îndrăznit să public. În mare parte, cam

aceasta este povestea mea şi în special a lui Mirel, care venea la mine foarte rar, însă eu, între timp, făceam tratament să-l uit. Ţi-am spus tot ce trebuia să ştii şi te rog, nu mai întreba amănunte despre mine! Eu am fost un om neînsemnat în viaţa lui Mirel, iar restul nu mai contează pentru tine. Am să-ţi dau ceva de la fratele tău, dar nu acum. Este un obiect care şi mie mi-e drag. Nu vreau ca și tu să fii un spion care vrea să afle ceva de la mine. Acum câteva luni m-au călcat nişte rău-făcători care erau în căutarea unei agende de-a lui Mirel. Am chemat poliţia şi acum nu mai ştiu nimic despre ei. Pe mine şi pe cei care au mai fost de faţă la venirea lor nu ne-au chemat până acum la niciun interogatoriu. Eu una, nici n-aş avea ce declaraţii să le fac. Pe mine Mirel nu mă implica în problemele lui de serviciu.

Toţi erau marcaţi de această regăsire şi de dezvăluirile scoase la iveală care, fie că erau multe, puţine, importante sau nu, constituiau viaţa noastră cu tot răul sau binele prin care trecuserăm şi ne marcaseră deopotrivă. Eu aveam o neliniște în mine de parcă înghiţisem o sută de comprimate efervescente. Încă nu-mi dădeam seama la ce să mă mai aştept ori ce doresc să fie în continuare. Dar Dumnezeu? Ce-mi rezervase? Îmi puneam prea multe întrebări în gând, iar cel de la care aşteptam o lumânare, se pregătea să plece şi nu-mi spunea nimic liniştitor, ca să mă asigure într-un fel de un drum mai drept, fără hăţişuri şi hârtoape. M-am aşteptat la atât de mult de la întâlnirea aceasta; în schimb, n-am obţinut nimic, nici măcar o promisiune. Aveam impresia că jucasem o partidă de şah şi acum ajunsesem într-un impas, fără să am nici cea mai mică idee ce să mai fac ori la ce ar trebui să mă aştept. Am trecut de multe ori în viaţă prin asemenea stări, dar de data aceasta nu mai aveam puterea să stau în picioare în faţa unui destin parşiv. Atunci am zis, “Doamne, ajută-mă să nu cad şi să rămân întreagă la trup şi minte!”

De câteva minute, tăceam toţi, numai Aurora, plină de fler, întreabă:

- Putem să desfacem o sticlă de vin?

Am răspuns prompt:

- Cu siguranţă!

Aurora a adus vinul, Davis l-a destupat şi a turnat în pahare.

- Pentru ce bem? a întrebat Davis, întrebare specifică fraţilor Mălinescu alias Gordon.

- Mai avem pentru ce bea? întreb eu profund dezamăgită.

- Pentru speranţe şi împliniri, punctează Davis.

- Am participat la atâtea înmormântări ale speranţelor mele, că am rămas singură în templul viselor.

- Marinola, trebuie să stăm de vorbă! Noi n-am terminat toate dezvăluirile. Nu poţi să mai ai puţină răbdare şi încredre? mă întrebă Davis.

- Să bem pentru bine! zise Aurora.

Iar eu adaug:

- Ai dreptate.

În timp ce beam vin, Davis mă luă de mână şi nu-mi mai dădu drumul până la plecare. Alexandra zise:

- Davis, te mai aşteptăm, pe la noi, oricând!

- Mulţumesc mult, doamnă!

Ne-a sărutat mâna tuturor, ne-a urat noapte bună şi s-a dus ca un vis frumos. Simţeam că nu mai am aer. După ce a coborât scările casei, s-a întors iar la uşă, întrebându-mă:

- Marinola, ai încredere să faci câţiva paşi cu mine?

Amândouă mătuşile veniseră cu mine să-l conducem la plecare. Ele au consimţit plimbarea noastră şi ne-am îndepărtat.

- Marinola, îmi este atât de greu să mă despart de tine!… Crezi că poate ar exista vreo soluţie?

- Aceasta este cea mai grea întrebare din viaţa mea. Sunt de părere că, în primul rând, ar trebui să ne cunoaştem, mai ales că eu nu ştiu nimic despre tine. Nu crezi?

- Ai mare dreptate şi eşti o înţeleaptă, iar eu m-am cam năpustit asupra ta. Mă ierţi?

- Să mă mai gândesc.

- Eu nu sunt căsătorit şi nici n-am fost niciodată.

- Vrei să-mi spui că n-ai avut succes la femei sau ce? Tocmai voi, cei mai frumoşi bărbaţi din univers?

- Am avut nişte prietene, dar fără acte.

- Şi acum eşti în criză sentimentală?

- Marinola, mă condamni degeaba. Sunt pilot şi am lucrat în multe oraşe din lume.

- Ah, şi să înţeleg că ai câte o iubită prin toate oraşele unde ai lucrat?

- Marinola, ai vrea să înţelegi că în sufletul tău a luat fiinţă un plus de gelozie?

- Ai concluzionat o gravă eroare!

Ne-am aşezat pe o bancă într-un boschet din faţa casei. M-a luat după umeri. Mă simţeam atât de bine în prezenţa lui, că mi-era şi teamă, dar mă atinsese şi aripa unei dorinţi de a mă simţi ocrotită de prezenţa lui care îmi dădea siguranţă. Între noi era un magnetism de netăgăduit care ne atrăgea unul spre celălalt, iar aceasta îmi şi plăcea, dar mă şi speria, fiindcă nu prevedeam unde ne va duce. Noi nu ne vedeam din boschet, însă am auzit brusc nişte mişcări pe la ferestre.

- Aurora!

- Nu e Aurora, sunt eu, s-a deconspirat Minola.

- Dar tu ai fost cumva graţiată?

- Din nefericire, nu.

- Aurora s-a culcat?

- Nu, te supraveghează de la cealaltă fereastră, răspunse Minola chicotind.

- Dar voi ce faceţi, mă spionaţi?

- Te păzim! Suntem într-o ţară străină şi nu ştii ce ţi se poate întâmpla, se justifică Aurora.

- Davis, eu aş pleca în casă, altfel mâine vor cădea din picioare coţofenele acestea.

- Aş fi vrut să mai rămâi puţin, dar dacă doamnele n-au încredere în mine… Pot să te vizitez mâine?

- Depinde ce au plănuit doamnele care m-au invitat aici. Mai avem timp, nu plecăm curând.

- Când ar trebui să plecaţi?

- Pe douăzeci și cinci septembrie.
- După părerea mea, nu este prea mult.

Mi-a sărutat mâna, urându-mi:

- Noapte bună, Marinola şi somn dulce!

Mi-a făcut impresia că ar fi vrut să ne despărţim mai cald, dar eram supravegheaţi.

- Noapte bună, Davis!

M-a condus la uşă şi, în şoaptă, a întrebat-o ceva pe Aurora care îmi deschisese.

- Sărut-mâinile, doamnelor!

***

A doua zi, ne-am trezit pe la opt şi, după micul dejun, ne-am îmbrăcat sport şi ne-am dus la un târg organizat în afara oraşului. Până acolo, am mers cu maşina Aurorei. Eu i-am spus că aş vrea să stau în faţă. Toate trei erau foarte vorbăreţe, numai eu nu participam la discutţii, ci voiam s-o întreb pe Aurora ce vorbise cu Davis la plecare, dar nu prindeam deloc ocazia, tocmai din cauza vorbăriei lor. Cumva, parcă intenţionat, Aurora a mers în târg cu Minola, iar Alexandra a mers cu mine. Atunci am bănuit că s-a pus ceva la cale. Prin târg, mi-au arătat multe lucruri frumoase: costume naţionale specifice Cehoslovaciei, coşuri de toate mărimile, vase din ceramică, icoane, care se vindeau mai mult pe sub mână, discuri cu muzica cehoslovacă, jucării făcute din lemn şi multe alte lucruri frumoase, plus dulciuri. Într-un loc se vindeau sacoşi brodate cu mărgele. Am vrut să-mi cumpăr şi eu una cusută cu mărgele roşii şi negre, dar până să ajungem noi, fiindcă era cu rând, s-au dat. La prânz am mâncat ceva la o braserie şi ne-am întors acasă, căci ne dureau picioarele. Eu m-am spălat puţin şi m-am culcat, nervoasă că Aurora mă evita şi n-am putut s-o întreb nimic. Eu le-am spus că nu mai merg nicăieri în seara aceea. Minola a venit să mă trezească pe la cinci şi jumătate, dar eu m-am întors pe partea cealaltă şi am început să mă gândesc supărată că viaţa trecea pe lângă mine ca un râu pe care nu-l poţi opri din drum.

La un moment dat, Alexandra vine să mă trezească, spunându-mi că n-o să mai pot dormi noaptea şi că am o vizită foarte importantă.

- Alexandra, pe mine nu mă caută nimeni şi nici nu aştept pe nimeni. Aseară când m-am întors de la plimbarea aceea cu Devis, acesta i-a spus ori a întrebat-o ceva pe Aurora şi astăzi a evitat să vină pe lângă mine ca să n-o chestionez cumva despre ce-a întrebat-o el. Nu vreau să se întreprindă ceva pe la spatele meu.
- Mie nu mi-a spus nimic Aurora.
- În tine am încredere, dar ea m-a dezamăgit.
- Lasă, fetiţo, că trec toate!
- Pe mine multă lume a crezut că mă poate păcăli, dar voi credeam că-mi sunteţi prietene.

În fine, mă scol din pat ca să mă îmbrac, fiindcă Davis aştepta cam demult. Când am ajuns pe ultima treaptă, mi-a ieşit în cale şi m-a îmbrăţişat doar cu o mână, căci în urma mea venea Alexandra.

- Sărut-mâna, Marinola! Ţi-am adus nişte trandafiri albi, numai un boboc va fi roşu.

- Mulţumesc mult, Davis şi te rog să mă scuzi că am întârziat atâta.

- Marinola, eu ţi-am adus o vază verde să pui florile, îmi spuse Alexandra. Luaţi loc, vă rog, adăugă ea.

Devis m-a luat după umeri şi ne-am îndreptat spre canapea. Eu m-am aşezat mult mai departe de el, nedorind să alunecăm spre ceva periculos, din care eu aş ieşi cea mai dezavantajată.

- Unde fugi de mine?

- Spre o zonă mai sigură, răspund poate, ca o scorpie lipsită de scrupule.

Bătu cineva la uşa dinspre capul Alexandrei.

- Intraţi! răspund ca enervată de atâtea protocoale, că doar nu eram adolescent fără bun simţ.

- Iar mâncăm? Dar nici nu mi-e foame, spun eu, deşi poate nu era ceva de bonton.

- Trebuie să mergeţi la masă! anunţă Minola ca o subretă care nu şi-a învăţat bine rolul.

Ne-am ridicat, iar Davis m-a luat de mână. Am vrut să-mi retrag mâna, dar n-am reuşit.

- Davis! am ripostat eu.

- Nu!

Eu m-am înroşit.

- Credeam că te-ai mai obişnuit cu mine, îmi zise Davis la ureche.

Eu fac semn din cap că nu. După ce parcurgem un hol, intrăm în sufrageria Alexandrei unde miroasea divin. A trebuit să mănânc o fripturică bună, împreună cu nişte biluţe de cartofi prăjiţi. Ca desert, Aurora ne-a adus tartă cu zmeură. Când a venit lângă mine, i-am pus piciorul scaunului pe piciorul ei şi m-am aşezat. Aurora a urlat ca apucata, strigând:

- Ridică-te, ridică-te!

- De ce? întreb eu mirată.

Davis a aplecat scaunul spre el şi a eliberat-o pe Aurora, care se văita de mama focului.

- Marinola, răzbunătoare mai eşti! zise ea

Iar eu:

- Nu-mi place să mă răzbun pe nimeni, dar nu-mi place nici să mă lucreze cineva pe la spate! Sărut-mâna pentru masă şi bună seara!

Am luat-o la fugă pe scări, dar pe ultimele trepte, Davis m-a ajuns.

- Marinola, de ce fugi?

M-am lăsat în jos, ca să-i fie mai greu să mă imobilizeze. Atunci a spus gâfâind:

- Dacă vrei pe jos, pe jos vom sta!

- Davis, hai să ne ridicăm de jos, că vin mătuşile Minolei şi nu ne cred zdraveni la cap.

- Ai dreptate, dar Minola tot le va spune.

- Trece şi altercaţia aceasta până la urmă.

- Marinola, voiam să vă invit pe toate să ne plimbăm cu vaporaşul pe Vltava. Eşti de acord?

- Dar dânsele?

- Vino să le întrebăm!

- Mie mi-e jenă să merg la Aurora. Am agresat-o atât de rău, că mă mir şi eu cum de nu mi-a fost ruşine, fiindcă sunt doar în vizită aici.

- Îi ceri scuze şi dânsa te va ierta.

- Aoleu, simt că mor!

- Nu mai muri şi vino!

Ne întoarcem în sufrageria Alexandrei, unde totul era acum strâns şi pus la loc. Eu mă duc în camera Minolei. Nimeni. L-am luat şi pe Davis ca să căutăm în toată casa, dar plecaseră cu toţii. Am încuiat uşa şi am plecat după ele, dar nici pe stradă nu se găseau. O sun pe Minola pe mobil. După cinci apeluri, catadicseşte să-mi răspundă.

- Minola, unde sunteţi?

- Ne-au răpit nişte extratereştri!

- Bine şi unde aţi poposit?

- Nu ştim dacă scăpăm de aici atât de curând.

- Hai, Minola, lăsaţi glumă şi spuneţi serios! Eu te întrebasem unde vă aflaţi acum.

- Pe o planetă, nu ştiu care.

- Dă-mi-o pe Alexandra la telefon! Minola, de ce aliezi cu aceste două mătuşi, în jocul lor?

- Nu spuneai tu că-ţi place să te joci? M-am aliat şi eu cu ele.

Am închis. Era clar că mi-o coceau şi încă urât de tot. Îi explic lui Devis cum stau lucrurile şi ce mi-a spus Minola, iar el începe să râdă cu mare poftă.

- Vrei să mă faci să cred că aceasta este o mare distracţie?

- Ele trebuie să fie pe aici pe undeva şi se amuză copios pe seama noastră.

- Davis, vrei să mergem acasă? Pe mine mă dor picioarele, fiindcă de când am venit aici, mergem şi tot mergem.

În faţa casei era o verandă închisă cu geamuri de jur împrejur şi cu uşă. Am intrat, ne-am aşezat pe o canapea şi am început să vorbim fleacuri. Într-o vreme, Devis mă întreabă:

- Spuneai la începutul cunoaşterii noastre că-mi vei oferi ceva de la Mirel. Când vei avea gândul bun să mi-l dai?

- Chiar acum. Vii şi tu cu mine?

- Cu multă plăcere, signora!

Am urcat împreună, iar în dreptul camerei m-a oprit. Am deschis uşa, aprinzând lumina, dar în cameră nu era nimeni. Am intrat, am descuiat valiza şi am luat agenda cu o teamă inexplicabilă că nu o voi mai găsi. Pe hol, se afla o canapea de colţ şi câteva plante mari în faţa ei. Ne-am ascuns după plantele acelea şi Davis a început să răsfoiască agenda, care părea foarte interesantă pentru el.

- Marinola, tu ai citit agenda aceasta?

- Cât a înţeles fiica mea să-mi citească ştiu, dar nu ştim alfabetul morse şi nici n-am vrut s-o dau altcuiva să descifreze. Eşti mulţumit?

- Dar de ce mă întrebi?

- Fiindcă parcă am disperat. Este ceva atât de secret?

- Pentru noi trei… nu.

N-am mai spus nimic multă vreme. Într-un târziu, m-a întrebat:

- Marinola, nu mă îndur să mă despart de tine, dar aş vrea să citesc agenda aceasta cu atenţie şi chiar să copiez din ea nişte texte. Te superi dacă voi pleca?

- Nu, dar planul de mâine mai rămâne valabil?

- Sigur că da.

- Şi la ce oră trebuie să fim la debarcader?

- Nu contează. Vaporaşele sunt din jumătate în jumătate de oră.

Ne-am luat rămas bun, am încuiat şi m-am dus la culcare.

***

A doua zi, pe la opt şi jumătate, m-am trezit, mi-am făcut un duş înviorător şi m-am îmbrăcat ca prin casă. Apoi, am coborât la bucătărie.

- Bună dimineaţa şi poftă bună, doamnelor!

Minola adăugă:

- Şi domnilor!

Iar eu replic:

- Să fie după voia dumneavoastră, coniţă. Mi-aţi lăsat şi mie ceva ori credeţi că astăzi ţin post negru după un pupic de iertare?

Minola răspunde:

- Poţi să mănânci tot frigiderul!

- Nu vreau să înghit frigiderul, fiindcă mă gândesc ce greu îmi va fi la evacuare.

- Marinola, vino, te rog lângă mine şi vei primi de toate din ce servim noi.

Eu nici nu m-am mişcat de la uşă şi întreb:

- Aveţi bărbaţi la masă?

- Unul singur, spune Alexandra.

- "Sărut-mâna" şi dumneavoastră, domnule!

Davis se ridică de la masă şi vine la mine.

- Sărut-mâna şi bună dimineaţa, Marinola. Am vrut să văd cum te descurci la asalturile doamnelor, dar recunoaşte că n-au fost deloc dure.

- Nu stau de vorbă cu trădătorii! îi răspund eu ocolindu-l şi merg la masă lângă Alexandra.

- Marinola, n-am trădat nimic, te rog să mă crezi!

M-am aşezat la masa oftând şi am lăsat capul în jos. Eram întunecată ca o noapte fără nicio stea pe cer. N-am mai spus nimic.

Aurora intervine:

- Adevărul este că eşti foarte dificilă, Marinola!

- Aurora, este musafira noastră! o apostrofă Alexandra.

Era o săptămână de când veniserăm în această vizită şi deja relaţiile noastre se alteraseră. De ce? Poate făcusem o glumă cam dură seara precedentă, dar pentru aceasta chiar nu mai încăpea nicio scuză? Simţeam eu că ei îşi vorbesc prin semne, mai ales că la un moment dat, Alexandra zise pe un ton mai ridicat:

- Terminaţi!

Davis ripostă:

- Dar care este vina mea în această stare de lucruri?

Îmi veneau pe limba nişte replici, dar nu le puteam mitralia, fiindcă mătuşile Minolei nu erau de vârsta noastră şi nu mai trebuia să uit că eram musafire în casa unor doamne extrem de drăguţe, chiar dacă Aurora mai uita câţi ani avea. Am ieşit mulţumind pentru masă, iar Minola m-a luat de braţ ca să mergem sus şi să ne pregătim de plecare. Eu una m-am îmbrăcat în pantaloni albi, o bluză în stil marinăresc şi mi-am legat părul cu o panglică albastră, căreia i-am lăsat capetele mai lungi. Treaba companionilor dacă mă plăceau ori nu. Mi-am pus un set de bijuterii cu pietre albastre şi am coborât. Davis mă întâmpină şi mă complimentează:

- Marinola, ce frumoasă eşti! Te-ai îmbrăcat ca un poem sublim.

- Ce să zici şi tu?

Îl ocolesc, dar nu-mi dă voie să trec. Atunci îl întreb sarcastică:

- Pentru plimbarea cu vaporaşul trebuie să fiu amabilă cu tine?

- De ce eşti rea? Ce ţi-am făcut pentru afişarea unui astfel de comportament?

- Cum s-a întâmplat să fii prezent la micul dejun de azi?

- M-am întâlnit cu ele aseară şi m-au invitat.

- Este o logică. Atunci te rog să mă scuzi că m-am purtat aşa reticent faţă de tine.

- Dă-mi un pupic ca să te scuz.

Eram consternată. Câtă îndrăzneală! Parcă ne cunoşteam de o viaţă. Dar îmi veni o idee:

- Nu ţi-am zis "sărut-mâna" de dimineaţă? Este de ajuns.

- Iarăşi ai fost rea.

- Şi tu obraznic, iar eu pe obraznici îi plesnesc.

Davis continuă:

- Dacă sunteţi gata, doamnelor, să mergem!

Ajungem, în sfârșit, la maşina lui Davis, iar acesta întreabă:

- Cine mă iubeşte, să meargă cu mine în faţă!

Alexandra zice:

- Marinola, mergi tu în faţă!

- Eu, în niciun caz.

Eu n-aş fi mers deloc, dar nu puteam să le stric lor plăcerea.

- Doamna Alexandra, veniţi vă rog dumneavoastră cu mine, se adresează Davis Alexandrei.

Eu urc în spatele ei şi, în sfârşit plecăm.

În scurt timp, Davis vine cu o idee la capac: dacă ştie cineva să cânte. Minola nu-şi poate potoli limba şi spune:

- Marinola ştie, dar acum are o pasă neagră.

Îi fac semn Minolei să tacă.

- Marinola, te rugăm! tot insista Davis.

În fine, ajungem la debarcader şi ne îmbarcăm. Pe punte erau scaune, canapele fixate de podea, dar eu am vrut să stau în picioare la babord. Se auzea cum vaporul despica apa în două şi parcă mă înfiora. Davis veni lângă mine şi începu să-mi relateze despre peisajele care erau încântătoare. Eu întreb:

- Coborâm undeva?

- Sigur, lângă podul Carol.

În timp ce noi doi vorbeam, vine un tip la noi şi ne salută.

- Bună ziua, sărut-mâna, doamnă!

- Bună ziua! răspundem noi.

- Mi s-a spus că ştiţi să cântaţi la mandolină…

- Cine v-a spus?

- Un… pasager.

- Nu am mandolină şi n-am mai cântat demult…

- Vă dăm noi mandolina, avem şi un băiat care mai rupe şi el puţin la mai multe instrumente. Vă rugăm, nu ne refuzaţi!

Davis mă îndemnă:

- Curaj, Marinola! Merg şi eu cu tine.

- Unde să mergem?

- Lângă nişte băieţi care vor şi ei să cânte.

Davis şi celălalt m-au înconjurat şi ne-am îndreptat spre o copertină care făcea puţină umbră. Câteva persoane au început să aplaude.

- Poftiţi mandolina, e nouă.

- Trebuie s-o acordez.

- Este acordată, doamnă.

Au adus o măsuţă lânga mine, pe care au pus o tăviţă cu grămada de pene şi un pahar imens cu suc de portocale.

- Davis, spune-i Alexandrei să vină aici!

- Sunt aici, Marinola, nu te scap din ochi.

Atunci mi-a venit inima la loc şi am încercat mandolina. Suna extraordinar, ca nicio mandolină românească.

Îl întreb pe Davis:

- Unde este domnul?

- Aici, lângă noi.

Acela intervine:

- Doriţi ceva, doamnă?

- Nu, mulţumesc. Pe vapor sunt ruşi?

- O grămadă! Ce, putem face ceva fără ei?

Am început să cânt ”Cazaciocul” , iar doi tineri ruşi au început să-l joace.

Am repetat melodia de vreo zece ori ca să-i încălzesc bine. Când m-am oprit, mi-au mulţumit încântaţi. Unul dintre ei a întrebat de unde sunt, iar Davis i-a spus că vin din România.

- Ăă, România? Eu am stat în România la Ploieşti. Mă numesc Şura. Pe tine cum te cheamă?

Omul acesta era mai în vârstă.

- Marinola. Şi vreau să te întreb: tatăl tău era director la o întreprindere în Ploieşti? Cunosc eu pe cineva…

- Da! Da!

- Îţi aduci aminte că în copilărie mi-ai adus jucării? Unchiul meu era şoferul tatălui tău şi-l rugase să mă ajute să merg în Odessa la un doctor de ochi, iar tatăl tău a spus că dacă n-au putut să facă nimic doctorii români, care sunt atât de buni, nu se va putea rezolva nici în Odessa.

Şura spune:

- Ce rău îmi pare, tare rău! Tu eşti măritată?

- Am fost şi am divorţat.

- Copii ai?

- Am două fete. Dar tu, eşti însurat?

- Soţia mea a murit şi am doi băieţi care sunt cu mine, aici.

Mi-a făcut cunoştinţă cu ei: unul se numea Alioşa, iar celălalt Boris. Chiar ei dansaseră “Cazaciocul” până le ieşise sufletul.

- Eu aş vrea să mai cânt!

Şi mă aşez pe scaun ca să nu mă mai întrebe şi altceva. Am început cu o poveste de iubire, apoi am continuat cu un cântec de dor, “Ilona” şi multe altele, pentru aproximativ o oră. Vaporul se oprise şi aştepta. La plecare, mi-au dăruit mandolina şi, deşi n-am vrut s-o primesc, au insistat până am luat-o. Şura mi-a dăruit o păpuşă mare, iar băieţii lui mi-au oferit muzicuţele lor de cea mai bună calitate. Am plecat în aplauzele tuturor.

- Alexandra, vreau să vorbesc ceva cu tine.

Davis intervine:

- Se dau numai cu împrumut.

Rămânem puţin mai în urmă, şi-i spun Alexandrei:

- Mi s-au înmuiat mâinile şi picioarele…

- Ai cântat frumos, Marinola. Toată lumea te-a apreciat.

- Nu de aceasta aveam eu nevoie.

- Dar de ce, Marinola?

- De linişte, de puţină izolare ca să-mi ling rănile.

- Of, Marinola! Ţie ţi-a lipsit ceva toată viaţa şi acum când îl ai, nu-l laşi să se apropie de tine.

- Alexandra, este o iluzie!

- Nu-i adevărat. Eu am ochi şi-l văd cum te soarbe din priviri.

- Aoleu, îmi vine rău!

- Davis! îl strigă ea.

El vine şi mă preia, iar Alexandra spune:

- Să-ţi vină rău la el în braţe, nu la mine! Marinola, ce ai?

- Nu ştiu. Mi-e teamă de necunoscut.

Eu ştiam şi-mi dădusem seama din prima zi că ce simţea Davis era şi-n sufletul meu, dar era atât de bizar, de incredibil, de ameţitor, că nu puteam accepta, nu voiam să înţeleg ceva ce mă năucea pur şi simplu.

- Marinola, spune-mi ce nu ţi-a plăcut din ce s-a întâmplat pe vapor?

- Nu-i aşa că tu ai pus totul la cale?

- Nu chiar.

- Cum adică nu chiar?

- Adică, de fapt, toţi am contribuit, dar ne ierţi?

- Davis, de ce vrei să mă surprinzi cu lucruri emoţionante?

- Marinola, nu te supăra, că n-am făcut nimic rău! Am vrut să-ţi facem o surpriză şi cred că am reuşit. Unde vezi tu răul? Aşa impresie execrabilă ţi-ai făcut despre mine, încât mă consideri capabil să te ofensez în vreun fel? De ce nu încerci să mă cunoşti, să citeşti puţin în sufletul meu?

- Îmi vine să cred că uiţi faptul de a fi fost odinioară prietena fratelui tău geamăn.

- Nu aş putea uita norocul ce i-a încununat viaţa şi i-a păzit iubirea lui cea mai de preţ.

- Davis, am fost atât de fericită că în sfârşit eu am fost aceea care te-a întâlnit, după atâtea căutări fără succes, iar tu acum te porţi de parcă eu aş fi vinovată de viaţa ta prea mult solitară. În anii care s-au scurs, nu eu ţi-am lipsit, ci fratele tău care te-a iubit şi s-a gândit la tine până în ultimele ore din viaţă. Nu ştiu dacă procedez bine să-ţi mărturisesc, dar eu m-am apropriat de tine şi pentru că semeni atât de mult cu Mirel la voce, la gesturi, la tot comportamentul tău deosebit, dar mai ales pentru faptul că în jurul tău creezi o energie pozitivă, ce mă face să mă simt bine lângă tine. Uneori, mi-e teamă de tine, alteori uit că, de fapt tu eşti altul şi atunci mă retrag în forul meu interior. Te rog să mă ierţi, dar eu nu mai am tăria de altădată ca să pot învinge emoţiile, necunoscutul, amintirile şi viaţa chiar, cu tot amalgamul ei de întâmplări care se constituie adevărate agresivităţi la adresa sufletului meu. Este atât de greu să mă înţelegi puţin? Nu te supăra, dar după discuţia aceasta, eu n-aş mai putea merge să vizitez ceva. Dacă te rog, vrei să mergem acasă?

- Sigur că da, Marinola, cere-mi orice şi eu voi fi fericit să-ţi îndeplinesc şi cel mai mic serviciu. Voi suna un prieten să vină cu maşina mea, iar el să le însoţească pe doamne.

- Mulţumesc, eşti mai mult decât amabil.

- Doamna Alexandra!

Aceasta veni spre noi:

- Ce s-a întâmplat?

- Marinola nu se simte bine şi nu poate continua periplul nostru. Am rugat un prieten să-mi aducă maşina, iar el rămâne cu dumneavoastră ca să vă însoţească.

- Nici tu nu arăţi prea bine, spuse Alexandra şi adăugă: Marinola, trebuie să ai curajul să-ţi depăşeşti obsesiile, altfel clacaţi amândoi, iar suferinţa va fi şi mai mare. Mă înţelegi?

- Este peste puterile mele să accept faptul pe care mi-l sugerezi.

- Mai reflectează şi ai grijă să nu iei o hotărâre pripită.

Mă simţeam foarte rău, iar pe Davis l-am simţit cum tremura. Eu ştiam de unde îmi vine răul, dar el, el ce avea?

- Iată că a venit și prietenul meu cu maşina, spuse Davis.

I-a făcut cunoştinţă cu mine şi cu doamnele, apoi ne-am luat rămas bun şi ne-am urcat în maşina Rolls-Royce, foarte elegantă şi comodă.

- Crezi că poţi conduce? îl întreb mult prea îngrijorată.

- Am fost pilot de cursă lungă şi am înfruntat furtuni teribile, supunând avioanele mele unor turbulenţe fără precedent. Starea prin care trec eu acum este infinitezimală faţă de cât aş putea suporta.

N-am mai spus nimic şi mi-am pus centura de siguranţă. Davis a pornit în trombă, rulând cu o viteză ce-mi dădea fiori de gheaţă. I-am pus mâna pe braţ, spunându-i:

- Devis, te rog să mergi mai încet!

Dar el era surd la rugăminţile mele.

După mult prea mult timp pentru temerile mele, a încetinit goana, apoi a oprit şi a spus:

- Vin eu să-ţi deschid!

Mi-am desfăcut centura de siguranţă, iar el mi-a deschis portiera şi mi-a întins mâna. Abia mă mai ţineau picioarele. I-am dat cheia şi, după ce a descuiat, am fugit la baia de lângă bucătărie, unde am vomat tot ce mâncasem timp de o săptămână. Devis s-a speriat grozav şi a intrat după mine. L-am împins afară, dar n-a vrut să plece, iar eu nu mă puteam linişti. Într-un final m-am simţit mai bine. După ce am curăţat baia, am vrut să urc în camera mea, dar Davis m-a luat în braţe şi m-a dus pe scări, de parcă eram un pisoi aproape leşinat. După ce am intrat în dormitor, i-am spus:

- Mulţumesc, dar aici este un teritoriu interzis bărbaţilor şi te rog să cobori la parter.

- Eu totuşi voi rămâne în hol pe o canapea, iar dacă ai nevoie de mine, te rog să mă chemi.

O sun de îndată pe Alexandra.

- Scumpă doamnă, mie mi-a fost cam rău şi aş dori să beau un ceai. Ai aşa ceva prin bucătăria ta?

- Sigur că da. Toate sertarele din bucătărie au câte o culoare, ceaiurile se află în sertarul galben. Când venim, îţi aducem ceva de la farmacie.

- Vă rog, nu vă deranjaţi, fiindcă am şi eu nişte pastile, dar un ceai fără zahăr mi-ar fi prins bine.

- Ţi-a fost rău tare?

- Cam da, Alexandra, dar nu mă întreba în ce fel. Vă povestesc la venire.

- După ce bei ceaiul, să te întinzi în pat.

- Aşa voi face şi vă rog să mă iertaţi dacă v-am stricat ziua.

- Nu face nimic draga mea, căci noi vizităm aceste edificii în fiecare an. Ne îngrijorează starea voastră. Nici nu-ţi imaginezi cum arată amicul tău.

- Alexandra, nu este al meu!

- Ar trebui să te mai gândeşti.

- Mă voi gândi, îţi promit.

- Davis a plecat?

- Nu, aşteaptă pe hol. La revedere, Alexandra, fiindcă iar îmi vine rău.

Am încuiat repede uşa şi iar m-am dus la baie, dar n-a mai fost ca prima dată. M-am spălat pe dinţi şi pe faţă, m-am schimbat de haine şi am ieşit din cameră. Lângă uşă stătea Davis ca un valet devotat, gata să-mi îndeplinească toate doleanţele.

- Ce faci, Marinola, iar nu te simţi bine?

- Mergem jos să facem un ceai?

- Mergem, draga mea.

- Alta acum, dar de când îţi sunt eu dragă?

- De când te-am văzut intrând pe uşa restaurantului.

De unde până atunci mă cam lua cu frisoane, din momentul acela am simţit cum iau foc. Simţeam că iar mi s-au făcut picioarele din gelatină. Aş vrea să nu cred în declaraţiile lui, dar în conştiinţa mea, nu puteam să neg faptul că îmi făceau plăcere vorbele lui, chiar dacă le spusese doar aşa, ca să mă încânte puţin.

Pun ibricul cu apă pe aragaz, el găseşte ceaiul, apoi mă uit prin frigider să văd ce aş putea să-i dau lui Davis să mănânce.

- Tu agreezi pizza?

- Uneori.

- De exemplu, acum, ai fi de acord să serveşti o pizza?

- Nu umbla la doamne în frigider. Mai bine beau şi eu un ceai.

- Davis, doamnele se vor supăra dacă nu serveşti ceva, mai ales că am observat o mare compatibilitate între dumnealor şi tine.

- Ai avut timp să observi tu o astfel de afinitate?

- Mult mai des decât uneori. Dar am înţeles bine, că faci ceaiul acela, ori are oase şi trebuie să fiarbă trei ore?

- Iartă-mă, dar atent la tine, am uitat că facem infuzie şi nu decoct.

- Ai pus pizza în cuptorul cu microunde?

- Mi-a scăpat din vedere.

- Davis, ţie îţi mai este încă somn?

- Cred că da, dar n-aş vrea să dorm singur, ci cu o doamnă frumoasă şi puţin bolnăvioară.

M-am ridicat să plec, dar el m-a prins în braţe.

- Davis, lasă-mă în pace!

- Dar ce, tu eşti de lăsat?

M-am zbătut, l-am împins, dar n-a fost chip să scap din braţele lui dornice să se încolăcească în jurul meu, şi a început tortura, dar ce tortură dulce, din ce în ce mai

ademenitoare, acaparantă şi dominatoare. Nici nu mai ştiam pe ce lume sunt ori în ce spaţiu ne aflam, dar într-un ungher mic de creier tot mi-a venit o idee salvatoare şi l-am întrebat:

- Davis, nu se arde pizza aceea?

- Nu, deoarece nici n-am pus-o în cuptor.

- Atunci nu mă mânca pe mine, fiindcă fetele mele mai au nevoie de mama lor!

M-am desprins din braţele lui ca un arc şi am fugit sus, unde m-am încuiat în dormitor. Am luat nişte pastile pentru tot ce se răzvrătise în burtica mea şi m-am întins în pat, căci eram de-a dreptul terminată. După două minute, a bătut Davis la uşă, spunându-mi că mi-a adus ceaiul pe care nu-l băusem.

- M-am aşezat în pat, nu mai am nevoie de ceai!

- Marinola, dacă nu deschizi, stric uşa!

- Un măr stricat le strică şi pe celelalte, i-am replicat eu încântată că eram la adăpost de herghelia lui de hormoni.

Complicaţiile cu Davis erau tocmai ce-mi lipsea. Nu după mult timp, au venit şi doamnele, care nu ştiau ce să-mi mai facă. Mi-au adus pastile de la farmacie, mi-au făcut alt ceai şi au telefonat unui doctor, prieten de familie, care le-a promis că într-o oră soseşte la noi. Alexandra mă întrebă:

- Marinola, nu ţi-a plăcut ceva de la micul dejun?

- Altul este adevărul, scumpă şi stimată doamnă.

Dacă ar fi ştiut ea ce clocea în mintea lui Davis şi cum tremura ficăţelul meu, oare ce-ar fi gândit? Doctorul a venit cum a promis şi a început consultaţia, iar Alexandra ne servea ca translator. La întrebările medicului i-am povestit pe scurt situaţia mea cu Davis, încercarea lui asiduă de a mă face să înţeleg furtuna lui sentimentală şi goana noastră cu maşina, după ce am avut o explicaţie din care reieşea atitudinea mea ca răspuns destul de ambiguu la afinităţile sale. Alexandra vorbea cam mult cu medicul şi era clar că spunea mult în plus, faţă de cât povestisem eu. Prin urmare, m-am înfuriat:

- Scumpă doamnă, ce vorbiţi fără să înţeleg eu?

- Doctorul spunea că eşti divorţată, fetele sunt majore, el singur, deci ce te reţine să nu îi accepţi avansurile?

- Răspunsul meu ar avea vreo relevanţă în determinarea diagnosticului?

- Medicul spune că într-o mare măsură, da.

- Spune-i să se rezume numai la propriile constatări! Nu pot să-i relatez toate problemele mele personale, ca să-mi poată concluziona un diagnostic al unui organ abdominal, din a cărui cauză am vomat.

- Doctorul spune că dacă nu-i destăinuieşti ce s-a întâmplat astăzi, îl cheamă pe Davis să-l chestioneze pe el, îmi traduce Alexandra.

- Te rog, Alexandra, să-i spui doctorului că din punctul meu de vedere, consider consultaţia încheiată. Să-mi emită nota de plată şi mai mult nu-l priveşte.

În urma Alexandrei, care-l conducea pe medic spre ieşire, a intrat Davis, să mă întrebe cum mă mai simt.

- Vrei să vezi cum mă simt, ca să mă poţi ataca? Dar ceva îmi spune mie că tu ai ascultat la uşă.

- Marinola, nu pot să te mint că n-am ascultat, dar m-am simţit îndreptăţit.

- Nu mai spune! Dar eu nu am dreptul la intimitate?

- Desigur, însă numai cu mine.

- Presupun că vei vrea să mă pui şi sub interdicţie?

- Nu chiar, doar sub exclusiva mea supraveghere.

- Davis, închipuiește-ţi că ştiu ce urmăreşti şi pentru că sunt o femeie prudentă, sper să-mi rămână capul pe umeri şi după ce-ţi voi spune ”nu”.

El a vrut să mă prindă de mână, dar eu m-am retras în partea opusă a patului. Dacă ar fi ştiut el ce era în inima mea….

- Este ultimul tău cuvânt?

Îmi dădeam seama că nu e o glumă ceea ce declanşasem, dar aşa ne îndeamnă câteodată orgoliul ori nesăbuinţa. Întindem coarda până se rupe şi abia atunci ne dăm seama ce-am comis, ce-am pierdut şi că de fapt era ultimul tren din viaţa noastră, implicit a mea, care mă consideram deşteapta pământului. Doamne, a plecat fără niciun cuvânt, fără măcar să spună “adio”. Se spune că cei ce pleacă repede, tot atât de repede se vor şi întoarce.

La plecare, Davis a închis uşa şi m-a lăsat într-o linişte de-mi ţiuiau urechile. Nu ştiu de unde îmi venea starea aceasta, fiindcă m-am ambiţionat şi n-am luat pastilele pe care mi le oferise doctorul. Parcă ţin minte că Alexandra îmi adusese iar un ceai în momentul în care l-a adus pe medic la mine. Mi-au pus ceva în cană, fiindcă am avut impresia că avea un gust ciudat şi acum simţeam că plec într-o altă lume fără convenienţe, fără remuşcări şi fără amintiri. Dar unde s-au dus amintirile mele cu toate cele bune, dar şi rele?... Eu n-aş putea trăi fără amintiri: şcoala, Mirel, Virgil, fetele, iarăşi Mirel, Minola, Toni, Davis… Davis îi alunga acum pe toţi şi rămânea el unicul, supremul, absolutul stăpân în inima mea, pe sufletul şi pe viaţa mea. Dar acum, acum unde era? Acum, când aveam mai multă nevoie de el, să-i aud vocea, să mă ţină de mână, unde era? De ce nu venea lângă mine? Nu mai judecam lucid. Într-un târziu, am adormit şi nimeni n-a mai trecut pe la mine. Ori poate n-am auzit eu? …

La un moment dat, m-am trezit în miez de noapte, dar nu ştiam cât poate fi ceasul, căci al meu nu mai funcţiona. Uitasem să-l întorc şi mă obseda cât este ora. M-am ridicat din pat, am deschis fereastra, afară ploua liniştit, ca o mângâiere peste nervii mei obosiţi. Tare m-aş fi plimbat prin ploaie în curtea bunicilor, dar nu mai aveam șaisprezece ani şi nici măcar treizeci. Doamne, cât de repede trec anii fără să-i simţim, fără să-i putem opri şi niciodată nu se vor întoarce oricât ne-ar mistui dorul după ei. Ne trezim bătrâni sau aproape bătrâni, când nu mai putem schimba nimic ori avem doar iluzia unor transformări, ce mai mult ne traumatizează. Pentru unii din viaţa noastră, devenim amintiri, iar alţii ne vor uita că şi când n-am fi însemnat nimic pe acest pământ. Cine îşi mai aminteşte de frunzele pe care le-a călcat în picioare acum trei sau cinci ani, ori de frunza ce i-a căzut în palmă în urmă cu douăzeci de ani? Oare doar în mintea şi-n inima mea s-au sedimentat toate şi toţi, întâmplări, oameni şi dezamăgiri, care se găsiseră exact acum să-mi răvăşească sufletul precum vânturile toamnei, ce abia venise de câteva zile?...

Am auzit uşa deschizându-se încet şi nişte paşi uşori pe covor. Inima începuse s-o ia la galop, că abia mai respiram.

- Ce faci, dulceaţă, nu dormi? Venisem să văd cum mai eşti.

Era Minola.

- Pe naiba ghem fac! M-ai speriat atât de rău, că puteam să fac infarct.

- Credeai că vine Davis la tine să te devoreze? De ce ţi-e aşa teamă de el?

- Nu mă tem de el, ci de mine.

- Nu înţeleg prea bine, fii mai explicită.

- Minola, nu te supăra, dar nu mai am încredere în tine ca să-ţi povestesc exact cum stau de fapt lucrurile. Mai bine să discutăm ceva important. Vreau să-mi scurtezi vizita la mătuşile tale.

- Acum chiar că ţi-ai pierdut minţile! Te-ai gândit ce vor spune când vor afla adevărul? Iar Davis nu înseamnă nimic pentru tine?

- Ba da, înseamnă foarte mult, dar nu vreau ca după ce ne despărţim să ne mai întâlnim peste zece ani sau niciodată. N-aş mai putea suporta încă un eşec de genul acesta. Mai bine punem acum punct şi va deveni pentru toată lumea un fapt insignificant, ceva de care nici nu ne vom mai aminti.

- De aceea nu poţi tu dormi noaptea, fiindcă este un lucru insignifiant? Dar dacă el nu poate sau nu vrea să accepte despărţirea? La asta te-ai gândit?

- Dar ce, voinţa mea nu mai înseamnă nimic?

- Marinola, tu îţi dai seama ce nefericit va fi el dacă pleci fără să-i spui?

- Eu nu pot să mai suport tensiunea aceasta. Mi se pare că totul se întâmplă atât de târziu încât, cu fiecare clipă mă conving de faptul că la vârsta aceasta, relaţii de felul acesta nu-şi mai au rostul. Ce răspuns îmi dai, mă ajuţi să plec?

- Roagă-l pe Davis să-ţi rezolve problema.

- Bine. Hai să ne culcăm, fiindcă eu nu mai pot sta în picioare.

Ploaia se oprise, doar streşinile mai plângeau cu lacrimi de neputinţă şi dor după cine ştie ce zi ori clipă ireversibilă din viaţa noastră, ce zboară fără să ştim unde… Am închis fereastra şi ne-am aşezat amândouă în pat, ca pe vremuri când dezbăteam ecuaţii existenţiale pentru vârsta noastră de atunci. De data aceasta n-am mai dezlegat nicio enigmă, iar eu am adormit abia spre dimineaţă, când pe străzi au început să circule autovehiculele.

***

M-am trezit pe la ora unsprezece, iar în casă nu era nimeni. Era deja opt septembrie, iar la această dată, în România, se sărbătoreşte de obicei Sfânta Maria Mică. În această zi îmi sărbătoresc onomastica, dar atunci mă găseam singură printre străini, şi la propriu şi la figurat. Cum ne aduna bunica odinioară pe toţi lângă ea, ca o cloşcă iubitoare… Era o adevărată fericire să fim împreună, povestind şi râzând de toate fleacurile, sub gutuiul nostru împovărat de ani şi de poame. Îi iubeam, ne simţeam iubiţi şi nu ne gândeam că, rând pe rând se vor duce toţi, iar noi nu reușisem vreodată să învăţăm lecţia aceea pe care ne-o preda bunica fără cuvinte, și anume de a

ne aduna unii cu alţii la umbra aceluiaşi pom şi la focul aceleiaşi vetre, ce ni le lăsase moştenire. Astăzi, nici nu mai ştim unde sunt mormintele bunicilor ori ale altor rude ce ne-au părăsit. De ce, Doamne ne-ai lăsat să devenim atât de răi, egoişti şi indiferenţi? Este foarte trist că dragostea aceea care ne aduna pe vremuri la aceeaşi ciorbă ori tocană s-a stins, odată cu focul la care se pregăteau aceste bunătăţi. Şi mama, draga de ea, şi-ar fi dorit flori pe mormânt de la fiica ei. Dar eu ce pot să fac singură? Oridecâteori am apelat la cineva pentru acest infim gest de iubire, nu s-a găsit timp, chef sau dorinţă. Băteam mereu la poarta amintirilor şi mai ales băteam câmpii, ca să mai vărs câteva lacrimi după cei ce mi-au însoţit paşii, iar acum îmi năpădesc gândurile şi visele.

Dar venise timpul să cobor la bucătărie, căci toate ca toate, dar stomăcelul meu dădea semne disperate ca să-mi aducă aminte că are şi el nişte drepturi. Aşa că m-am uitat pe masă şi am găsit pâine prăjită, mai multe ouă fierte, brânză, măsline, ceai, cafea, doar să le fierb, şi mai multe recipiente în care nici nu m-am mai uitat. Am pus apa la fiert pentru cafea şi am început să mănânc dintr-o felie de pâine cu brânză. Aud că sună cineva la uşă, însă am hotărât să nu deschid nici dacă era Sf. Petru. Dacă au văzut că nu răspunde nimeni, au venit la uşa dintr-o latură a bucătăriei şi tot mă stresau cu insistenţele. Până la urmă mă strigă:

- Marinola, deschide-mi, că mi-e şi mie foame!

Eu eram foarte sensibilă la cuvântul "foame". Nu puteam nici să mă gândesc la cineva căruia îi este foame. Deşi mă simţeam ca un ied care îi deschide uşa unui lup, căci era Davis, l-am lăsat să intre. Mi se înmuiaseră picioarele, ca de fiecare dată când ne întâlneam, mai ales că atunci nu era nimeni acasă.

- Sărut-mâna şi bună dimineaţa, Marinola! Am venit să-ţi urez mulţi ani cu sănătate şi dacă aş putea, ţi-aş pune la picioare toată fericirea lumii. Deşi ne cunoaştem de puţin timp, eu aş vrea să nu ne mai despărţim niciodată. Acum, de ziua ta, mă laşi să te sărut ori trebuie să aştept să treacă cei zece ani?

N-a mai aşteptat să zic eu da sau nu, fiindcă m-a şi luat în braţe şi m-a sărutat. N-avea el de unde şti că sărutul acela era cel mai preţios dar pentru mine, iar eu nu puteam să-i spun nici pentru un sac de galbeni.

- Marinola, eu îţi ofer de data aceasta trandafiri roşii, care sunt deja puşi într-o vază.

- Multumesc mult, Davis, dar tu speri să mă dai chiar gata?

- Nu încă, mai am o linguriţă de răbdare.

Eu făceam eforturi susţinute să deviez discuţia de la problemele noastre personale.

- Cred că a scăzut apa la cafea.

- Lasă cafeaua, că o fac eu mai târziu.

- Aminteşte-ţi că tu eşti doar un musafir!

- Aş vrea eu să fiu mai mult, dar tu mă ţii mereu la distanţă.

- Sunt destul de matură încât să-mi fi dat seama de-a lungul anilor, că un bărbat intră într-o relaţie cu o femeie numai pentru un singur obiectiv, iar eu nu sunt de acord şi îi sfătuiesc să-şi rezolve stringenţele în altă parte a lumii.

- De aceea eşti tu atât de intransigentă cu mine?

- După umila mea părere, consider că eşti mult prea grăbit.

- Dacă aş mai avea treizeci de ani, nu sunt sigur, dar să zicem, că poate aş avea alte perspective, însă de când te cunosc pe tine, nu mai am alt gând decât să fim împreună.

- Şi eu de unde ştiu că ai intenţii onorabile?

- Lasă-mă să-ţi dovedesc!

- Am impresia că discuţia noastră este ca o partidă de şah şi cu fiecare replică a ta simt că nu mai am şanse nici de remiză, iar de câştig nici nu poate fi vorba. Aşa că nu vreau să mai dezbatem problema aceasta.

- Cedezi partida?

- Nu cedez nimic, ci nu mai joc şi te rog să încheiem subiectul acesta din care n-o să ajungem la niciun rezultat.

- Marinola, am înţeles ce se întâmplă cu tine. Te simţi încolţită şi dai bir cu fugiţii.

- Observ că şi ţie îţi place să mă pui în situaţii dificile, pentru ca apoi să te lauzi că m-ai învins.

- Dar tu mai ronţăi mult la scoarţa aceea de copac?

- Până diseară am tot timpul şi dacă pofteşti, eu te-am invitat.

- Draga mea, mai bine mâncăm ceva conform cu ora prânzului, nu eşti de acord cu mine?

- Cu mare plăcere, numai că nu ştiu ce au pregătit doamnele în sensul acesta.

- Nu este nevoie să apelăm la meniul lor. Am adus eu nişte friptură de viţel pe care o pun în cuptorul cu microunde. Trebuie doar să luăm nişte farfurii şi tacâmuri, dar mai înainte să degajăm masa de gustările acestea de regim.

În timp ce aranjam alimentele în frigider, a venit pe la spatele meu şi m-a luat în braţe, iar mie îmi venea să fac la fel.

- Davis, fii cuminte că sare frigiderul în aer!

- Ce-mi dai să fiu cuminte?

- Îţi dau voie să scoţi friptura din cuptor.

- Vreau şi un sărut dulce.

- Nu mai vindem, s-a închis magazinul.

- Şi dacă îl fur eu?

- N-am să te iert niciodată şi chem şi poliţia.

- Sunt prieten cu şeful poliţiei. Dar de ce te temi atât de tare de mine?

Cu orice risc, m-am hotărât să-i spun:

- Pentru că, de când te cunosc, am numai vise obsesive cu tine, iar ziua îmi tulburi gândurile.

- Atunci de ce mă respingi tot timpul? De ce suferi în tăcere şi nu vrei să dărâmăm zidul dintre noi?

- Fiindcă eşti fratele geamăn al lui Mirel şi-mi aminteşti atât de mult de el!

Nu m-am mai putut abţine şi am început să plâng. Davis s-a aşezat pe un scaun cu mine în braţe, încercând să mă liniştească prin mângâieri calde şi sărutări fierbinţi. După ce m-am liniştit puţin, mi-a spus:

- Iubito, Mirel a plecat departe, de unde nu se va mai întoarce niciodată. Ai putea fi tu atât de crudă, încât să nu-mi dai anii de fericire pe care i-am avea împreună? De ce nu mă laşi să dărâm zidul care te ţine departe de mine? Deşi ne cunoaştem de puţin timp, am văzut şi am simţit că suntem atraşi unul spre celălalt de aceleaşi sentimente. De ce nu mă laşi să-ţi arăt ce mult te iubesc şi cât îmi doresc să fii soţia mea?!

- Lasă-mă să mă mai gândesc o vreme.

- Cât, Marinola, că peste două săptămâni pleci.

- Dar nu trebuie să ne grăbim şi apoi nu plec la capătul celelalt al lumii. Poţi veni şi tu la mine, voi încerca şi eu să mai ajung aici...

- Vei încerca şi tu să mai ajungi?… Aceasta înseamnă că vei alerga după noroc, să vezi de unde-l poţi prinde: de coadă sau urechi ori lasă, că se mai iveşte şi altă ocazie!... Am citit într-o carte de Sandra Brown "Pierdută în iubire", următoarele: "Iubirea nu trebuie să se înfiripe încet ca să fie adevărată". Pe tine ce te reţine să rămâi lângă mine?

- Am o grămadă de probleme pe care le rezolv mai uşor în România. Acolo o am pe Mirela şi alte rude care mă pot ajuta. Aici nu cunosc limba, nu cunosc pe nimeni.

- Nu mă ai pe mine? Nu ţi-e de ajuns?

- Pe tine te ştiu doar, nu te cunosc şi nici nu te am. Este atât de greu să faci diferenţa? Sunt multe de luat în calcul: poate mie nu-mi place un lucru la tine, poate ţie nu-ţi convine altceva la mine. De aceea, ţi-am spus că ar trebui să ne mai cunoaştem. Nu mai suntem tinerei să ne hazardăm într-o aventură şi după aceea să îţi completezi lista de cuceriri, iar eu să oftez din nou după un vis efemer ce-a trăit doar câteva clipe.

- Complci foarte mult lucrurile. Sunt dezamăgit când văd clar că nu vrei să-mi acorzi toată încrederea şi de aici înţeleg că n-ai să poţi nici să mă iubeşti.

- Davis, încearcă să te pui în locul meu. Tu ai avea încredere? Eu sunt într-o situaţie mai specială, vulnerabilă chiar. Ce mă fac eu în ziua în care te vei plictisi de mine şi îmi vei întoarce spatele? Probabil voi apela la Alexandra să mă pună la avion ca pe un bagaj şi să ajung cu mari eforturi acasă. Dar la sufletul meu nu te gândeşti? Iubirea nu se compune numai dintr-un pat! Crezi că poţi să-ţi asumi greutatea unor responsabilităţi? Nu vreau să ocolesc mereu un adevăr, că poate de aceea Mirel n-a avut curajul să divorţeze şi să-şi ia pe cap o aşa năpastă, deşi puţine nevăzătoare complet, vreau să spun cu cecitatea zero, s-ar fi descurcat cum am reuşit eu, aproape în toate privinţele… Acum aveţi cuvântul, domnule Gordon.

- Observ că nu te joci, ci tai în carne vie.

Între timp, eu m-am ridicat din braţele lui şi m-am aşezat pe un scaun. Prânzul nostru fusese uitat, precum mă va uita Davis pe mine după plecarea mea. Ce să-i faci? Ne adaptăm sintagmei afirmată de dramaturgul francez, Eugène Labiche în piesa "Colegi de promoţie": "Memoria este aceea cu care uităm". Şi spun aceasta ca să-mi îndulcesc durerea "tăieturilor în carne vie". Davis încercă, zâmbind, să contracareze declaraţiile mele:

- Gândeşti lucid. Te apreciez mult şi ai dreptate, dar cum ştii tu cu două cuvinte să schimbi starea sufletească a omului… Pentru aceasta şi multe altele te iubesc eu, iar tu nu vrei să mă crezi.

- Dragul de tine, ce oropsit eşti de o zgripţuroaică haină şi fără scrupule!

- Marinola, dacă jur în faţa ta şi al lui Dumnezeu că nu-mi vor părea grele ori dificile toate problemele tale, vei putea să mă crezi? Şi apoi, nu eşti tu aceea care să-ţi laşi poverile pe care eşti convinsă că trebuie să le porţi, pe umerii mei "firavi"?...

Şi a început să râdă. De aceea mă temeam să las frâu liber relaţiei noastre. Davis era un bărbat frumos de peste un metru optzeci, cu umeri largi, cu şolduri înguste, cu părul ondulat şi ochi albaştri, cu buze sub ale căror sărutări te topeai toată şi ceva pe deasupra. Făcea sport aproape zilnic, iar muşchii lui îţi trezeau fiori la orice vârstă. Abia mă abţineam să nu mă desfăt jucându-mă cu mâinile prin părul lui. Sunt sigură că ştia ce senzaţii devastatoare declanşa în orice femeie care îndrăznea să se apropie de el, iar eu… cum puteam să cred că aşa comoară de bărbat mă iubeşte tocmai pe mine, care aveam în urmă atâtea eşecuri şi nopţi de coşmaruri?

- Marinola, vino să te mănânc, fiindcă filosofăm de o oră şi n-ai curajul să-mi spui că, de fapt, şi tu mă iubeşti. Ai rămas tot un copil cu suflet mare, ce iubeşte şi ar vrea să fie iubit, dar să nu ştie nimeni.

- Davis, eu cred că deocamdată ar trebui să servim prânzul şi să mai filosofăm după aceea.

- Bună idee, draga mea.

A pus friptura la încălzit, a desfăcut o sticlă de şampanie şi a turnat în pahare.

- Marinola, să bem pentru fericirea noastră!

- Eu aş zice să bem pentru decizii înţelepte.

- Eu accept ambele urări.

Era tare bună această băutură dătătoare de visuri îndrăzneţe şi acţiuni erotice. În timpul mesei, şi-a apropiat piciorul de al meu, iar eu m-am înroşit şi mi-am tras scaunul mai departe. Învârtind bucăţelele de friptură şi garnitura de ciuperci în farfurie, mă tot gândeam la bărbaţii aceştia: cât pot fi de curtenitori, fermecători, ademenitori, câtă osteneală îşi dau să joace la perfecţie rolul de îndrăgostit, tandri şi pasionali, până obţin sublima clipă când te pot poseda, iar după aceea nu ştiu cum să scape mai repede de tine, devenind… Doamne, cu ce să-i compar? Mă întreb şi acum, după zeci de ani: când sunt ei umani, înainte sau după momentele mirobolante?
Am luat o bucăţică de carne în furculiţă, ciugulind din ea ca o vrăbiuţă.

- Ce faci, Marinola?

- Mulţumesc, sunt foarte ocupată să calculez fibrele muscular de la această bucăţică de carne.

Mi-a pus paharul cu şampanie în mână, spunându-mi:

- Te rog să mai bei puţin.

Dar el habar nu avea ce gânduri îmi umblau mie prin minte. Din cauza acestor emoţii, mi se făcuse stomacul ghem, încât abia mai puteam înghiţi.

De două săptămâni, ne întâlneam în fiecare zi, iar când pleca, simţeam că nu mai am aer. Dispărea cu toate bucuriile mele şi cu sensul meu de a trăi. Îmi dădeam seama că în fiecare zi, oră şi minut, mă îndrăgostesc de el iremediabil, ca o puştoaică, dar intervenea raţiunea care mă ţinea încătuşată în nişte precepte de care alte persoane nici n-ar fi ţinut cont. Totuşi, mă gândeam

cu groază la dezastrul despărţirii noastre, la dorul ce mă va copleşi după aceea. Decât să mai trec prin acele furci caudine, aş fi preferat să nu-l întâlnesc niciodată. Acesta era motivul oscilărilor mele, şi nu lipsa de discernământ ori seriozitatea.

- Marinola, cum crezi că mă simt, când eu mănânc, iar tu stai şi levitezi?

- Of, bine, mănânc… Tare greu se trăieşte pe acest pământ…

- Dar tu unde ai vrea să trăieşti?

Aş fi vrut să-i răspund "în braţele tale", dar atunci ar fi căzut demnitatea, mândria şi înţelepciunea mea, precum nişte popice bete de fericirea că m-am lăsat indubitabil învinsă de farmecul acestui bărbat miraculous.

- Eu ţi-aş propune unde să-ţi continui viaţa de acum înainte, numai că mă tem să nu mă alungi de lângă tine.

- Am reuşit să bag groază în dumneavoastră, domnul meu?

- Nu mă îngrozeşti, dimpotrivă, mă fascinezi.

- Eu? Pe tine? Mai bine spune-mi câtă şampanie ai băut.

- O jumătate de pahar. La fel ca tine, draga mea.

- Atunci este grav, foarte grav. Va trebui să mergi la un doctor.

- Mai bine bem împreună toată şampania şi ne doctoricim amândoi, fiindcă văd că nici tu nu mai ai mult şi vei lua foc.

Şi râdea încântat ca cel care se pregăteşte să dea lovitură decisivă.

- Mintea ta a cam luat-o pe câmpii, ori n-ai adormit, dar ai şi început să visezi?

- Dacă tu aşa crezi, îmi iau jucăriile şi plec supărat, fără să-ţi promit că mai vin la tine!

A strâns farfuriile şi tacâmurile, punându-le în maşina de spălat vase, iar pe masă a pus farfurioare mai mici şi linguriţe.

- Şi acum ce mai servim? întreb eu doar aşa ca să-l provoc, deoarece mi-am imaginat că adusese şi un tort.

- Ne mâncăm unul pe altul ca să ne învăţăm minte şi să nu ne mai îndrăgostim de oameni sarcastici!

- Vai, dar ce grav aţi devenit, domnule Gordon! Vă rog să mă iertaţi pentru două lucruri: primo, pentru că am îndrăznit să vă întristez şi secundo, deoarece sunt nevoită să vă lipsesc de prezenţa mea stresantă doar câteva minute.

- Marinola, dar unde pleci?

- Prea vrei să le ştii pe toate, iar cine ştie multe… şi aşa mai departe…

Până să ies din bucătărie, îl aud spunând:

- Cine este informat, deţine puterea.

Eu răspund:

- Sublim!…

Am mers în dormitor ca să mă pot relaxa puţin, fiindcă tot timpul stătusem încordată şi la pândă, gata a preveni un dezastru de orice natură. Davis a încercat, printr-o conversaţie plină de umor, să mă deconecteze, dar încrederea mea în el rămânea tot un sfert. Ce urma să se mai întâmple în continuare, iar eu cum să mai reacţionez? Parcă mă prostisem fără drept de apel. La

români, este o vorbă - "te-ai prostit la bătrâneţe" - şi aceasta cred că mi se întâmpla mie. Aş putea afirma că nu învăţasem nimic de la viaţă. Dacă ar şti Davis că în faţa lui căzuseră toate zidurile dintre noi: armele, garda, cămaşa de zale, oare ce ar zice, ce ar face? Mai rămăsese totuşi un zid înaintea lui, încăpăţânarea mea cu ajutorul căreia mă mai puteam apăra. Doamne, dar de ce mă apăram? Ce putea să-mi facă? Cu mine însă se întâmpla altceva, mă mai dureau încă rănile primite de la alţii şi le mai făceam şi onoarea să nu-i urăsc. Ce suflet mai aveam şi eu… Oare şi-o fi dat cineva osteneala să-l înţeleagă? Dacă s-a întâmplat cumva, acest aspect mă mai poate mângâia. Brusc, aud mai multe bătăi în uşă.

- Intră!

Binenţeles că era Devis.

- De ce nu vii? Ce faci aici singură?

- Te aşteptam.

- Şi eu să nu ştiu?...

- Te aşteptam să vorbim foarte serios. Aşează-te pe fotoliu şi ascultă-mă: eu consider că suntem prea bătrâni să mai începem o viaţă nouă de acum înainte şi că ar trebui să ne mulţumim doar cu fapul că ne-am cunoscut, iar mai departe merge fiecare pe drumul său.

Doamne, cât de mult aş fi dorit ca în clipele acelea să-i văd privirea, mimica şi toată intensitatea trăirilor lui! Am continuat:

- În tinereţe, dacă nu prea era iubire, ne ajutau toate armatele de hormoni, dar acum suntem în culmea maturităţii să mai putem greşi.

- Mă faci praf cu logica ta! Tu ai considera relaţia dintre noi o greşeală?

- Acum da.

- Marinola, eu nu vreau să începem o nouă viaţă. Noi am început această viaţă de când ne-am cunoscut. De atunci încă ţi-am spus că nu mă mai pot despărţi de tine. Şi în altă ordine de idei, dar dacă eu chem armatele acelea în ajutor?...

M-am ridicat şi m-am dus la uşă.

- Unde fugi?

- Nu fug, vreau să-ţi răspund: dacă apelezi la armatele acelea…

Încerc uşa. Era descuiată.

- A-tunci mă dez-brac… de caracter şi-ţi trag câteva perechi de palme!

Şi am zbughit-o pe uşă, apoi pe scări în jos. În hol tocmai veniseră doamnele, împreună cu nişte domni.

- Bună ziua, ce bine că aţi venit!

- Bine te-am găsit, dar de ce eşti atât de speriată? mă întrebă Alexandra.

- Davis a devenit cam inoportun, iar eu încercam o *fugă de Bach* şi tocmai bine că aţi apărut dumneavoastră ca să mă scăpaţi din încurcătură.

Aurora le-a tradus tuturor, care au râs copios. Davis intervine, coborând scările:

- De fapt, Marinola îşi făcea de lucru cu o brichetă pe care a scăpat-o din mână, de era să dea foc la covor.

- Iar tu te-ai dus s-o salvezi ori să-i dai foc mai tare? intervine Alexandra cu o replică plină de umor.

- Eu cred că bine ar fi ca aceşti copii neastâmpăraţi să-şi resolve cât mai repede şi în mod paşnic toate litigiile, altfel mă pomenesc într-o zi că-mi dau foc la casă, ferească-ne Sfântul! zise înţeleapta de Alexandra.

- O idee genială şi binevenită! adăugă Devis încântat.

- Numai că s-ar putea să nu fie bine acceptată, răspund eu contrariată cumva, că ajunsesem subiect de glumă cu dublu înţeles.

Aurora a poftit musafirii în sufragerie să ia loc pe fotolii ori pe scaune, iar Minola şi Alexandra au cărat în bucătărie o mulţime de pachete. Am intrat şi eu după ele, ca să mă plâng că au plecat ca nişte egoiste, iar pe mine nu m-au luat.

- Astăzi este ziua ta şi trebuia să rămâi ca să-ţi primeşti prietenii, zise Alexandra împăciuitoare.

A ţinut totuşi să mă întrebe:

- Voi aţi petrecut bine?

- Foarte bine! Am stat tot timpul la bucătărie şi am filosofat despre relaţia dintre oameni.

- Şi aţi ajuns la vreo concluzie sau dezbaterile vor continua? întrebă isteaţa de Minola, care mă scurtcircuita cu întrebări insinuante.

- Mai bine spuneţi-mi voi, ce aţi făcut toată ziua prin oraş?

- Mătuşile mele au cumpărat jumătate din magazinele din Praga.

- Pe mine nu m-aţi luat să văd şi eu ce rarităţi se găsesc prin magazinele de aici!...

- Mergem împreună într-o zi şi-ţi arăt eu tot ce vrei să vezi, iar pe dumnealor nu le luăm, spuse Davis, care ascultase la uşă.

- Ce, te pricepi tu la lucruri frumoase, elegante, preţioase şi rafinate!?

- Îţi voi dovedi că mă pricep şi să le aleg şi să le preţuiesc.

- Mai bine du-te să te schimbi într-o ţinută mai adecvată acestei seri! mă îndemnă Alexandra.

Făcusem o gafă ignorându-l pe Davis, iar Alexandra încerca să dreagă ce stricasem eu cu o replică prea arogantă.

- De mine nu aveţi nevoie?

- Avem mare nevoie, dar după ce te îmbraci frumos, mă îndemnă Alexandra încă o dată.

Am ieşit din bucătărie, iar Davis m-a luat după umeri.

- Mereu mă alungi.

Am intrat în dormitor şi am încuiat uşa, fiindcă o uşă descuiată, întotdeauna îţi aduce probleme. Am făcut un duş rapid, m-am spălat pe dinţi şi după ce m-am şters bine, am început să mă îmbrac. În materie vestimentară, fiecare face cum vrea ori cum s-a obişnuit, dar eu mă îmbrac în ordinea următoare: îmi pun desuurile, ciorapii, pantofii şi apoi pun fusta sau rochia. Niciodată nu se îmbracă fusta, apoi ciorapii, deoarece se şifonează fusta, oricâtă grijă ai avea. M-am îmbrăcat cu o fustă de piele întoarsă, care avea la poale, de jur împrejur, nişte crizanteme din acelaşi material, apoi mi-am pus o bluză verde. După ce m-am pieptănat cu părul pe spate,

ondulat ca întotdeauna, mi l-am prins în partea stângă cu o agrafă de chihlimbar, la fel cu celelalte bijuterii pe care aveam să le port. Peste bluză am luat o vestă similară cu fusta, având culoarea ciocolatei, iar pantofii erau verzi ca bluza.

Într-un târziu, bate cineva la uşă.

- Cine este?

- Eu, Aurora şi Davis.

Descui, pentru ca cei doi să intre într-o admiraţie gălăgioasă.

- Am venit să te machez puţin, zise Aurora şi-mi pune un prosop în jurul gâtului, iar eu mă aşez pe un scaun. După ce a terminat, a spus încântată:

- Te-am făcut de treizeci de ani!

- Mulţumesc, mia cara!

Intru într-un nor de parfum, îmi iau poşeta şi plecăm. Aurora îmi ia geanta şi merge mai repede pe scări.

- De ce nu te-ai dus să socializezi cu bărbaţii veniţi cu doamnele?

- Am vorbit cu ei, sunt şi doi prieteni, colegi de serviciu cu mine. Te rog să nu mă mai alungi de lângă tine. Cum arăţi acum, mi-e şi teamă să te duc în mijlocul lor.

- Nu ştiu de ce, am impresia că mi se pregăteşte ceva, iar voi nu-mi spuneţi.

- S-a mutat masa din sufragerie pe terasă, fiindcă este o noapte foarte frumoasă, cum nu vor mai fi multe, iar acum eu mă pregătesc să te sărut.

- Davis, fii cuminte!

- Crezi că pot? Marinola, să ştii că în curând te iau de aici şi te duc la mine acasă. Nu vreau să mai trăim despărţiţi şi îţi mai pregătesc şi alte surprize.

M-a emoţionat profund vocea cu care a rostit acele cuvinte.

- Eşti superbă şi te îmbraci cu un gust foarte rafinat.

- Mulţumesc.

M-a condus în sufragerie şi apoi am ieşit pe terasă unde pe jos, puseseră un covor. Toată lumea era în vervă, iar la intrarea noastră s-au ridicat în picioare în exclamaţii de admiraţie. Am făcut doi paşi de la uşă, iar Davis mi-a spus:

- Aşteaptă puţin!

A îngenunchiat în faţa mea şi m-a întrebat:

- Marinola, aş vrea să te întreb de faţă cu aceşti prieteni… vrei să fii soţia mea?

Mie mi-a stat inima-n loc şi cred că m-am albit la faţă.

- Marinola, te rog!

- Da, vreau!

Davis mi-a pus un inel pe deget şi în apaluzele tuturor m-a sărutat. Cineva a deschis un casetofon cu muzică de vals, iar unul dintre prietenii lui Davis ne-a adus pe o tavă două cupe de şampanie.

- Să bem pentru iubirea noastră!

Am ciocnit cu toţi invitaţii şi am băut puţin.

- Pe toată, Marinola!

Încet, încet am reuşit să beau toată cupa şi abia atunci mi-am mai revenit. Apoi am început să dansăm, iar Davis m-a întrebat:

- Mă ierţi, iubito, că te-am surprins cu cererea mea?

- Ai fost un scump, dar putea să-mi vină rău.

- Am fost?

- Cum vei mai fi, nu pot să ştiu, rămâne de văzut.

- Marinola, te iubesc şi te voi iubi mereu! Eşti o dulce.

- Şi eu te iubesc, Davis, dar rămâne deasupra înţelegerii mele că tu m-ai ales tocmai pe mine să-ţi fiu soţie.

După terminarea valsului, când ne îndreptam spre masă, ne-au prins toţi în mijlocul lor şi-au început să ne ofere daruri şi flori, pe care Davis mi le transfera mie. Mi-ar fi trebuit câteva perechi de mâini ca să le ţin pe toate, aşa că Minola şi Aurora au adus o măsuţă pe care le-am pus. După felicitări şi daruri, ne-am aşezat cu toţii la masă, unde ni s-au servit aperitive şi bună dispoziţie la discreţie. Unul dintre prietenii lui Davis era român şi aşa am aflat că lucrează cu toţii în aeroportul din Praga, la turnul de control. Se discuta mai mult în limba cehoslovacă, fapt ce mă deranja grozav, dar ce era să fac? Nu ştiam limba şi trebuia să suport consecinţele care erau mai mult decât enervante. Nici Minola nu se simţea în largul ei, aşa că am început să cam dispărem de pe terasă. Ne-am dus la bucătărie, unde erau Alexandra şi Aurora.

- Cu ce putem să vă ajutăm?

- Cu nimic, drăguţelor! răspunse Alexandra care deretica prin bucătărie, ca o furnicuţă.

De altfel, amândouă mătuşile Minolei erau de o vitalizate fantastică.

- I-aţi lăsat pe bărbaţi singuri? Să nu se supere, zise Aurora care făcea al nu ştiu câtelea rând de cafele. Eu răspund, indignată chiar:

- Dacă ei vorbesc în cehă, iar noi nu înţelegem, cam ce rol mai avem noi acolo? În altă ordine de idei, eu vreau să vă mulţumesc din suflet pentru tot efortul pe care l-aţi depus pentru organizarea acestei zile memorabile. Vă rămân recunoscătoare toată viaţa, dar lămuriţi-mă şi pe mine cine a fost cu propunerea, cine a finanţat această festivitate, iar eu ce rămâne să fac acum, care sunt obligaţiile mele, fiindcă deşi au trecut câteva ore, eu nu am ieşit din şoc?

Aurora ia cuvântul:

- Devis a fost cu iniţiativa şi finanţele, organizarea am făcut-o împreună, iar noi, de dragul vostru, ne-am ocupat cu procurarea proviziilor şi servirea meniurilor. Tu ţi-ai ascultat inima, urmează să-ţi asculţi instinctele şi din când în când, vocea raţiunii. După părerea noastră ar fi bine să te consulţi cu Davis. În rest, bine ar fi să rămâneţi aici, în Cehia, ca să fim şi noi fericite cât vom mai avea de trăit.

Aveau dreptate din punctul lor de vedere, dar pe de altă parte, ce făceam eu cu apartamentul din Ploieşti, cu cel din Brașov, primit în dar de la Mirel, şi nu ştiam nici ce intenţii avea Mirela cu viaţa ei. Aşa mi se întâmpla oridecâteori trebuia să iau o hotărâre, îmi apăreau în cale şi alte posibilităţi, iar eu mă gândeam, mă frământam, mă socoteam, iar decizia o luam în funcţie de împrejurări, dar nu întotdeauna s-a dovedit a fi cea mai bună, convenabilă ori corectă. Uşa de la bucătărie era deschisă; i-am auzit paşii lui Devis, care venea să vadă unde am dispărut.

- Iubito, de ce ai fugit de lângă mine ca să mă laşi singur?

- Voi vorbeaţi în limba cehă, iar noi două nu o cunoaştem. Am venit să discut cu doamnele nişte probleme.

- Vino să stai lângă mine, căci fără tine mi-e tare frig.

Eu şi doamnele am început să râdem şi ne-am dus să le ţinem companie domnilor.

- Peste un sfert de oră putem servi tortul şi prăjiturile? întrebă Alexandra.

- Sigur că da! încuviinţă Davis, luându-mă de talie, ca nu cumva să mai dispar de lângă el.

Deşi în anii aceia Europa mai era încă bulversată de furtuni politice, tango-ul se lupta cu toată vigoarea şi dragostea să-şi menţină teritoriile şi fidelii adepţi. La apariţia noastră pe terasă, Victor, colegul lui Davis, a dat drumul la casetofon, la nişte melodii de tango ce-ţi inundau trupul şi fiinţa de fiori.

- Iubito, pune mâna pe inima mea să simţi cât de tare bate numai pentru tine! spuse Davis cu o voce atât de ademenitoare, încât mă traversau valuri de emoţii din tălpi şi până-n creştet.

Nu după mult timp, Alexandra şi Aurora au adus tortul şi prăjiturile, care mai de care mai bune. Mi-au cântat la mulţi ani, ne-au urat casă de piatră şi s-au destupat sticlele de şampanie. Cu buna dispoziţie în care înnotau glumele, poantele traduse când pentru unii, când pentru alţii, s-a hotărât, fără ştirea mea, să ne conducă toţi, acasă la Davis. Minola îmi şopteşte la ureche:

- Ţi-am strâns toate lucrurile în două trolere. Ne vom mai întâlni în zilele următoare sau vorbim la telefon.

O întreb şi eu în şoaptă:

- Cine ţi-a sugerat să-mi strângi lucrurile?

- Davis. Dar tu nu ştiai că va trebui să mergi cu el?

Ne-am strâns toţi în holul de la intrare. Aurora ne-a adus pe o tavă alte cupe de şampanie şi iar ne-au urat un rând de noroc, casă de piatră şi iubirea care să ne dăinuie în toţi anii pe care destinul ne va îngădui să-i trăim. Pentru că era cam rece afară, Alexandra m-a îmbrăcat într-un pardesiu de caşmir, spunând:

- Acesta este din partea mea.

- Şi acesta din partea mea, zise Aurora punându-mi un pachet sub braţ.

- Iar eu te mai leg cu un lanţ de iubitul tău Davis, zise Minola, şi mi-a prins la gât un lănţişor cu doi băieţei ca pandant, întruchipând gemenii.

Cei care conduceau maşinile au început să claxoneze ca să ne grăbim. Maşina noastră era în faţă, iar celelalte erau în urmă. Devis, care avea mania vitezei, mergea de parcă ne urmărea o armată de dragoni.

- Davis, te rog să conduci mai încet, fiindcă iar îmi va fi rău!

- Dar ce, crezi că mai am răbdare? Acum te-am răpit şi nu mai scapi de mine!

Ajunşi acasă la Davis, mi-a spus să nu cobor că vine el să îmi deschidă portiera. M-a ajutat să cobor, au coborât şi ceilalţi, apoi Davis m-a condus pe treptele casei şi a descuiat uşa. M-a luat în braţe şi m-a trecut pragul în aplauzele şi râsetele asistenţei. Apoi a adus şi el şampanie şi prăjituri. Victor, cu gura plină, spune:

- Prăjiturile acestea sunt parcă şi mai bune. Nu ne inviţi înăuntru ca să te scăpăm de ele?

- Acum mi-e somn şi vreau să mă culc, răspunde Davis.

- Dacă te culci la ora aceasta, când te mai trezești?

- Săptămâna viitoare, îi serveşte el o replică incitantă.

Binenţeles că după atâta şampanie, toată lumea avea chef de glume, iar mie mi se înmuiaseră picioarele, îmi îngheţaseră mâinile, iar inima îmi bătea, gata să-mi iasă din piept. Alexandra, care avea şaptezeci şi ceva de ani, vine şi ea cu o poantă, să-mi mai prelungească mie teroarea emoţiilor:

- Cu aşa bărbat frumos… şi eu aş fugi până la capătul lumii…

Şi râdeau de se ţineau de burtă.

Davis nu pierde prilejul şi i-o serveşte Alexandrei:

- Ca să nu vă înghesuiţi, ar trebui să vă fac nişte programări.

După explozia de râsete, s-au hotărât în sfârşit să plece. Davis a încuiat uşa, apoi m-a luat în braţe, ademenindu-mă cu sărutări şi mângâieri de vis, ce ne ridicau valurile sângelui la nivel de tsunami. Am mers în dormitor, de unde n-am mai ieşit decât spre seară când, după un duş, ni s-a făcut o foame demnă de strănepoţii lui Flămânzilă.

Am coborât la parter, unde bucătăria era dotată cu tot felul de aparate, ustensile şi accesorii, necesare să-ţi diminueze munca şi să-ţi accentueze dorinţa de a încerca toate reţetele lumii, care să îţi trezească apetitul.

- Cu ce vrei să te servesc, Davis?

- Deocamdată te servesc eu pe tine, iar tu şezi, te rog, la masă, până pregătesc ceva ce n-ai mai mâncat niciodată.

A adus platouri cu tot felul de gustări calde ori reci, băuturi şi extraordinara friptură pe un platou acoperit, sperând să mă dea gata.

- Davis, la cina aceasta mai vine cineva?

- Nu, iubirea mea.

Şi a început să cânte: *iubita mea cu ochii verzi şi tainice smaralde...*

- Devis, de multe ori am vrut să te întreb: cum de ştii tu să vorbeşti atât de bine limba română?

- Eu întotdeauna conversez cu mama numai în româneşte, iar cu tata în engleză. Dacă îţi povesteam întâmplări din viaţa mea, te cuceream mai repede?

- Două săptămâni nu-ţi par prea scurte pentru decizii atât de importante?

- Am mare încredere în tine.

- Şi te-ai convins că şi eu în tine?

- Voi face tot posibiliul să nu te dezamăgesc niciodată, răspunse Davis cu un fel de disperare în glas.

- Rămâne de văzut, răspund eu parcă plictisită de atâtea controverse.

Mâncăm noi din gustări ce mâncăm, şi ajungem la fabuloasa friptură pe care n-o mai gustasem niciodată, după parearea lui. Mănânc o bucăţică, două, trei, iar el aşteaptă nerăbdător să audă ce părere am.

- Aceasta este friptură de urs, mărite domn şi dacă vrei să ştii cu tot dinadinsul, m-am mai delectat cu aşa ceva şi-n România pe la restaurantele din Sinaia.

- Ai dreptate, iubita mea nepreţuită, ai ghicit.

- Tu mănânci carne din aceasta ca să-ţi sporeşti forţele?

Davis a început să râdă, m-a luat în braţe şi m-a sărutat.

***

În câteva zile, am făcut toate formalităţile pentru obţinerea contractului de căsătorie, la ambasadele Română şi Americană, şi pe douăzeci și doi septembrie am încheiat contractul care legifera relaţia mea cu Davis. Cei de la Ambasada Americană au desfăcut o sticlă de şampanie şi ne-au urat viaţă îmbelşugată şi fericire deplină. Drăguţi ca întotdeauna. De la Ambasadă am plecat să hoinărim pe la diferite magazine, deşi eu m-am cam împotrivit. Mă gândeam că n-are niciun rost să cheltuim atâţia bani, deoarece eu îmi adusesem destule haine. În altă ordine de idei, nici nu hotărâsem unde ne vom stabili.

Casa lui era foarte frumoasă. Semăna în mare parte cu a Alexandrei şi a Aurorei. Avea etaj şi patru dormitoare, iar la parter, în loc de a doua sufragerie şi un alt dormitor în capul din stânga, era un salon de dans ori sala de festivităţi ori puteai să-i dai orice întrebuinţare. Locuinţa avea curte aranjată superb: cu ronduri de trandafiri, cu brazi, iar pe lângă gard avea tot felul de copaci. Din loc în loc, avea fântâni arteziene, pe care Davis nu le punea în funcţiune tot timpul. Casa se afla undeva mai la marginea oraşului de aur, unde aerul era mereu curat, proaspăt, aproape ca cel de la munte. Cine ar fi putut să renunţe la aşa o casă? Dar eu eram pusă într-o posibilă încurcătură, că nu ştiam cum ar fi mai bine să procedez. Davis mi-a cumpărat o mulţime de rochii, pantaloni, sacouri şi pantofi.

- Davis, nu mai risipi atâţia bani pentru mine!

- Am destui bani şi nimeni nu merită mai mult decât tine din tot ce am eu. Acum mergem la raionul de blănuri.

- Davis, mai bine lăsăm pentru altă dată!

- În curând se va face frig aici, iar eu am spus acum şi acum rămâne!

După aceea am mers la o braserie şi am servit prânzul, deşi aveam acasă atâta mâncare cât să hrănim un detaşament de soldaţi flămânzi. Ajunşi acasă, am urcat în dormitor şi m-am schimbat în haine mai comode. În timp ce eu aranjam în şifonier toate lucrurile cumpărate, Davis a coborât să facă nişte cafea, pe care s-o bem în curtea din spatele casei, la umbra unui castan. Apoi a adus prăjituri şi suc proaspăt de portocale.

- Marinola, ţi-am cumpărat nişte haine ca să nu ne surprindă unele evenimente nepregătiţi.

- Doamne, ce mai vrei să faci?

- Sâmbătă seară am organizat o petrecere, ca o mică nuntă mai restrânsă şi le-am invitat şi pe fetele tale.

- Vai de mine, ce deranj! Davis, nu trebuia! Atâta cheltuială pentru mine?

- Cheltuiala este pentu noi şi cu ocazia aceasta îţi voi cunoaşte şi eu fiicele şi ginerele, iar noi le vom arăta Praga şi împrejurimile. Biletele lor sunt cumpărate şi trimise deja. Ce rău am făcut?

- Davis, eu nu voiam să te împart cu nimeni şi-mi pare rău că mi-a scăpat destăinuirea aceasta.

- Marinola, vino în braţe la mine. Uite, ai mâinile reci. De ce te temi?

- De toată lumea. Tentaţiile sunt multe, oamenii sunt slabi, iar eu nu mai am putere să mă apăr de răutatea lumii.

- Te temi şi de mine, draga mea?

- Mai ales de tine.

- Nici acum n-ai încredere în mine, iubito?

- Noi ne învârtim într-un imens hazard, iar tu, cu voie sau fără voie, mă poţi lovi cel mai crunt.

- Marinola, iubito, nu te mai gândi la toate prăpăstiile! Ai încredere în mine şi-n iubirea mea! Vrei să mergem în casă? Mi se pare că s-a făcut cam răcoare.

- Mergem, dacă zici tu.

- Marinola, dacă vrei, îţi promit că nu mai iau nicio hotărâre de unul singur, doar surprizele domestice.

- Davis, nu vreau să spun că ai făcut ceva rău, dar poate se întâmplă prea repede, parcă sunt nişte valuri ce mă lovesc fără să-mi dea răgazul să mai pot respira. Am venit în Cehoslovacia, te-am cunoscut pe tine, m-am îndrăgostit ca o puştoaică, ne-am căsătorit, facem nuntă, vin şi fiicele mele… ca în romane. Sper să fie toate de bun augur...

Apoi ne-am iubit cu încrâncenare, parcă se sfârşea viaţa şi voiam să nu pierdem niciun minut.

***

Vineri după-amiază ne-am dus la aeroport ca să le întâmpinăm pe fete. Evident, bucuria a dat peste copastia sufletului.

- Bine te-am găsit, mami! Dumnealui este tatăl nostru vitreg? a întrebat Cristina.

- Mamă, nu pot decât să te felicit pentru aşa o partidă! zise Mirela.

Am început cu toţii să râdem. Când au văzut maşina, au tras aer în piept.

- Aceasta este maşina dumneavoastră? a întrebat Cristina.

- Da, draga mea, dar tu cum îi spui mamei, "tu" sau "dumneavoastră"? întrebă Davis.

- Am vorbit întotdeauna la pertú, dar ea este mama.

- Atunci la fel să vorbiţi şi cu mine, altfel n-am să aud.

Şi iar râdem de veselia ce abia mai avea loc în maşină.

- Ne oprim la un mare magazin în centrul oraşului. Vine toată lumea cu mine! zise Davis. După ce s-au uitat ei pe la toate raioanele, întreabă:

- Ce rochii v-au atras atenţia, doamnelor?

- Pentru noi? întrebă Cristina.

Eu eram consternată. Cristina şi Mirela îşi aleseseră câte o rochie şi pantofi asortaţi, iar lui Jimmy îi luaseră o cămaşă foarte frumoasă de firmă. Şi-au ales şi nişte cosmetice, toate achitate de Davis. Apoi ne-am dus la un restaurant să luăm cina. Când ne-am dus la toaletă să ne spălăm pe mâini, Cristina m-a întrebat:

- Mami, este bancher?

- Nu mai puneţi atâtea întrebări! Le veţi afla pe toate la momentul oportun. Cei din alte ţări nu sunt atât de comunicativi aidoma românilor.

Sâmbătă, dis de dimineaţă, a venit la noi o stilistă şi ne-a coafat, astfel că am fost nevoiţi să luăm micul dejun pe rând. Mereu m-am întrebat cum de se pricepe Aurora atât de bine să macheze. Explicaţia era că Aurora avea în Praga un salon de cosmetică foarte renumit. Imediat după prânz, de care n-a mai avut chef nimeni, eram programaţi la o biserică din afara oraşului, pentru cununia religioasă. Naşii noştri au fost doi colegi care lucrau şi ei în aeroport: el era pilot, iar ea funcţionară într-un birou. Toate acţiunile pregătitoare pentru nuntă s-au derulat atât de repede, încât n-am reuşit să-i cunosc decât sâmbătă la prânz, când Davis s-a dus, împreună cu alţi bărbaţi, să-i ia de acasă. Slujba s-a ţinut în limba engleză, iar naşul a tradus tot.

Cu toate felicitările, urările şi sărutările, s-a făcut ceasul aproape patru şi ne-am îndreptat spre restaurantul unde avea loc petrecerea. Devis a avut pretenţia să ne îmbrăcăm în rochii lungi. Cristina avea rochie verde, Mirela bleu, iar mie îmi cumpărase o rochie lila deschis, aproape ca liliacul alb. Davis şi naşul au avut costume bleumarin, iar eu le spusesem mătuşilor şi Minolei să nu se îmbrace în rochii negre. Restaurantul avea orchestră care a și început să cânte. Devis m-a invitat la un vals, iar lumea ne-a urmat exemplul. Când s-au servit aperitivele, toată asistenţa a luat loc la masă, iar eu şi Davis ne-am dus să ciocnim cu toţi invitaţii, mulţumindu-le pentru prezenţă, iar ei urându-ne fercire şi casă de piatră. După aperitiv, s-au servit sarmale, apoi friptură de căprioară. Vinuri de mai multe feluri i-au încântat pe bărbaţi, iar cafeaua a fost la discreţie. La urmă, tortul miresei s-a impus prin măreţie şi gust. Invitaţii au dansat pe tot parcursul mesei, iar în încheiere, orchestra a cântat Periniţa, apreciată mult de cehoslovaci.

Era aproape ora trei când s-au retras toţi musafirii, apoi am plecat şi noi. Mirela şi Cristina poate ar mai fi rămas, dar eu îmi doream puţină linişte şi odihnă. Ne-am retras cu toţii în dormitoarele noastre, bucurându-ne de intimitate şi relaxare, binemeritate.

Fetele au mai rămas câteva zile, timp în care am vizitat câteva muzee, am fost la operă şi ne-am plimbat cu vaporaşul pe Vltava. Joi am mers la Castelul Regilor şi pe podul Carol. Fetele au fost impresionate de ceasul astronomic şi de legenda preotului Ioan Nepomuk, unde eu şi Davis ne-am jurat dragoste veşnică.

Plecarea fetelor a lăsat în sufletul meu un mare gol. Cristina s-a dus cu soţul ei în Italia, iar Mirela în România. Mă neliniştea gândul că ea locuia singură.

***

La o săptămână după nuntă, au venit naşii la noi. La o cină monotonă, Davis a trebuit să traducă fiecare cuvânt, era tare dificil că nu ne puteam înţelege, dar n-am comentat nimic. Am lăsat să vadă şi el ce proastă alegere a făcut, deoarece avea obiceiul să ia deciziile singur.

Înainte de a ne căsători, mi-a promis că se retrage la pensie, dar deocamdată continua să lucreze, iar eu rămâneam singură. Până se întorcea el, în casa domnea plictiseala. Nu aveam pretenţia să ieşim în oraş ori la distracţii în fiecare zi. Prezenţa lui mi-ar fi fost de ajuns. Alexandra mă suna la telefon aproape în fiecare zi şi uneori chiar venea în vizită. De la o vreme însă, Davis a început să vină foarte târziu acasă. Alexandra m-a vizitat trei zile la rând ca să se convingă de spusele mele. Ceasul toca timpul fără milă, imperturbabil şi crud, iar Davis nu venea, deşi era zece seara.

- Alexandra, tu cu mintea ta înţeleaptă, ce crezi că s-a întâmplat?

- Eu nu vreau să te sperii, dar se poate întâmpla orice. Mai bine să telefonăm la aeroport, poate ştiu ei ceva.

Alexandra a sunat, dar eu nu pricepeam nimic din conversaţia ei. După câteva minute a închis şi mi-a cerut telefonul, dar eu nu-l găseam. L-am căutat în toată bucătăria, în sufragerie şi atunci mi-am amintit că telefonul meu era la încărcat în dormitor. Într-adevăr acolo se găsea, dar nu mă sunase nimeni.

- Alexandra, ce ţi-au spus cei de la aeroport?

- O colegă de la turnul de control mi-a spus că Davis a plecat în mare grabă la ora trei.

- Doar atât ai aflat, fiindcă mi s-a părut că aţi vorbit cam mult pentru doar câteva vorbe?

Eu mă făcusem albă ca varul la faţă, stomacul se strânsese ghem şi o spaimă necruţătoare mi se furişase în inimă. Se făcuse foarte târziu, aşa că ne-am întins amândouă în patul din dormitorul matrimonial. Mi-era foarte greu să accept, dar mă aşteptam ca Davis să apară în orice ipostază: băut, înfuriat şi pus pe rele sau mai ştiu eu cum. Alexandra nu spunea nimic. Din când în când, mai aţipeam câte puţin. Eu eram grozav de încordată, cu urechile ciulite la toate zgomotele doar, doar voi auzi paşii lui Davis, care mă obligau să trec prin acest calvar. Am luat două pastille antidepresive, dar n-au folosit la nimic.

A doua zi, Alexandra l-a sunat pe prietenul ei, doctorul Dolega şi i-a povestit cum stau lucrurile. Au vorbit aproape douăzeci de minute, timp în care eu şedeam ca pe ghimpi.

- Mi-a spus că nu ştie nimic, dar că se va interesa peste tot ca să afle ceva despre Davis, la direcţiunea aeroportului, la poliţie ori la spitale. Până atunci să rămânem liniştite că poate a fost trimis undeva cu probleme de serviciu.

- Devis are telefon şi putea să mă sune, nu crezi?

- Să aşteptăm, pentru că nu se poate să nu aflăm ceva.

- Parcă am de ales? Hai mai bine să luăm micul dejun.

Eu am spus aşa ca să mănânce ea ceva, fiindcă în ceea ce mă privea, n-aş mai fi mâncat până ajungeam în România, dacă aveam să scap vreodată din coşmarul acesta. Davis avea telefon, avea încărcător de rezervă, putea să sune de la un telefon public, se putea descurca în

orice împrejurare. Aveam în frigider tot ce ne trebuia, aşa că Alexandra nu s-a dezlipit de lângă mine.

În seara aceea, a venit la noi doctorul împreună cu Aurora, care îi adusese nişte lucruri Alexandrei. Eu i-am întrebat:

- Vă este foame, vreţi un coniac sau vin? Vă servesc absolut cu orice.

- Noi am mâncat de seară, dar un coniac şi nişte suc de portocale, dacă ai, nu te refuzăm, răspunse Aurora.

- Am de toate, îmi lipseşte doar liniştea.

- Va veni şi ea, fi fată răbdătoare şi cuminte, încercă Aurora să mă consoleze.

Am rămas la bucătărie, căci era mai intim. Doctorul conversa cu Alexandra, dar mie nu-mi spuneau nimic. Atunci am explodat:

- Aurora, nu-i aşa că voi ştiţi ceva şi vă temeţi să-mi mărturisiţi?

- Nu, draga mea! Ei vorbesc problemele lor, mai bine bea şi tu nişte coniac, poate te va ajuta să dormi.

- Iau nişte antidepresive şi nu pot să beau alcool.

În noaptea aceea, au rămas cu toţii să doarmă la mine: Alexandra s-a dus în capătul celălalt al casei, Aurora a dormit în celălalt dormitor de lângă al meu, iar eu am rămas singură, ca de fiecare dată când am trecut prin dezastrele vieţii mele. Cui îi este dat să meargă pe drumuri cu hârtoape, tot pe acolo nimereşte.

***

A doua zi, pe la zece dimineaţa a venit la mine un poliţist împreună cu Victor, colegul lui Davis şi m-a anunţat că, în urmă cu două zile, domnul Gordon a avut un accident la volanul maşinii sale. Eu am tras aer în piept, iar restul n-am mai auzit. După câteva minute, mi-am revenit. Toţi, în afară de poliţist, erau în jurul meu.

- Alexandra, s-a întâmplat ceva?

- Nu, draga mea! Eşti foarte obosită şi ai adormit puţin.

Mi-am dat seama că mă aflu în sufragerie şi am întrebat:

- Vă supăraţi dacă plec în dormitor să mă culc?

- Nu, drăguţă! Bine faci că te duci la culcare.

- Hai, că merg eu cu tine până sus, se oferi Aurora.

- Aurora, dacă te rog, îmi aduci nişte apă?

- Ai aici apă, într-o carafă.

În timp ce umblam la cutiuţele mele cu medicamente, Aurora mă întreabă:

- Ce medicamente iei?

- Nişte antistres.

- Aşteaptă puţin, nu lua!

Aurora iese şi-l cheamă pe doctor. Acesta veni şi, după ce vorbiră ceva în cehoslovacă, Aurora îmi spune:

- Doctorul este de părere să nu mai înghiţi nimic, fiindcă ţi-a făcut el o injecţie în timp ce dormeai.

- Şi voi l-aţi lăsat?

- Era pentru binele tău, Marinola, căci n-ai dormit de două nopţi.

- Aşa l-aş bate, să-mi facă el mie injecţie fără acordul meu! am spus eu înfuriată.

- A zis doctorul că ar fi onorat dacă l-ai bate tu, îmi traduse Aurora.

- Aurora, noapte bună, că mor de somn…

Medicul îmi injectase un calmant şi un somnifer să uit de toate şi deşi era abia ora prânzului, am dormit până a doua zi de dimineaţă. După ce am servit nişte icre pe o feliuţă de pâine prăjită şi o jumătate de banană, în timp ce ei îşi beau cafeaua, m-au trimis să mă îmbrac ca să ieşim cu toţii în oraş. Tot căutând prin şifonier cu ce să mă îmbrac, începusem să-mi amintesc motivul declanşării somnului meu subit cu o zi înainte. De fapt, eu leşinasem şi atunci doctorul Dolega a apelat la ştiinţa lui, administrându-mi cine ştie ce medicament puternic. Dar de ce leşinasem? Doamne, Davis avusese un accident şi acum era în spital. Dar unde se ducea? Ah, bărbaţii! Cum i-aş trage eu pe roată, cum ne chinuiesc şi ei pe roata vieţii!...

O aud pe Aurora:

- Nu eşti gata, Marinola?

- Pot să mă îmbrac în pantaloni?

- Nu, draga mea! Astăzi ia pe tine deux pieces-ul acela grena cu bluză albă de dantelă.

- Excelent! exclam eu. Să moară şi Davis când mă va vedea, dacă n-a murit încă în accident.

- Marinola, eşti în toate minţile?

- Cu siguranţă! Mai am şi de rezervă.

Am coborât, iar Alexandra şi doctorul se pregătiseră şi ei de plecare. Ne-am urcat în maşină Alexandrei, iar doctorul a mers cu maşina lui. Ajunşi la spital, nu ne-a fost greu să-l găsim pe Davis. Toată lumea ştia unde este internat acest pacient. Îmi imaginam că femeile din spital se învârteau pe lângă el ca albinele asupra unui pom înflorit. În rezerva lui, l-am găsit pe Victor, încercând să-l liniştească, întrucât acesta avea mari emoţii că poate nu vreau să-l vizitez.

- Intră tu prima, îmi spuse Alexandra.

Eu am ripostat:

- Intru, dar nu vreau să vorbesc cu el şi vă rog mult, să nu mă obligaţi s-o fac! Altfel, ies din rezervă şi nu mai vin niciodată, clar?

Am intrat prima. Davis a răsuflat uşurat, iar Victor m-a salutat. Am dat din cap şi atât. Alexandra şi Aurora s-au dus la Davis să-l sărute, dar eu nu m-am mişcat de la capătul patului.

- Marinola, vino la mine! De ce ai rămas acolo? Mi-a fost atât de dor de tine! Vino lângă mine, te rog, te implor!

Am rămas neclintită pe poziţia mea de femeie jignită, ofensată şi frustrată.

Aurora interveni:

- Veniţi afară, să-i lăsăm singuri!

Regretam, sufeream şi chiar dacă s-ar fi despicat pământul, n-aş fi cedat la toate chemările şi rugăminţile lui. Am fost slabă şi încrezătoare cuvintelor lui de dragoste şi acum plăteam pentru nechibzuinţa mea. Aşa îmi trebuia, fiindcă nu mi-am dat seama nici în ceasul al doisprezecelea că istoria se repetă. Ce mult aş fi dat acum să nu fi plecat din România şi să dau peste alta dramă. Cum spune preotul la cununie: "să fiţi soţ şi soţie la bine şi la rău". Sunt de acord, dar nu admit minciuna, înşelătoria şi desfrâul.

Davis se mişca şi se agita în pat, de se zguduia de-a dreptul.

- Marinola, dacă nu vrei să-mi vorbeşti, măcar promite-mi că nu pleci! Te implor, nu sunt vinovat!

Apoi n-a mai spus nimic. L-am auzit plângând. Simţeam că-mi vine rău, dar am decis că mai bine îmi rup carnea de pe mine, decât să vărs o singură lacrimă. Mi-am pus mâinile la urechi ca să nu-l mai aud. Aşa se întâmplă când se destramă o iubire: te doare, te chinuie, te sfâşie şi te prăbuşeşti sau rămâi în picioare. Eu m-am întors cu spatele, să-i chem şi pe ceilalţi din sala de aşteptare. Davis m-a strigat:

- Marinola, nu pleca!…

A început să plângă în hohote, iar cei de afară l-au auzit şi au intrat îngrijoraţi. I-am spus să se liniştească, fiindcă nu aveam de gând să plec, dar de unde ştiau ei? Dolega s-a dus după medicul care se ocupa de el, a apărut şi o asistentă ca să-i facă o injecţie cu un calmant, dar el a refuzat. Nu ştiam ce să cred: ori juca teatru, ori era înnebunit. Dacă i-aş fi văzut ochii!… În Alexandra şi Aurora nu mai aveam încredere, fiindcă nu erau ele în cauză şi de mila lui, puteau să-mi spună că este sincer. Alexandra mă trage deoparte şi-mi spune:

- Draga mea, eu aş fi de părere să rămâi cu el. Tu nu observi ce disperat este după tine? Dacă pleci, n-ar fi exclus să facă o criză de nervi şi să-l ai pe conştiinţă. Eu aşa te sfătuiesc, şi-ţi aduce Dolega sau Aurora medicamentele şi tot ce-ţi mai trebuie. Măcar până îşi mai revine.

- Vă este milă de el, dar de mine nu vă pasă!

- Ne pasă de amândoi, Marinola şi te rog mult, vorbeşte cu el, nu-l mai lăsa să se chinuiască!

Şi-au luat rămas-bun de la noi şi au plecat. Tăceam de minute bune, căci nici Davis nu îndrăznea să mai spună ceva. Apoi mi-am dat seama că iar plângea. M-am dus lângă el şi m-am aşezat pe pat în partea lui stângă, deoarece mâna şi piciorul drept erau în ghips. Ştiam că avea câteva coaste fisurate, iar durerile pot fi atroce. I-am pus mâna uşor pe piept, iar el mi-a luat-o şi a dus-o la buze. Am observat că era ud pe faţă de la transpiraţie ori lacrimi, ori ambele. În cameră era foarte cald:

- Vrei să deschid puţin fereastra?

- Poţi să faci tot ce vrei, Marinola. Pot să mă arunci şi pe mine pe fereastră, dacă pentru un accident din neatenţia şoferului care venea din sensul opus, poţi uita tot ce a fost între noi…

- Davis, eu am auzit altceva, că tu, cel care ne-ai jurat iubire, erai în maşină cu o fostă iubită. Voiai s-o asiguri că nu s-a terminat chiar totul între voi, iar de mine nu te leagă decât o sfântă milă de om creştin. Să ştii, Davis, că n-aveam nevoie de ocrotirea ta financiară. Nu pot să-mi permit extravaganţe, dar o viaţă decentă şi cumpătată îmi era de ajuns.

- Marinola, nu este adevărat! Îţi jur pe sănătatea mea, că n-am fost cu nimeni în maşină!

- Nici n-ai idee ce mult aş vrea să te pot crede.

- Marinola, sunt consternat! Cine ţi-a putut spune că am fost cu cineva?

- Alexandra a dat telefon ieri la aeroport şi o tipă de la turnul de control i-a spus că ai plecat pe la ora trei cu fosta ta prietenă, Carina. Mie nu mi-a spus Alexandra, dar am auzit-o când îi poveastea Minolei la telefon.

- Nu-i adevărat, Marinola! Am o colegă înnebunită să cucerească toţi bărbaţii şi s-a străduit să-i cad şi eu în plasă. Şi, pentru că am respins-o, acum se răzbună. Te rog să mă crezi, acesta este adevărul!

Mă agăţam de o mică speranţă că poate este sincer, dar numai cercetările o pot dovedi. Am închis fereastra, când aud că bate cineva la uşă. Era doctorul Dolega, care venise să-mi aducă un troler plin cu lucruri, parcă mă mutam în spital. După plecarea acestuia, mi-am luat nişte pantaloni şi un tricou şi m-am schimbat în baie. Am pus lucrurile într-un dulap, iar alimentele în noptiera lui Davis.

- Am şi un frigider mic aici.

- Şi unde este?

- Lângă mine. Vino să ţi-l arăt, mă chemă Davis.

Merg în colţul dintre pat şi perete şi, într-adevar, acolo se afla un frigider, ca la hoteluri.

- Acesta este spital de lux? întreb eu foarte uimită.

- Este spital militar, răspunse el.

- Când va aduce cina?

- Pe la ora şapte.

- Vrei să te spăl puţin până atunci?

- Faci tu asta pentru mine?

- Nu se spune “la bine şi la rău”?

- Dar se mai spune şi altceva.

- Cum? întreb eu.

- “Până la moarte”, zise el.

- Aceasta mi-e imposibil s-o garantez, oricât ai insista.

Am udat un colţ de prosop şi i-am dat cu puţin săpun, apoi am început acţiunea de spălare pe faţă, pe gât, peste tot pe unde nu mă împiedica ghipsul şi alte pansamente. Apoi l-am dat cu spray deodorant.

- Nu poţi apela la un asistent al spitalului ca să te bărbierească?

- Vine un asistent după cină ca să ne administreze tratamentul de seară şi pot să-i spun lui să mă facă frumos.

- Nu vreau să-ţi spun că acum ai fi urât, dar îmi place să le înnebuneşti pe toate femeile din spital. Când afirm aceasta, fii sigur că glumesc, dar îmi doresc să stau lângă un bărbat care este curat şi miroase frumos. Ai ceva împotrivă?

În sfârşit, personalul i-a adus și cina. Cel care a livrat mâncarea i-a spus ceva lui Davis, iar acesta mi-a tradus:

- Cei de la bucătărie au primit dispoziţie pentru a ni se servi două porţii.

Am mulţumit în câte limbi m-am priceput, iar băiatul a plecat urmând să vină după vesélă mai târziu. Toate preparatele erau servite în castronaşe încălzite şi acoperite.

- Davis, poţi să mănânci singur ori te ajut eu?

- Dacă îmi ridici capătul patului, pot să mănânc şi singur.

I-am pus un prosop la gât şi am ţinut tava.

După cină, a venit asistentul cu tratamentul de seară, foarte rapid l-a şi bărbierit, apoi am rămas singuri, fiecare cu gândurile lui, ca doi străini - eu înnotând în marea dezamăgirilor, iar el cine ştie... încercând să găsească explicaţii cu a căror veridicitate să mă convingă de adevărul afirmaţiilor sale referitoare la accident. Oricum, nu mai conta, fiindcă mă hotărâsem să rămân lângă el până i se scotea ghipsul, apoi plecam în România fără să mă mai uit înapoi. După ce i-am aranjat canapeaua de culcare, l-am întrebat:

- Mai ai nevoie de ceva?

- De tine, răspunse cu vocea îngroşată, şi nu voiam să cred că datorită emoţiei.

- Sunt aici. Spune-mi doar cu ce pot să te ajut.

- Aş vrea să vii lângă mine.

Am spus “Doamne, la grele încercări mă supui!”

- Marinola, atât de nesuferit ţi-am devenit? Dacă vrei, îţi jur cu mâna pe Biblie că am fost singur în maşină şi n-am mai întâlnit-o pe Carina de când ne-am despărţit, cu nişte ani în urmă. Îţi este atât de greu să mă crezi?

- Davis, tu nu ştii prin ce trec eu, fiindcă nu ştiu limba celor de aici şi dacă îmi traduceţi, nu ştiu sensul, nuanţa şi valoarea care o dau ei cuvintelor, iar voi îmi traduceţi ca nişte roboţi, parcă vreţi cu tot dinadinsul să-mi treziţi nişte dubii în suflet.

- Marinola, îţi dai seama cât mă chinuieşti?

Dacă aveam posibilitate, în momentul acela aş fi plecat. Dar nu puteam, aşa că am început să plâng şi m-am întors cu spatele la el.

- Marinola, te rog, vino la mine! Dacă vreodată ai să înţelegi că nu te-am minţit, vei regreta amarnic…

Am mers în baie şi m-am pregătit de culcare. Eram foarte obosită, dar chiar dacă nu aş fi dormit, măcar şedeam întinsă. După vreo oră, când abia aţipisem, l-am auzit pe Devis cum gemea. M-am dus lângă el şi l-am observat cum se zbătea, gemea şi mi se părea că are puţină febră. L-am mişcat, rostindu-i numele:

- Davis, Davis, trezeşte-te!

S-a trezit speriat, întrebându-mă alarmat:

- Ce s-a întâmplat, iubito?

- Nu s-a întâmplat nimic. Cred că tu ai avut un coşmar, fiindcă erai foarte agitat şi gemeai. Te doare ceva, Davis?

- Mă doare lipsa ta de lângă mine. Mă crezi?

- Stau lângă tine, dacă-mi spui ce visai.

- Copiii răsfăţaţi n-au voie să afle ce visează oamenii mari. Mai bine intră sub pătura mea şi lasă-mă să te sărut.

- Tu chiar crezi că stai de vorbă cu un copil prostuţ? Mai bine spune-mi ce medicamente ai prin sertar, ca să-ţi dau ceva pentru febră.

- Nu vreau nimic, Marinola, fiindcă ştiu eu că nu am temperatura ridicată, iar aici, în salon, nu avem medicamente.

- Atunci sunăm după asistent. Unde este soneria?

- Pe peretele de la pat.

Am sunat şi imediat a venit o asistentă, i-a pus termometrul şi, într-adevar, avea 38 cu 5.

- Ce zici, Davis, mai sunt copil prostuţ?

- Am spus doar că eşti copil.

- Şi chiar o şi crezi?

Asistenta i-a dat o pastilă pentru febră şi a plecat, urându-ne noapte bună.

Dar ce, parcă puteam să dorm? De altfel, nici el nu dormea şi ne chinuiam amândoi ca nişte deţinuţi ai destinului. Eu, cel puţin, mă întorceam când pe o parte, când pe cealaltă, dar el şedea numai pe spate şi eram sigură că avea dureri cumplite. Pentru mine, braţele lui ar fi fost cel mai sublim leagăn, dar lui oare, ce i-ar fi fost cel mai eficace calmant?... Se făcuse iar foarte cald în cameră, aşa că m-am ridicat să deschid puţin fereastra.

- De ce nu dormi, Devis?

- Mă dor toate, mai ales coastele şi umărul drept.

- Vrei să te ung cu o cremă anti-reumatică? Este anti-inflamatorie şi calmantă.

- Cum să nu vreau, aşa mă mai mângâi şi pe mine puţin.

- Sigur, numai femeii i se cere să treacă peste nişte orgolii, demnităţi ori principii.

În felul acesta au trecut zilele şi nopţile unei săptămâni dificile, în care durerile l-au chinuit crunt pe el, iar insomniile pe amândoi.

Într-un final, după multe radiografii şi consultaţii, medicii i-au permis lui Davis să plece acasă, el cu ambulanţa, iar eu cu Alexandra, care a fost o drăguţă, venind la noi în fiecare zi. Dormitorul lui Davis a fost aranjat într-o cameră la parter, iar deplasarea acestuia la baie şi bucătărie am rezolvat-o cu un scaun pe rotile. Totuşi, în primele două săptămâni, a trebuit să stea numai în pat din cauza coastelor fisurate. Îmi propusesem să nu discut nimic în legătură cu accidentul, iar seara, întotdeauna, după ce-l pregăteam de culcare, plecam în dormitorul de sus, fără să mă las convinsă de rugăminţile lui de a dormi împreună.

Într-o dimineaţă, l-am întrebat:

- Ce vrei să-ţi gătesc pentru astăzi la prânz?

- Friptură de urs la tavă, cu sos vânătoresc.

- Eşti sigur că avem carne de urs în congelator?

- Nu cred, dar te duci tu să vânezi ursul.

- Davis, tu te simţi bine sau ai iarăşi febră?

- Am glumit, iubito, dar vino lângă mine să-ţi povestesc odată întâmplarea cu accidentul.

- Ar fi trebuit să mi-o spui de aproape o lună şi tu abia acum, când ai terminat de creat povestea, vrei să-mi relatezi tragicul eveniment?

- De când te rog să vii lângă mine, să–ţi explic tot...

- Puteai să-mi relatezi şi de la distanţă. Acum plec să pregătesc ceva pentru prânz, fiindcă deja este târziu.

- Vin şi eu cu tine la bucătărie.

- Nu se poate. Doctorul ţi-a spus să stai două săptămâni la pat, ca să se vindece bine coastele.

- Marinola, de ce eşti rea cu mine? Nu te iubesc eu pe tine ca pe nimeni altcineva?

- Ţi se pare, dar cel mai rău este că te-am şi crezut.

- Nu pleca, mai rămâi cu mine! De ce nu vrei să elucidăm odată enigma aceasta care te frământă atât de mult?

- Davis, tu chiar îţi faci un act de onoare când mă laşi să mă chinuiesc, încercând să găsesc răspunsul la zeci de întrebări? Cu tăcerea ta, te acuzi şi mai mult, şi în felul acesta mă determini şi mai mult să plec acasă, în România.

- Marinola, să nu pleci! Eşti soţia mea. Tu chiar nu mă iubeşti, măcar puţin?

- Puţinul acela mă determină să rămân cu tine, până îţi vei scoate ghipsul. Acum plec, fiindcă am o groază de treburi şi deja este unsprezece şi jumătate.

Ajunsă în bucătărie, mai întâi am tras o porţie de plâns şi apoi am pregătit un pui pe care l-am pus la cuptor, am făcut un piure şi o salată de varză. Era tot ce puteam să fac mai repede. Până să termin totul de pregătit, aud nişte mişcări pe hol şi chiar m-am speriat, deoarece Alexandra nu mai avea cheia de la locuinţa lui Davis. Am deschis uşa la bucătărie şi era el, care venise cu ajutorul scaunului cu rotile.

- Sărut-mâna, Marinola. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

- Mulţumesc, dar nu trebuia să-ţi pui sănătatea în pericol tocmai pentru mine.

Şi mi-am continuat treburile.

- Unde vrei să stai? îl întreb doar aşa, ca să-i sugerez că am uitat unde era locul lui.

Vreau să atrag atenţia speciei masculine să nu stea în calea unei femei care a fost lovită în amorul propriu! Nu ştiţi ce viespe afurisită, ce năpârcă veninoasă ori ce pisică turbată poate să fie. Dacă se lasă călcată în picioare, îşi merită soarta, deoarece posibilităţi de rezolvare există destule, elegante şi chiar eficiente.

- Nu contează unde stau, numai să fie lângă tine, răspunde el cu vocea aceea care întotdeauna îmi dădea fiori.

L-am servit cu tot ce trebuia, mi-am pus şi mie o lingură de piure cu o aripioară, aşezându-mă cât mai departe de locul lui.

- Tu nu vrei salată?

- Nu, mulţumesc! răspund eu.

- Şi friptură…, ţi-ai pus atât de puţină! Ce se întâmplă cu tine, Marinola?

- Nu prea mi-e foame.

La urmă am strâns farfuriile şi l-am întrebat:

- Serveşti şi nişte desert? Am făcut o salată de fructe cu frişcă.

- Aş prefera o cafea.

Am pus apa în cafetieră cât pentru o cafea şi am pus-o în priză. Davis a observat şi m-a întrebat:

- Tu nu bei cu mine?

- Nu vreau nimic.

- De ce?

- Ca să te coste cât mai puţin întreţinerea mea cât stau la tine.

- Aşa stau lucrurile?

- Întocmai.

- Şi când nu vei mai sta la mine, unde vrei să pleci?

- La mine acasă, în România.

- Atât de scurtă a fost dragostea ta pentru mine?

- Dar dragostea ta pentru mine?

- Eu te iubesc şi acum, Marinola.

- Ai auzit cântecul acela pe care-l cânta Dalida, "Parole, Parole"?...

- Draga mea, eu nu arunc vorbe –n vânt.

- Poate, dar eu nu te mai cred. Pot să te mai ajut cu ceva?

- Nu, mulţumesc, mă descurc singur.

Am început să plâng şi nici n-am ieşit bine pe uşă, când Davis mă cheamă înapoi. Mă opresc în uşă, dar rămân cu spatele la el.

- Te rog, întoarce-te cu faţa la mine!

Am tuşit de câteva ori ca să-mi dreg vocea şi întreb:

- Pentru ce?

- Vreau să te văd.

- Eu n-am chef de joacă. Merg sus ca să mă odihnesc.

Cu lacrimile pe obraji, am adormit şi m-am trezit când el era lângă mine, sub pătură.

- Doamne fereşte! Ce cauţi aici?

- Am venit în patul matrimonial, lângă soţia mea.

- Să-ţi arogi drepturile de soţ, nu?

- Şi pentru asta, dar vreau să lămurim şi chestiunea accidentului.

- Cum să lămurim? Nu eu am fost cu tine în maşină, aşa că dacă vrei să rămâi în patul acesta, n-ai decât, dar eu plec.

- N-ai să pleci nicăieri! Rămânem aici şi o săptămână, până elucidăm litigiul dintre noi!

- Eu credeam că vei spune să rămânem toată viaţa, dar dacă este vorba de o săptămână, mai bine mă lipsesc. Adio şi n-am cuvinte!

Am vrut să mă ridic, dar ce, am putut să scap? Şi ce caldă era îmbrăţişarea lui şi cât de dulci erau sărutările lui, nemernicul!... Cât era Mirel de pasional, însă Davis era şi mai

fermecător, iar nenorocirea consta în faptul că bărbaţii înzestraţi cu astfel de talente o ştiu prea bine şi ne înfulecă ori ne savurează ca pe nişte delicii.

Dacă mi-am dorit ceva pe lumea aceasta, a fost să am o putere ca de zmeu, să-i înfig în pământ până la gât pe cei ce nu mă lăsau în pace, şi să-i spintec. Dar eu eram o biată femeie, ca atâtea altele, care abia îi ajungeam lui Davis pe o măsea. De ce le-a dat Dumnezeu lor atâta forţă, nu înţeleg?…

Şi până la urmă, a învins el.

- Iubito, de ce n-ai vrut să te contopeşti cu mine?

- Eu cred că tu ai rămas cam zdruncinat de la accident, dacă nu înţelegi că între noi s-a terminat totul.

- Marinola, eu nu pot să cred că mă urăşti într-atât încât să doreşti despărţirea noastră.

- Nu te urăsc, îmi eşti indiferent.

- Şi atunci de ce mă îngrijeşti?

- Dintr-un sentiment uman.

În felul acesta, l-am făcut pe Davis să se supere grozav şi în mâhnirea lui, să mediteze mai profund. Se pregătea să plece în dormitorul de jos, şi ca să-l enervez şi mai mult, i-am spus:

- Aş vrea să te asigur că toate dormitoarele sunt ale tale, aşa că poţi să dormi o noapte într-unul, o noapte într-altul, după preferinţă.

A oftat şi mi-a răspuns:

- Marinola, în aceste două luni de când suntem împreună, am îmbătrânit cu zece ani...

- De aici reiese că trebuie să-ţi diversifici persoanele de distracţie: o seară cu una, într-altă seară cu alta…

- Marinola, vino la mine numai puţin…

- Parcă eu sunt fraieră să vin la tine, ca să mă ronţăi tu în colţii tăi!

Şi am fugit pe uşă.

M-am uitat la ceas: era şase şi jumătate seara şi trebuia să-i pregătesc cina. Caut telefonul să-l sun, ca să nu mai merg până sus, dar nu-l găsesc, prin urmare, a trebuit totuşi să urc. Am intrat binişor, fiindcă Davis adormise. Mi-am căutat telefonul pe noptieră, pe măsuţă, dar nu era. Am renunţat să-l mai caut şi am coborât iarăşi la bucătărie. Până la urmă, am bănuit că mi-l găsise el cu scopul de a mă verifica dacă am sunat pe cineva. L-am căutat în dormitorul lui de la parter, prin băi, dar nu era nicăieri.

La şapte şi jumătate a coborât la masă.

- Ia să vedem noi, ce-a pregătit bucătăreasa noastră?

Făcusem salată orientală şi budincă de paste cu nuci, ouă şi zahăr.

- Davis, tu mi-ai ascuns telefonul, ca să mă izolezi de toată lumea?

- Am vrut să port ceva de la tine.

- Şi te-ai gândit că ar fi bine să-mi iei exact telefonul. Nu crezi că este un lucru prea personal ca să ţi-l însuşeşti fără ştirea mea? Ce, eu îţi verific ţie convorbirile? Nu ai impresia că întinzi prea mult coarda?

- Draga mea, n-o lua aşa.

- O iau cum este şi dacă te deranjează, dacă nu-ţi convine, cheam-o pe Carina să-ţi ţină de urât! Eu vreau să plec, iar tu îmi pui tot felul de piedici.

- Spune-mi şi mie care este motivul pentru care vrei să pleci?

- Eu cred că tu faci pe naivul, ca să nu folosesc totuşi un cuvânt mai concludent.

- În ce sens?

- Cum în ce sens? De ce nu-mi spui unde plecai atunci şi cum s-a întâmplat accidentul tău?

- Am să-ţi spun, dar mai ai puţină răbdare.

- Cum adică? Şi până atunci să rămân claustrată în casa ta? De două luni, nu consideri că am avut destulă răbdare?

- Marinola, vino la mine în braţe.

- Sigur, voi bărbaţii nu ştiţi să explicaţi decât prin sărutări şi mângâierea zonelor erogene, ca lucrurile să iasă tot în favoarea voastră…

- Gândeşti foarte urât despre bieţii bărbaţi. Ce vină au ei dacă pe ei aşa i-a construit Dumnezeu: puternici, deştepţi şi stăpâni?

- Iar pe noi femeile ne-a făcut slabe, proaste şi roabe!...

El a început să râdă, iar eu am ieşit din bucătărie cu lacrimi în ochi. Urcam deja scările când el abia ieşea din bucătărie şi deja mă striga:

- Marinola, iubito, nu pleca! Am glumit, vino înapoi!

***

Mai era o săptămână şi venea Crăciunul, cea mai dragă sărbătoare a vieţii mele. Am rugat-o pe Ruxandra să-mi facă nişte cumpărături, ca să am cu ce pregăti bucatele ce se obişnuiesc în România la sărbătorile de iarnă. În acelaşi timp, am început să fac şi puţină curăţenie în casă; spun "puţină" deoarece acţionam numai în camerele, băile şi holurile folosite. Dar indiferent ce făceam, Davis se ţinea după mine şi nu-mi convenea deloc, fiindcă aş fi vrut să rămân doar eu cu gândurile mele.

În seara Ajunului, când am terminat toate pregătirile şi curăţenia în bucătărie, m-am dus, frântă de oboseală, în dormitorul matrimonial unde, de la accidentul lui Davis, dormeam singură. Când am vrut să încui uşa, cheia lipsea din broască. Aceasta însemna că Davis îşi pusese ceva în gând. Nici al doilea dormitor nu avea cheia. Ce era de făcut? Am coborât şi am intrat la el în cameră.

- Davis, am venit să-mi dai cheia de la camera unde dorm.

- N-ai vrea să dormi cu mine aici?

- Să înţeleg că nu vrei să-mi dai cheia?

- Dar mâine vine Moş Crăciun şi voiam să-l scutesc de atâta efort, fiindcă este bătrân şi bolnav.

- Înţelege şi dă-mi cheia!

Îmi închipuiam cum rânjea şi ce satisfăcut era că avea calea liberă spre patul meu. Am plecat enervată la culme.

- Marinola, te rog, nu pleca!

Atunci mi-am zis în gând, "în camera mea nu vei intra!" Am adus repede din baie o canapea folosită la masaj şi am fixat-o cu un capăt în uşă, iar în continuare am pus noptiera şi o măsuţă care ajungeau exact lângă pat. Dacă voia cineva să deschidă uşa, nu putea în vecii vecilor. După aceea, am intrat şi eu liniştită în baie. Pe la ora unu nopatea, încă nu terminasem de pus părul pe agrafe, când am auzit nişte paşi greoi pe scări, acompaniaţi de un fel de zgomote ciudate. A încercat mult să deschidă uşa, dar n-a reuşit, fiindcă eu mă blocasem bine. Până la urmă, a plecat.

Dimineaţă, m-am trezit abia pe la zece şi, după ce m-am îmbrăcat și m-am pieptănat frumos, am vrut să cobor. Dar, când să ies, uşa și scările erau blocate cu tot felul de pachete şi cu un brad imens. Am făcut slalom printre ele, fără să le iau în seamă şi am coborât la bucătărie, unde masa era aranjată, iar Davis mă aştepta.

- Bună dimineaţa, iubito şi la mulţi ani!

- Bună dimineaţa şi îţi mulţumesc! La fel îţi doresc şi eu. Trebuia să mănânci, nu îmi face plăcere să mă simt aşteptată.

- Nici chiar de mine?

- Mai ales de tine.

- Vrei să bei un păhărel de coniac împreună cu mine?

- Pune-mi şi mie o lacrimă.

- În loc de lacrimă, eu ţi-am pus un strop de fericire.

- Davis, lasă-mă cu fericirea ta în pace şi nu-mi mai aminti mereu cât de inadminisbil de credulă am putut să fiu. Dacă n-aş şti că-mi las în urmă fetele, mi-aş rupe gâtul!...

Davis mi-a pus mâna pe spate, încercând să mă apropie de el. Atunci am realizat că aceea era mâna dreaptă, deci nu mai avea ghipsul. M-am retras de lângă el şi am observat o cutie mare lângă tacâmul meu. Era legată cu o panglică, sub care era prinsă o coroniţă de brad.

- Ai nevoie de cutia aceasta aici?

- Dar ţi-a adus-o ţie Moş Crăciun. Te rog s-o desfaci.

- Nu am nevoie de nimic de la Moş Craciun-ul tău!

Mi-a luat mâinile şi a început să mi le sărute. Am simţit că-mi vine rău şi că îndârjirea din sufletul meu se clatină. Mi-am amintit că nu mai mâncasem din dimineaţa precedentă şi mai băusem şi o gură de coniac, fapt care, în loc să mă întărească, îmi slăbise voinţa.

- Davis, ai pus ceva în coniac?

- Da, iubito, multă iubire.

- Cât mă indignează minciunile tale!

"Dezamăgirea-i Cerber crud
La poarta unei inimi frânte
Nimic nu poate să mă încânte,
Nici şoapte, nici chemări n-aud."

(Maria Pânã, *“Iubire, de ce fugi de noi?”*)

- Marinola, nu mă mai chinui atât! Nu ai măcar puţină milă pentru mine?

Davis se zguduia de plâns, dar fără să se audă. M-am ridicat şi l-am luat în braţe. Începuse să mă doară inima fizic şi abia mai puteam respira.

- Davis, mie mi-e tare rău.

- Vino la mine în braţe.

- O să te doară piciorul.

- Când te simt pe tine în braţe, nu mă mai doare nimic. Bea puţin coniac din paharul meu.

Ce dor mi-era de braţele lui, de tot ce venea de la el. De aceea se mulţumesc unele femei cu jumătate de măsură, pentru că ar prefera să moară, decât să nu mai aibă nimic de la cel pe care-l iubesc. Mă refer aici la un sărut, o mângâiere, o strângere de mână sau doar prezenţa acestuia. De aceea n-am plecat din casa lui Davis, de când am auzit că în timpul accidentului era cu o femeie în maşină, în timp ce eu îl aşteptam disperată acasă. Cine n-a trecut prin ce am trecut eu, până n-a simţit ce am simţit eu, nu va înţelege niciodată drama mea sau a noastră….

Eram terminaţi. De două luni ne chinuiam, poate fără să ne dăm seama, unul de suferinţa celuilalt. M-am ridicat din braţele lui şi am observat că se masa pe piciorul fracturat.

- Ţi-a amorţit piciorul?

- Puţin, draga mea, dar nu-i nimic.

De multe ori m-am întrebat prin ce situaţie ar fi putut trece Davis, dacă era nevoit să-mi ascundă adevărul, şi atunci m-am gândit că numai o misiune eşuată l-ar putea lega la o tăcere atât de neclintită, aşteptând o rezolvare, un răspuns. Amândoi eram extenuaţi de chinurile la care ne supuneam: eu întrebându-l ce-mi ascunde, el de teamă că îl voi părăsi. De săptămâni întregi abia ne atingeam de mâncare, noaptea trecea între două aţipeli, iar ziua picam de oboseală. Davis îmi refuza ajutorul şi încerca să se descurce singur. Dar în ziua aceea era Crăciunul, cea mai iubită sărbătoare a mea şi trebuia să facem pace într-un fel între noi şi să acceptăm viaţa cum ne-o hărăzise Marele Făuritor al Lumii. Davis mă îmbia iar să bem şi atunci i-am propus:

- Mai bine mâncăm puţin, pentru că pe mine mă jenează stomacul de foame.

- Şi pe mine la fel, îmi mărturiseşte el.

- Dar tu? De ce nu mănânci?

- Aşa de supărat sunt când te văd pe tine tristă şi mereu plângând, încât nu mai vreau nici să mai trăiesc, darămite să mai pun ceva în gură.

- Dragul de tine, ce-ai mai suferit din cauza mea, dar la mine nu te-ai gândit prin ce calvar trec eu, de când mi-a spus Alexandra ce-a afirmat colega ta de serviciu… Crezi că pentru mine au fost o distracţie aceste trei luni? Şi calvarul nu s-a încheiat, el mai continuă până voi afla adevărul! Mai bine mănâncă mai cu spor, că eu n-am muncit să gătesc bunătăţile acestea, ca să le arunc la gunoi. După aperitive cu ce continuăm?

- Cu ce vrei tu, deşi eu nu prea pot să mai servesc ceva.

- Atunci mâncăm friptură. Cu ce garnitură o serveşti? Am făcut ciuperci, mazăre şi piure.

- Aş vrea puţin piure!

Am adus friptura pe masă şi-l întreb:

- Câtă fripturică îţi tai?

- Puţină, cam de un deget.

- Poate îţi tai eu un deget, ca Misery din cartea aceea scrisă de Steven King, cea care i-a tăiat piciorul celui găsit accidentat cu motocicleta pe o margine de drum. Şi ca să nu mai plece de la ea, aceasta i-a tăiat un picior cam deasupra gleznei. De ziua lui, i-a făcut un tort şi i-a tăiat un deget de la o mână, ca să-l pună în mijlocul tortului.

Am început să râd, ca să înţeleagă gluma mea macabră, dar când am citit cartea, m-am îngrozit şi am avut coşmaruri o săptămână. M-a tras în braţe, întrebându-mă:

- Aşa vrei să-mi faci tu mie?

- Am glumit, acum suntem la masă şi vorbim discuţii.

- Sărută-mă să te cred.

- Când îmi vei spune şi tu care este tărăşenia cu accidentul.

- M-ai omorât tu pe mine!

- Nu crezi că suntem chit?

Am continuat ospăţul în care mai mult vorbeam decât mâncam. Trebuia să-l determin să se hrănească mai bine, fiindcă în perioada din urmă, slăbise cam cinci kilograme. După masă, i-am propus să ieşim puţin afară pe terasă. L-am îmbrăcat bine, l-am înfăşurat într-o pătură şi am stat afară cam un sfert de oră.

- Davis, mergem înăuntru?

L-am ajutat să se dezbrace de hainele groase şi s-a aşezat în pat.

- Vrei să-ţi fac o cafea?

- Mai târziu, după ce ne odihnim puţin, dar dacă te rog, vrei să nu mai pleci şi să rămâi cu mine?

- Îmi pare rău, dar cu tine în pat nu vreau să stau. Te ajut la tot ce ai nevoie, fără probleme intime. Dacă doreşti pe cineva în sensul acesta, ai destule cunoştinţe, cheamă pe cine vrei, dar să ştii că zdravănă de aici nu va pleca.

- Iubito, nu chem pe nimeni, numai pe tine te doresc şi te rog, vino lângă mine…

Lucrurile au rămas ca şi până atunci, dormind separaţi şi-l ajutam numai la ce-mi permitea el. Timpul a trecut şi ajunseserăm la cincisprezece ianuarie, dată la care trebuia să scoată ghipsul de la picior. Am chemat-o pe Alexandra să rămână cu mine acasă, iar ambulanţa să-l ducă pe el la spital.

- Alexandra, de ce n-ai mai venit pe la noi? Ştii că mi-a ascuns telefonul? Spune-mi, ce se întâmplă? Te rog, sun-o tu pe Mirela şi spune-i să vină şi să mă ia de aici! Ce are Davis cu mine? Eu nu mai pot să suport situaţia aceasta! Mereu îmi spune să mai am puţină răbdare. Este amestecat într-o organizaţie de spionaj, este arestat la domiciliu, ce vrea de la mine?

- Se întâmplă multe lucruri ciudate în lume şi dacă el ţi-a spus să mai ai puţină răbdare, ascultă-l şi rămâi lângă el.

- Nu vreau să mai rămân lângă el! Dacă tu îmi spui să fac ce zice el, înseamnă că ştii ceva. Alexandra, ajută-mă şi nu mă lasa să înnebunesc! Ai idee în ce tensiune trăiesc eu aici? Nu

pot să-mi închipui decât că era deja amestecat în nişte încurcături, şi acum mă ţine claustrată aici ca să nu fiu răpită ca zălog sau ce?

Cineva sună la uşă, iar Alexandra merge să deschidă. Era "îngerul" meu salvator! Venise Mirela.

- Sărut-mâna, mami! Ce s-a întâmplat cu tine? De ce nu răspunzi la telefon? Noi am intrat în panică şi am venit să aflu despre ce este vorba.

- Gândul cel bun te-a adus, draga mea! S-au întâmplat multe şi ţi le voi povesti, dar nu chiar acum. Eşti obosită. Când ai avut avionul din Bucureşti? Precis n-ai mâncat nimic până acum şi a trecut ora prânzului.

- Am mâncat un sandviş şi am băut o cafea în aeroportul din Viena. Dar de ce nu-mi spui ce aţi păţit? Deplasarea mea, lucrul acesta l-a avut ca scop.

- Iată despre ce este vorba: Davis a avut un accident, în care şi-a fracturat mâna şi piciorul drept, şi-a fisurat nişte coaste şi a pătimit multe. Trecuseră două zile şi o noapte, iar el nu venea, nici nu suna. Alexandra era la noi şi a telefonat la serviciul lui, iar o colegă i-a spus că în urmă cu o zi, plecase cu una dintre iubitele lui. Prietenul Alexandrei a fost la poliţie, l-a căutat prin spitale şi l-a găsit. Abia a treia zi ne-am putut duce la el, dar eram atât de contrariată, încât nici nu puteam să-i vorbesc. A fost o întreagă dramă. Până la urmă, am rămas cu el în spital, fiindcă plângea, se agita, ne şocase pe toţi. De atunci sunt întoarsă pe dos şi vreau să plec în România, iar el nu mă lasă, mi-a ascuns şi telefonul. În felul acesta stau lucrurile.

- Am rămas interzisă… Mai ceva ca-n filme…

- Acum, dacă ai venit tu, pot să plec şi vreau să văd cum îşi joacă rolul de soţ părăsit de partenera iubită.

Când am terminat de povestit, a venit şi ambulanţa care îl adusese pe Davis. I-am spus Mirelei să rămână la bucătărie, iar eu şi Alexandra am ieşit să-l întâmpinăm. Un asistent l-a ajutat să urce scările.

- Sărut-mâinile, doamnelor! Am scăpat de ghips, dar mi-au spus să nu pun piciorul în pământ încă două săptămâni şi mi-au dat nişte cârje de la spital. Aţi servit masa?

- Nu, te-am aşteptat pe tine.

- Merg să mă spăl pe mâini şi putem să mâncăm.

- Vrei să stau cu tine?

- Mă descurc, draga mea.

Masa era deja aranjată. Când am intrat în bucătărie, abia atunci a văzut-o pe Mirela.

- O, uite cine a venit la noi… Bine ai venit, Mirela!

A vrut s-o sărute pe frunte, dar ea s-a ferit.

- Mm, eşti supărată pe mine…

- Eu nu pot spune că te-am găsit bine.

- Aşa se mai întâmplă uneori, Mirela, dar să luăm loc.

Alexandra se oferă să ne servească, dar Mirela refuză să mănânce.

- Mă aşteptam să ai mai multă grijă de mama mea, dar aflu că lucrurile stau cu totul altfel, şi în cazul acesta n-o mai las la tine.

- Dar nu i-a lipsit nimic, Mirela. Poţi s-o întrebi.

- Am întrebat-o şi mi-a răspuns că i-au lipsit lanţurile şi aerul proaspăt, încolo stătea închisă sub cheie. O sunăm ca disperaţii de aproape trei luni şi nu răspunde, fiindcă i-ai confiscat tu telefonul.

- N-am vrut să vă alarmeze degeaba.

- Eşti sigur că era degeaba?

- Mirela, te asigur că nu i-am făcut niciun rău!

- Poate vrei să mă asiguri că nu i-ai făcut niciun bine!

- Mirela, eu mi-am imaginat că ne vom înţelege admirabil. Am crezut că îmi veţi permite să am grijă de voi…

- Şi eu am crezut, dar nu în detrimentul mamei, iar ea nu este vinovată că stă sub cheie în timp ce tu te accidentezi când te uşcheşti cu amantele.

- Se cunoaşte că eşti fiica mamei tale.

- Mulţumesc şi vreau să te asigur că sunt şi băiatul ei, iar când cineva exercită opresiuni asupra sa, îl provoc la duel!

- Sunt impresionat de cum o aperi pe mama ta. Totuşi, nu vrei să mănânci măcar puţin? În felul acesta capeţi mai multă putere asupra mea.

În timp ce-i vorbea, o mângâia pe umăr.

- Te rog să iei mâna de pe mine, că nu mă las cumpărată!

- M-ai omorât, draga mea… Te asigur că mâncarea este gătită de mama ta şi cred că ar fi încântată să-i apreciezi priceperea.

- Ştiu cum găteşte, fiindcă ea m-a crescut şi nu mă mai vrăji atât, pentru că sunt imună.

- Nu mă laşi deloc să-mi dezvolt abilităţile de mare cuceritor.

- Asupra mea n-ai nicio şansă. Mami, te îmbraci?

- Marinola, nu se poate să plecaţi tocmai acum, când sunt în măsură să vă dezvălui enigma accidentului.

- Acum nu mai am timp să ascult. De trei luni aştept şi n-ai lămurit nimic. De data aceasta plec fără niciun regret şi-ţi promit că în Cehoslovacia nu-mi va mai călca piciorul, şi-ţi interzic să mă cauţi! Nu vreau nici să mai aud despre tine şi ai tot acordul meu să intentezi divorţ.

- Marinola, te rog nu mă chinui lăsându-mă singur! Sunt soţul tău care te-a iubit şi te iubesc şi acum. Poţi fi atât de crudă încât să mă laşi singur? Ai uitat tot ce-a fost între noi?

- Tocmai fiindcă n-am uitat, plec.

- Marinola, nu ştii ce pierzi.

- Ştiu în schimb, ce pierzi tu şi să ştii că sunt conştientă de ce anume pierd.

Am plecat să mă pregătesc şi nu am luat decât lucrurile aduse cu mine din România. Aveam toate bijuteriile de la el într-o casetă, pe care i le-am înapoiat la plecare.

- Iată aici, toate bijuteriile, iar în şifonier au rămas toate hainele, inclusiv pachetele de la Moş Crăciun, care sunt nedesfăcute. Dacă este ceva de valoare în ele, roag-o pe Alexandra să se convingă acum că nu am luat nimic. Eu nu am nevoie de complicaţii şi ca să-ţi fac dovada că n-am uitat tot ce-a fost între noi, acum la plecare, îţi urez tot binele din lume.

Davis rămase împietrit de perperlixitatea celor ce puteau să i se întâmple. Alexandra ne-a condus într-o muţenie absolută, cu lacrimile curgându-i pe obraji şi ne-a îmbrăţişat pe amândouă.

- Alexandra, vreau să înţelegi că nu sunt o fiară nesimţitoare, dar am crezut că în Praga plouă cu fericire, numai că totul s-a dovedit a fi doar o iluzie.

Printre suspine, a reuşit să spună:

- Întoarce-te!

- Mi-e milă de el, Alexandra!

- Mi-e milă de amândoi!

- Sunt destule femei pe pământ gata să-i acorde un dram de consolare, dacă va avea nevoie… Cu bine, Alexandra!

Am avut norocul unui avion direct, pus special la dispoziţie pentru un lot de sportivi. Totuşi, întorcându-mă acasă, n-aveam senzaţia unei învingătoare, deoarece în lupta cu viaţa pierdusem mereu ceva preţios sau drag. N-am plâns în avion şi nici acasă, dar pe măsură ce trecea timpul, rana din suflet se făcea tot mai mare, ca o fereastră, ca o prăpastie, apoi ca o mare zbuciumată cu flux şi reflux. În timpul refluxului, durerea mea ajungea până la Praga, iar fluxul îmi aducea înapoi toate amintirile dintr-o toamnă de visuri şi regrete, petrecută în Cehoslovacia, de unde inima mea nu voia să mai vină acasă. Altă dată mă frământam, îmi puneam întrebări, căutam răspunsuri. În prezentul acela nu mă mai interesa nimic, nici trecutul, nici viitorul.

Mereu am aşteptat ceva de la oameni, de la viaţa…. Oamenii se înşeală, viaţa te păcăleşte, iar noi tragem şi tragem de speranţe, până acestea se rup una câte una, iar noi cădem în sensul opus, care poate fi eşecul, ospiciul ori neantul. Învăţăm, citim, studiem, încercăm să aflăm adevărurile şi toate acestea la ce ne folosesc, dacă nu însemnăm măcar un grăunte de fericire în viaţa cuiva, şi nu doar o amintire?...

Oamenii sunt fiinţele superioare de pe terra, dar când îşi înfig ghearele în vieţile altor fiinţe superioare, le sfâşie, le smulg inimile, numai ca să-şi satisfacă înclinaţiile lor diabolice; ce aşteaptă, ce vor? Să obţină vreo împărăţie în iad, un cazan în care să fiarbă fiecare separat, ori portofoliile unor ministeriate din jungla sinistrelor păcate? Doamne, dar ce gânduri îmi năvălesc în minte, ca într-o cavalcadă ameţitoare!... Ce mult mi-ar fi plăcut ca în momentele acelea să mă aflu pe malul mării, să-i ascult zbuciumul, gemetele, zvârcolirile valurilor, poate în felul acesta mi-aş fi găsit liniştea, odihna, detaşarea de cruda realitate. Toată viaţa te străduieşti să urci, să urci şi iarăşi să urci şi când să ai şi tu o satisfacţie, o bucurie, un strop de fericire, îţi fuge pământul de sub picioare, ca într-o prăpastie, ori te ajunge "săgeata" cuiva. Cine mai trage azi cu arcul? Toţi cei ce nu vor să urci mai sus decât ei, toţi aceia ce nu vor să te vadă că ai, că poţi, ori că eşti mai inteligent sau mai fericit decât ei. În timp ce tu nu eşti în stare nici măcar să-i striveşti ca pe nişte viermi. Ne consolăm cu siguranţa că oricât de singuri ne simţim în suferinţele noastre, speranţele rămân lângă noi, ajutându-ne să mergem pe malul binelui.

***

Printre degetele vremii, se scursese o lună de când plecasem de la Devis, şi tot nu-mi revenisem. Nu credeam că–mi va fi atât de greu să accept realitatea. Nu puteam să-mi adun gândurile, care tot într-acolo se îndreptau. Parcă eram narcotizată, căci nu mai aveam capacitatea de a raţiona, şi rămâneam ore întregi fără să fac ceva, cu mintea golită şi doar din când în când mă întrebam "Doamne, ce-am făcut?"…

A trecut încă o lună şi nu se schimba nimic. Lucrurile rămâneau tot sterpe, fără sens şi consistenţă.

Într-una din zile, Mirela s-a aşezat lângă mine şi m-a întrebat:

- Mami, de ce eşti mereu tristă şi dusă pe gânduri?

- Nu sunt tristă, dar nu mă simt prea bine.

- Dar ce te doare, ce simţi? Spune-mi şi mergem la doctor.

- Nu vreau să merg nicăieri, îmi va trece.

- Mami, dacă ţi-e dor de el, de ce nu-l suni?

- De cine? Pe cine să sun?

- Mami, dacă mai suferi singură în tăcere, atunci chiar te vei îmbolnăvi!

- Lasă-mă în pace, Mirela!

- Vrei să-ţi spun ceva?

- Nu vreau nimic. Mai bine spune-mi tu ce ai mai făcut la serviciu, dacă te-a mai sunat Cristina, sau altceva despre voi. În rest, nu mă mai interesează nimic.

- Mami, şi el suferă. De ce vă chinuiţi amândoi? Măcar plângi, urlă, trânteşte, fă ceva!

- Lasă, că-mi revin eu şi-mi va trece și melancolia aceasta.

- Dar tu nu vezi cum ai ajuns? Nu mănânci, nu dormi, nu vrei să ieşim la un spectacol. Eu nu pot să te mai văd cum te chinuieşti!

- M-am învăţat cu suferinţa precum viermele în hrean.

Încet, încet, s-a mai dus o lună şi, de la o vreme, începuse să mă doară colecistul. Trecuse prea mult timp de când nu mi se întâmplase nimic şi trebuia să mai trec printr-un obstacol, altfel ar fi fost viaţa prea anostă. După câteva crize biliare, care m-au stors de vlagă, a trebuit să mă internez în spital pentru o "mică" operaţie. Îmi era atât de teamă, încât nu ştiu de unde a venit tăria, curajul şi optimismul să fac totuşi acea intervenţie chirurgicală. Mă intrebam uneori, oare la a câta operaţie mă voi obişnui cu toate prin câte treci într-o astfel de situaţie, fiindcă aceea era a noua intervenţie din toată existenţa mea.

În spital, am cunoscut un băieţel de cinci ani, ai cărui părinţi decedaseră de curând într-un accident de maşină. Era un copil atât de inteligent, foarte frumos şi dornic să înveţe cunoştinţe din toate domeniile. Îţi dădeai seama de la primele cuvinte că părinţii se ocupaseră de el în mod deosebit. Fusese diagnosticat cu apendicită acută, însă niciun salon n-a vrut să-l primească. Pe mine mă internase într-o rezervă cu două paturi şi i-am spus doctorului să-l aducă la mine în cameră. Era brunet cu ochi albaştri şi semăna cu Davis ca două picături de elixir. Avea o dulceaţă în vorbire şi comportament, că până la urmă a cucerit pe toată lumea, dar lui tot cu mine

îi plăcea să stea mai mult. Eu îi spuneam poveşti, îl învăţam poezii şi îi răspundeam la toate sutele de întrebări pe care ni le punea.

- Doamna Gordon, vreţi să primiţi un băieţel în rezerva dumneavoastră?

- Sigur că da, cu toată plăcerea.

Când a intrat, mi-a spus sărut-mâna.

- Pe mine mă cheamă Viorel Dragu. Dar dumneavoastră cum vă numiţi?

- Eu mă numesc Marinola Gordon şi te rog să-mi spui Marinola şi tu. Nu ne mai încurcăm cu "dumneavoastră" şi dacă vrei, vom fi prieteni.

- Sigur că vreau, îmi face o deosebită plăcere. Tu ai copii?

- Am două fetiţe, dar ele sunt mari.

- Marinola, te rog să nu te superi, dar aş vrea să te întreb ceva.

- Întreabă-mă orice.

- Tu nu vezi bine?

- Vai, Viorel, grea întrebare mi-ai pus.

- Dar te rog, nu te supăra pe mine!

- Nu mă supăr, fii liniştit. Într-adevar, nu văd, dar chiar deloc.

- Şi cum te descurci?

- Ai să vezi cât vom sta împreună aici.

- Marinola, iartă-mă pentru întrebarea mea nepoliticoasă.

A venit la mine şi mi-a sărutat mâna.

- Ce băiat manierat şi scump eşti, Viorel. Ai un nume atât de frumos, ca tine.

- Sunt brunet şi am ochi albaştri. Mai am şi părul ondulat. Sunt mortal.

Şi a râs.

- Cine ţi-a zis că eşti mortal?

- Mami îmi spunea când mă alinta. Acum nu mai are cine şi sunt atât de nefericit…

- Nu plânge, Viorel, fiindcă tu eşti o comoară de copil şi toată lumea te va iubi!

- Da, dar doamnele sunt în cealaltă cameră şi nu m-au primit să stau cu dumnealor.

Şi a suspinat, înghiţindu-şi lacrimile, ca să nu se facă de râs în faţa unei doamne, chiar dacă era conştient că aceasta nu-l vede. Doamne, ce semăna cu Davis şi Mirel….

- Tu cu cine ai venit la spital, Viorel?

- Cu bunicul, dar este bătrân şi cam bolnav.

- Când ai plecat de acasă, ţi-a spus bunicul să-ţi iei nişte lucruri la tine?

- Am luat într-un ghiozdan periuţa de dinţi, pasta, un prosop şi nişte schimburi. Mi-am mai luat o carte de poveşti din care îmi citea mami.

Şi iar s-a abţinut să plângă.

Eu eram operată de două zile, dar în momentul acela mă simţeam mai bine.

- Dar tu de ce stai culcată?

- Sunt operată de alaltăieri şi trebuie să fiu prudentă.

- Cum adică prudentă?

- Adică să stau culcată în pat şi să mănânc uşor, iar alimentaţia trebuie să fie cam de regim.

- Ce este acela regim?

- Este o mâncare uşoară, cu puţine grăsimi, ca să nu solicite prea mult ficatul.

- Marinola, fetele tale nu vin pe aici?

- Vine una dintre ele, mai pe seară. Dar de ce întrebi, vrei să-ţi cumpere ceva?

- Un pitic mic, ca să-mi spună o poveste…

- Îţi spun eu câte poveşti vrei, dar mai aşteaptă puţin. Întâi să ne servească masa de prânz.

La un moment dat, intră o asistentă să-l preia, iar eu o chem şi o întreb la ureche:

- Îl operează acum?

Ea îmi confirmă din cap.

- Viorel, vrei să vii puţin?

- De ce?

- Să te sărut pe un obrăjor.

A venit, m-a luat de gât, iar eu i-am spus:

- Viorel, să ştii că te iubesc mult şi mă gândesc la tine.

M-a sărutat şi el pe tâmplă şi au ieșit. L-a adus abia seara, căci după operaţie l-au ţinut la terapie intensivă. Aşa de teamă mi-a fost că nu-l vor mai aduce… Dar până la urmă l-au înapoiat. El abia vorbea cu un glas subţire şi pierit, ca de pisoi sfârşit de foame. Un asistent l-a aşezat de pe cărucior în pat, iar eu m-am dus la el să-l învelesc şi să-l încurajez. Copilul acesta trebuia mângâiat şi alintat, fiindcă la vârsta lui de cinci ani pierduse prea mult în viaţă. Brusc, intră cineva în rezervă cu gura mare, de m-am şi speriat:

- Lasă-l, mamaie în pace, să doarmă!

- Dumneata eşti asistentă sau doctoriţă?

- Sunt infirmieră.

- Atunci mergi şi rezolvă-ţi atribuţiile tale de infirmieră şi nu veni cu gura mare, să-mi dai mie lecţii!

Şi ieși cu coada între picioare. La câteva minute, intră o asistentă râzând, plină de satisfacţie, şi-mi spune:

- Aţi pus-o cu botul pe labe pe Stela, că prea îşi vâră nasul în toate doar, doar primeşte şi ea ceva.

Apoi întreabă aşa, de formă:

- Ce face băieţelul, bine?

- Mi-e sete. Vă rog, apă!

- Nu e voie acum apă! Peste câteva ore.

Plecă și ea nepăsătoare, fiindcă nu primise nimic din ce se aștepta.

- Marinola, mi-e sete!

- Puiuţule, n-avem voie să bem apă câteva ore după operaţie… Voi uda o batistă şi cu ea stoarsă puţin, îţi voi şterge buzele, iar după aceea îţi voi spune o poveste.

Am tras un scaun lângă patul lui şi, ţinându-l de mână, am început să depăn "Capra cu trei iezi", iar din când în când îi udam buziţele. Cât de frumos era copilul acesta… Mi se rupea inima când mă gândeam îngrijorată la nevoile şi singurătatea lui, ce-l vor aştepta de atunci încolo. Eu îi avusesem pe bunici, pe mătuşile mele, pe verişorii mei, dar el îl are deocamdată numai pe bunicul său şi apoi, ce se va întâmpla cu Viorel? Ca să nu-l trezesc, m-am dus la baie şi am sunat-o pe Mirela, rugând-o să-i cumpere băieţelului un pitic şi alte jucărioare mai tentante şi să nu facă economie la bani. Apoi, pentru că îngeraşul ce împărţea camera cu mine dormea, m-am întins şi eu în pat ca să mă odihnesc puţin.

***

A doua zi împlineam o vârstă, iar eu eram tot în spital. În afară de Mirela, cine îşi va mai aminti de mine, căci şi Cristina mă cam uitase? Anii se adună, se tot adună, iar bucuriile se răresc.

În dimineaţa următoare, Mirela a venit foarte devreme ca să mă macheze puţin, să nu mai arăt ca o mamaie, iar Viorel, când văzu cutia cu toate figurinele din "Alba ca Zăpada", ţipă de bucurie. Mie îmi adusese un compleu de interior grena, foarte frumos, compus din pantaloni şi o jachetă lungă până la jumătatea coapsei. Îmi şedea atât de bine cu el, că eram tare încântată. Cu părul ondulat, având manechiura făcută şi machiată fiind, s-o văd acum pe ignoranta de Stela dacă îmi mai zice "mamaie"…

- Dar ce costum frumos ai îmbrăcat astăzi, ca tine de frumos! mă complimentă Viorel.
- Mulţumesc, dar ce gentleman eşti astăzi.
- Sunt curtenitor, mi lady, adăugă acesta cu multă emfază.

Şi am început să râdem amândoi ca de o glumă bună.

- Viorel, nu mai râde atât, că te va durea burtica! Îmi spui şi mie unde lucrează tatăl tău?
- A fost ziarist, iar mama a fost actriţă.

După vizita de dimineaţă, fiindcă doctorul i-a spus că are voie să coboare din pat, Viorel a venit la mine să mă sărute pentru cadou. Apoi m-a rugat să-i mai spun o poveste, şi ca să fie cuminte, m-am conformat. Pe la jumătatea poveştii, deschide cineva uşa, iar băieţelul întreabă:

- Pe mine mă chemaţi? Aoleu, ce mi-o mai face?
- Fii liniştit, că nu-ţi mai face nimeni nimic, îi spun eu ca să-l încurajez.

Şi iese afară. După un sfert de oră îl aud spunând în şoaptă, pe hol:

- Deschide-mi tu uşa!

Intră din nou, zicând încântat:

- Uite, ţi-am adus şi eu ceva de ziua ta!

Şi vine la mine cu un buchet imens de trandafiri.

- Mulţumesc mult, Viorel! Dar cine ţi-a cumpărat aceşti trandafiri frumoşi?
- Un… un prieten şi sunt roşii, iar în mijlocul buchetului se mai află ceva.

Şi râde, cu râsul lui de îngeraş.

Dacă nu era operat, poate ar fi şi început să ţopăie. Am pus florile pe pat şi am desfăcut pacheţelul din mijlocul trandafirilor, iar în interior se afla un lănţişor de care era agăţat un pandant, reprezentând un avion. Era evident cine se ascundea de fapt, în spatele acestui gest remarcabil şi impresionant. Din punctul acesta de vedere, fraţii Mălinescu au fost şi sunt inegalabili. Şi eu ce era să fac? Treceam prin toate stările sexului slab şi de unele chiar mi-era ruşine. În acelaşi timp, cred că mă schimbam la faţă în nenumărate nuanţe, încât l-am determinat pe Viorel să intre în panică.

- Marinola, ce ai? Ţi-e rău? Vrei să chem pe cineva?

- Nu, puiuţ, sunt bine. I-am sărutat obrăjorii lui bucălaţi şi i-am spus:

- Invită-l pe prietenul tău înăuntru.

Nu ştiam dacă fac bine, dar inima mea aşa îmi dicta şi nu mă puteam opune. Viorel a deschis uşa, a făcut probabil un semn, fiindcă eu n-am auzit nimic şi binenţeles că a intrat Davis.

- Sărut-mâinile, Marinola! Am venit să-ţi urez mulţi ani fericiţi… lângă cine ţi-e drag şi să-ţi spun că sunt foarte nefericit fără tine. Dacă nu sunt binevenit, voi considera că aşa mi-a fost mie scris şi voi înţelege că trebuie să plec, aşteptând să mă chemi până în ultima clipă a vieţii. Te rog să mă ierţi, pentru că n-am putut să-ţi dezvălui nişte secrete de serviciu, şi crede-mă că nu sunt vinovat de infidelitate. Te-am ţinut tot timpul lângă mine ca să te protejez de anumite pericole ce se puteau ivi. Dacă nu vrei să mă faci fericit nici măcar cu un cuvânt, atunci…

- Dacă te mulţumeşti doar cu un cuvânt, ţi-l spun: vino!

Şi îi fac semn să se aproprie.

Din doi paşi, a ajuns la mine, a pus un genunchi jos, mi-a luat mâinile şi a început să le sărute centimetru cu centimetru. Astăzi, aceste gesturi par desuete, dar noi făceam parte dintr-o altă lume, pe când manierele mai aveau încă valoare. Apoi, m-a luat în braţe, sărutându-mă şi mângâindu-mă pentru toate clipele în care îi lipsisem. L-am luat de gât şi aş fi vrut să-i simt prezenţa mai mult, căci aproape mă privase de ceva vital.

- Davis, mi-a fost atât de dor de tine, încât simţeam că nu voi mai rezista mult.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, dar n-am îndrăznit să te sun. Voiam de mult să vin la tine, dar mi-a fost teamă că n-ai să mă primeşti.

- Dar tu, iubito, de ce nu m-ai sunat, măcar să mă liniştesc puţin? N-ai crezut că şi eu aşteptam un semn de la tine?

- Sinceră să fiu, n-am crezut şi nici acum nu sunt pe deplin convinsă că ai prea multă nevoie de mine. Te rog, ridică-te şi ia loc pe scaun, să nu ne surprindă vreo asistentă şi să dăm loc la interminabile bârfe. Îţi mulţumesc pentru daruri şi te asigur că trandafirii erau de ajuns.

- Aceasta este o formă politicoasă de a mă respinge?

- Nu te resping, dar nici nu accept să vin cu tine în Cehoslovacia.

- De ce, iubito? Nu-ţi place Praga, nu-ţi place casa în care am locuit?

- Îmi place foarte mult Praga şi ador casa în care am locuit, dar faptul că nu cunosc limba, îl consider ca pe un handicap. Acolo nu pot decât să comunic cu Alexandra şi cu Aurora, nu pot să vorbesc la telefon, să mă adresez niciunei instituţii, iar tu n-ai să fii lângă mine mereu, aşa că

dacă vrei, rămânem doar prieteni şi ne vom întâlni din când în când. Dacă nu, ne luăm rămas bun pentru totdeauna şi mai punem un eşec la catastiful vieţii.

- Marinola…

Şi-a tras scaunul mai aproape şi a continuat:

- Dar dacă am vândut casa din Praga ca să ne cumpărăm o altă casă aici, ai să accepţi să rămânem împreună?

- Davis, nu mă amăgi!

- Iubito, nu te amăgesc.

- Dar eu nu vreau să faci un sacrificiu pentru mine şi apoi să regreţi fiindcă am fost lipsită de suflet, iar tu un martir.

Am început să plâng şi de fericire că nu ne vom mai despărţi, dar şi pentru că, din cauza mea, îşi stricase nişte rosturi abia înjghebate. M-a luat în braţe, sarutand-mă cald, tandru şi dornic de mai mult.

- Iubito, tu plângi acum când sunt lângă tine, dar când eram departe, ce făceai?

- Eram disperată. Lasă, că va trece...

- Aşteptăm câteva săptămâni să se vindece operaţia ta şi apoi mergem să vedem împreună nişte case de toată frumuseţea.

- Dar tu, de când ai venit în România?

- De o săptămână.

- Şi tu abia azi vii la mine?

- Dar am venit în fiecare zi, am stat să te păzesc şi am ascultat cum îi spuneai povești lui Viorel.

- Iar eu mor de dorul tău şi tu eşti la patru metri de mine.

- Draga mea, nu fii supărată… Acum sunt lângă tine şi rămân cu tine. Veneam noaptea să văd cum dormi. După operaţie, am văzut cum te chinuiai şi sufeream mult că nu te puteam ajuta… Aş fi vrut să te iau în braţe, dar mi-au spus asistentele că, dacă îndrăznesc să-ţi declanşez o emoţie cât de mică, nu mă mai lasă lângă tine, şi a trebuit să fiu cuminte.

- Dar cum ai reuşit să-i convingi să rămâi şi noaptea?

- O, am ajuns până la directorul spitalului şi am avut noroc să-mi găsesc un vechi prieten care este doctor chirurg, şi astfel am fost admis să te supraveghez. Odată, când dormeai, te-am sărutat pe păr. Ai respirat adânc, dar nu te-ai trezit.

- Te-ai întâlnit și cu Mirela, când veneai la mine?

- Sigur că da. De altfel, cu ea am comunicat tot timpul.

- Trădătoarea, să vezi ce-i fac!

- Dar ce, voiai să mor de dorul tău?

- Sigur, trebuia să mor numai eu!...

- Iubito, dar ea te-a întrebat odată de ce n-ai sunat dacă ţi-era dor de mine.

- Aţi complotat împreună.

- Am complotat şi cu Viorel.

- I-auzi! Dar unde este Viorel? Am şi uitat de bietul copil.

- A venit bunicul lui şi stau acum de vorbă. Ştii că suntem rude?

- M-am gândit eu că Mirel sau tu, aţi mai avut şi alte iubite prin lume.

- Nu, iubito, sora noastră a avut o fată, care ne era nouă nepoată, iar Viorel este băieţelul nepoatei şi îmi este strănepot.

- Extraordinar, cum le aranjează Dumnezeu pe toate. Atât de rău îmi părea dacă se întâmpla să nu-l mai întâlnesc niciodată.

M-am aşezat pe pat şi am văzut trandafirii, care se ofileau de dorul unei vaze cu apă. Mirela bate la ușă și intră val vârtej, încărcată cu pachete.

- Sărut-mâna, mami şi mă scuzaţi că vă deranjez, dar ţi-au făcut ieşirea din spital şi am venit să vă iau acasă.

- Vino cu mine, Mirela, să le ducem un tort asistentelor.

Ne-am dus în camera de gardă şi acestea erau adunate la Sfânta cafea şi Binecuvântata bârfă. Spun aceasta, deoarece cafeaua şi bârfa sunt nişte viruşi din cauza cărora se îmbolnăvesc toate femeile ce-şi imaginează că ce fac ele nu este ştiut de nimeni şi aruncă lăturile în capul celor ce îşi văd de treburile lor, fără să scoată în evidenţă cât sunt de sfinte şi neprihănite. Asistentele mi-au mulţumit felicitându-mă, iar una dintre ele nu s-a putut abţine şi mi-a zis:

- Vai, dar ce soţ aveţi! Este frumos şi atent, nu s-a dezlipit de la uşa dumneavoastră.

- Mulţumesc, doamnă, dar şi el are o soţie, vorba `ceea, de milioane.

Am plecat fără să mai adaug că n-am de gând să-l împrumut nimănui.

Viorel şedea în pat cu bunicul său alături şi plănuiau ce vor face când va ieşi din spital. Îmi părea atât de rău că va trebui să-l întristez, spunându-i că plec, încât nu mă înduram să-l las singur. M-am dus la el şi l-am îmbrăţişat, spunându-i:

- Puiuţ mic şi drăgălaş, eu trebuie să plec, fiindcă mi-a spus domnul doctor că sunt bine şi mi-a făcut ieşirea din spital. Am înţeles că peste două zile, dacă eşti cuminte, te vor lăsa şi pe tine să pleci de aici. Rămâne să revin cu unchiul Davis ca să vă ducem acasă şi astfel, aflând unde staţi, venim iar peste câteva zile în vizită. Eşti mulţumit?

- Sunt, dar eu cu cine dorm în cameră?

Adresându-mă lui Davis:

- Dacă te rog eu, nu te duci tu la doctorul de serviciu să-i aducă pe cineva de la alt salon? Între timp, eu mă îmbrac.

Davis se întoarce şi ne spune că nu vrea nimeni să vină şi să doarmă în cameră cu Viorel. Va trebui să se mute el într-un salon de bărbaţi.

- Vezi, Marinola, că nu vrea să vină nimeni!

- Puiule, nu vrei tu, de dragul meu, să fii mai înţelegător decât adulţii? Uite, te ajută Mirela să-ţi duci lucrurile.

Am întrebat-o în şoaptă pe Mirela dacă i-a cumpărat maşinuţa cu actorii de la circ. Mi-a confirmat.

- Viorel, după ce îţi aranjezi lucrurile în noptiera de lângă patul tău, vii înapoi, da?

- Sigur, sigur, să te sărut.

S-a întors şi, când a văzut maşina, a explodat de bucurie. Această maşină avea baterii, iar când învârteai de o cheiţă, mergea, se deschideau uşile, toţi actorii şi animăluţele dansau, clipeau nişte beculeţe, iar la volan era un ursuleţ.

Când ne-am despărţit și când Viorel se îndrepta spre salon, doctorul l-a întrebat:

- Unde te plimbi mereu, piciule?

- Poate vreţi să spuneţi "domnul Dragu", nu piciule.

- Scuze, scuze, domnule Dragu. Şi unde vă tot fâţâiţi?

- Nu mă fâţâi! Eu sunt în trafic şi am plecat după fuste.

- Şi dacă găseşti o fustă, ce faci cu ea? întrebă doctorul

- Îmi confecţionez un cort, că tot am rămas pe drumuri. N-aţi spus dumneavoastră că sunt bărbat? Mă duc să-mi fac de cap.

Am râs copios, atât eu cât şi toată lumea care l-a auzit. Am plecat plină de satisfacţie că i-o zisese doctorului, parcă l-aş fi învăţat eu, scumpul de el. La cinci ani, eu una n-aş fi ştiut să dau nişte replici atât de pertinente.

***

Ajunşi acasă, am servit cina, apoi Mirela a mers în dormitorul ei să se uite la un film. Noi doi am rămas la poveşti adevărate, multă vreme, până când am simiţi nevoia imperioasă să mă întind în pat, căci mă dobora oboseala, semn că nu eram refăcută pe deplin. Îl aveam pe Davis lângă mine şi nu-mi mai trebuia nimic. El mă mângâia şi mă săruta mereu şi mă determina să mă gândesc la un lucru care mă cam rodea.

- Davis, vrei să mă faci să înţeleg că după plecarea mea, n-ai putut să dormi singur?

- Nu, vreau să aflu dacă mă accepţi din cauza geloziei sau dacă mă iubeşti.

- Dar ce, tu n-ai mai avut nicio prietenă geloasă?

- N-am avut nici multe prietene, dar din câte au fost, niciuna nu s-a manifestat ca tine.

- Dar de la câte prietene în sus, consideri tu multe?

- De la cinci sute în sus.

Atunci m-am întors cu spatele la el.

- Marinola, nu fii copil! Noi glumim, de ce te superi? Nu vreau să adormim supăraţi. Iubito, vino în braţele mele. Marinola, mi-ai spus astăzi că ţi-a fost dor de mine. Atât de repede ţi-a trecut?

- Nu mi-a trecut şi nu-mi va trece niciodată, dar când te aud vorbind de femei, îmi vine rău. Aşa sunt eu şi nu mă pot schimba.

M-am întors în braţele lui şi mi-am promis că şi dacă îl voi vedea între zece femei, nu voi mai pleca de lângă el.

A doua zi, când ne-am trezit pe la nouă, Mirela era deja plecată, iar noi am rămas ca doi porumbei când vine primăvara. Nu prea eram eu în putere, dar tot am pregătit câte ceva de mâncare. După ce am servit masa de prânz, Davis mi-a arătat câteva valize şi trolerele aduse, pline cu tot felul de lucruri luate de la casa din Cehoslovacia.

- Ţi-am adus toate hainele şi pantofii. Ori ai fi preferat să le dau altcuiva?

- Dacă n-am mai fi stat împreună, aş fi vrut să nu-mi mai amintească nimic de tine şi de dezastrul despărţirii noatre. Şi, deşi eşti în România de aproape două săptămâni, nici acum nu te grăbeşti să-mi povesteşti, să-mi destăinui cauza accidentului tău, ce a bulversat viaţa noastră, atât de frumos începută.

- Of, iubito! Vino să-ţi spun care este adevărul, că mă omori cu zile!

- Davis, dar de ce te superi? Nu de aceea ai venit la mine, ca să-mi explici cum au stat lucrurile şi să mă linişteşti?

- Sigur că da, iubito! Dar şi pentru altceva.

- Şi care ar mai fi motivul?

- Să-mi dovedeşti cât mă iubeşti.

- Şi nu ţi-am dovedit-o cu prisosinţă?

- Până în prezent, nu prea am avut ocazia să simt.

- Hai, lasă prostiile şi nu te mai ascunde după vorbe!

- Din copilărie chiar, mi-a plăcut să cercetez, să caut, să descopăr şi să aflu diverse lucruri, iar curiozitatea m-a îndemnat să citesc nenumărate cărţi de aventuri, poliţiste şi de spionaj. Aşa am ajuns să studiez într-o şcoală de specialitate, în acest domeniu care mă atrăgea. Superiorii mei m-au remarcat, acordându-mi-se posibilitarea să merg în diverse misiuni, la început mai uşoare, iar apoi din ce în ce mai grele, până când, la terminarea Academiei Militare, am fost angajat în C.I.A, unde mi s-au încredinţat misiuni complicate, dure şi uneori foarte riscante. Cu mulţi ani în urmă, a fost descoperită o puternică organizaţie a traficanţilor de droguri, din care făcea parte şi aceasta Carina, pe care am acceptat-o de prietenă, numai pentru a-i putea prinde pe toţi membrii clanului. Ea a încercat să mă atragă şi pe mine în organizaţia lor şi am tot amânat decizia mea, sub pretext că am un proiect la care lucram şi îmi trebuia timp până să pot lua o hotărâre atât de importantă. Între timp, s-a răcit relaţia noastră, şi în toamna trecută a venit să mă întrebe dacă am luat vreo decizie, iar eu i-am răspuns că m-am căsătorit, fiindu-mi imposibil să mă ocup şi cu alte probleme în afara serviciului. Ea a plâns, încercând sub toate formele să mă convingă, dar eu am rămas rece la toate tertipurile ei. Pe vremea când eram aşa-zişi prieteni, mi-a dezvăluit nişte secrete ale organizaţiei din care făcea parte şi, temându-se că o voi denunţa la poliţie, a pus la cale un accident, rugându-mă s-o duc cu maşina până într-o localitate la vreo cincizeci de kilometri. În maşină, mi-a înscenat o criză de gelozie şi, supărându-se pe mine, a coborât. Am văzut-o cum a dat un telefon şi, în câteva minute, au venit două camioane, unul din spate, iar altul din faţă, care voiau să mă facă armonică între ele. Numai că s-au cam păcălit, fiindcă eu am învăţat şi cascadorie şi am sărit din maşina care, în cele din urmă, a fost făcută zob. Am anunţat pe unul dintre superiorii mei, cât şi ambulanţa, care m-au cules de pe marginea drumului. Pe Carina au arestat-o, iar eu am simulat nişte fracturi, pentru a avea o acoperire faţă de restul bandei. Şoferii camioanelor au avut aceeaşi soartă ca maşina mea, iar eu m-am pensionat de la aeroport, am plecat din C.I.A., iar acum sunt lângă tine şi nu mai plec niciodată. Mai am un lucru foarte important să-ţi dezvălui: ordonanţele fratelui meu erau spioni, şi de aceea a venit Culai la moartea lui Mirel, ca să facă pe deznădăjduitul şi să se dea bine pe

lângă tine, încercând să te impresioneze, că poate, poate va găsi prin casă documente incriminatorii la adresa fratelui meu, Dumnezeu să-l odihnească, deoarece nici acolo n-are liniște și odihnă. Cele două ordonanțe au făcut declarații clare la poliție și acum își ispășesc necredința lor față de România și față de Uniunea Sovietică, și stau după gratii cât vor mai trăi.

- Ce lucruri îngrozitoare îmi spui!

- Au fost arestați toți membrii traficanților, iar acum pot să mă odihnesc și eu, fiindcă toată viața am umblat prin lumea întreagă, dezlegând enigme, descurcând matrapazlâcuri și rezolvând ecuațiile lumii cu mii de necunoscute. Acesta este marele adevăr pe care voiai tu să-l afli.

- Și tu n-ai avut nicio fractură?

- Marinola, iartă-mă că te-am mințit, dar am fost nevoit, forțat chiar s-o fac. Altfel cădea toată strădania noastră de ani întregi.

- Iar eu puteam să mor salvând cauza strădaniilor voastre "sfinte"!

-Marinola, mă ai lângă tine acum, fă-mi ce vrei tu, dacă dorești să te răzbuni. Iubito, îți cer iertare de mii de ori, dar te rog să mă crezi, că nu puteam face altfel! Am depus un jurământ și nu puteam să-l încalc. Îți este atât de greu să mă înțelegi?

- Cât de perfizi puteți fi! Dacă puteam să-ți citesc în ochi, n-aveai nicio șansă să mă minți.

- Iubito, nu gândi așa despre mine, te rog!

- În fine, sper să nu-mi dai cu pumnii în cap toată viața. Dacă îmi mai ascunzi ceva, dezvăluie-mi acum, nu peste un an sau doi. Trebuia să-mi spui totul de la început, să pot lua decizia în cunoștință de consecințele pe care voi fi nevoită să le suport!

- Te asigur, Marinola, că nu vei mai avea nicio neplăcere din partea mea. S-a făcut ora unsprezece. Mergem să-l luăm pe Viorel de la spital?

- Mergem. Mă pregătesc imediat.

- Vin și eu să mă îmbrac.

Mi-am luat lucrurile și m-am dus în baie ca să mă spăl puțin și apoi să mă îmbrac. Davis a încercat să intre, dar eu am avut grijă să încui ușa, ca să-l enervez.

- De ce te-ai încuiat în baie, doamna Gordon?

- Ca să nu mă spioneze cei de la C.I.A.

- Odată și odată ai să mi-o plătești tu mie!

- Știi că românii au trei sărbători de Paște: Paștele religios, Paștele blajinilor și Paștele cailor.

- Mă bucur pentru ei.

Mi-am căutat geanta în locul în care știam că o pun, dar n-am găsit-o. Îl întreb pe Davis:

- Știi cumva unde mi-am pus eu geanta?

- Întreabă-i pe cei de la C.I.A. Poate ei știu.

- Dar asta fac, iar ei îmi răspund cam evaziv.

- Mă săruți, ca să ți-o dau eu?

- Știi că românii mai au o sărbătoare: Sfântul Așteaptă.

- Marinola, mergem?

- Du-te tu singur, dar să ne cumperi și ceva de mâncare şi să nu vii cu ei aici, pentru că eu mă culc!

- Iubito, uite geanta, era la mine. Dacă mă sărutai, ţi-o înapoiam.

- Acum nu îmi mai trebuie. Poţi s-o bei cu apă neîncepută.

- Eşti o scorpiuţă tare dulce, ştiai?

- Bine, bine, hai să plecăm odată şi voi avea eu grijă de tine.

Când am ajuns la spital, Viorel şi bunicul său ne aşteptau la poartă, căci băieţelul nu mai avea răbdare. Se plictisise atâtea zile ţinut internat. Ne-am oprit la câteva magazine să ne aprovizionăm cu alimente şi ce ne mai trebuia, apoi am plecat spre Vălenii de Munte, la casa bunicului. Prin zona aceea descoperise şi Devis câteva vile pe care dorea să ni le prezinte, ca să-mi dau şi eu o părere de nevastă cam cusurgie - nu ştiu de ce îmi mergea numele acesta - fiindcă eu m-aş fi mulţumit cu apartamentul meu, fără să cheltuim atâţia bani pe o vilă.

Ajunşi la casa bunicului, am încropit repede un prânz şi după ce ne-am ospătat, Viorel s-a culcat ca un băieţel cuminte, iar noi am plecat să vizităm vilele.

Prima vilă era foarte frumoasă şi semăna cu cea din Cehoslovacia. Ne-am dus să vedem şi a doua vilă, dar era cam modestă, iar a treia se vânduse deja. Ne-am întors la vila pe care o văzuserăm prima dată. Pe drum m-am apropiat de Davis, l-am luat de gât şi i-am zis:

- Davis, mai eşti supărat pe mine? ….

- Cam de ce mă întrebi?

- Nu vrei să cumpărăm prima vilă la care am fost?

- Aha, aha! Să mă mai gândesc o vreme….

- Dar dacă se vinde? Nu vrei? Te rog! Vrei?

- Să mă gândesc ce să-ţi cer în schimb.

- Hai, te rog, nu mă şantaja! Ce, eu te-aş şantaja pe tine cu ceva?

Când am ajuns la poarta vilei, omul care avea grijă de ea, privea nişte flori în faţa casei.

- Mă gândeam eu că n-o să vă placă alte vile. Aceasta este cea mai lux!

- O lauzi ca să iei un preţ mai bun pe ea, nu? îi arunc eu mingea în coş. Eu mă simt cam obosită. Te duci doar tu să inspectezi toată casa? Vezi, să nu laşi ceva neverificat, din beci, până în pod. Fii atent să nu fie mucegai, igrasie sau ceva deteriorat, că putem merge şi-n altă zonă.

După o jumătate de oră s-au întors. Devis era cam dezamăgit.

- Nu-ţi place?

- Nu prea! Sunt multe de schimbat, de înlocuit, poate chiar de zugrăvit. Mai bine că n-ai venit, fiindcă făceai efortul degeaba şi te mai şi enervai. Dacă-ţi spun cât cere pe vila aceasta dărăpănată, îţi vine rău...

Cred că m-am albit la faţă şi arătam mâhnită, dezolată şi amarnic de cătrănită, încât simţeam că îmi vine rău.

- Atunci hai să plecăm.

Am intrat în maşină şi l-am întrebat:

- N-ai puţină apă?

- Ba da, iubito, şi nu mai fi atât de supărată.

Mie mi-au dat lacrimile, dar am băut apă şi le-am înghiţit cu ea. Abia am putut să spun:

- Vila aceasta semăna cu cea din Cehoslovacia…

- Lasă, draga mea, că mai găsim şi în altă parte. Mai mergem la Viorel?

- Mergem, am răspuns profund mâhnită.

Viorel dormise după-amiază şi abia se trezise. Când m-a văzut, a întrebat:

- Marinola, de ce plângi?

- Nu plâng, sunt obosită.

- Iubito, nu mai fii supărată, că am cumpărat vila.

- Ai putea să nu te mai joci cu inima şi nervii mei?

Viorel interveni:

- Eşti rău ca băieţii aceia care chinuie păsărelele şi animăluţele. Vezi, Marinola, ce-ai făcut? Dacă m-ai fi aşteptat să te măriţi cu mine...

Atunci am explodat cu toţii în râs, chiar şi Viorel, care mai înainte stătea să plângă.

- Lasă, Viorel, pe când vei fi tu mare, ai să faci fericită altă fată, dar va trebui s-o cauţi, s-o studiezi şi apoi s-o iubeşti. Niciodată să nu te arunci în vâltoarea vieţii cu ochii închişi! Tu eşti băiat deştept şi înţelegi că aici mă refer la ochii minţii, nu la cei care te ajută pe unde să mergi.

- Dar ce este vâltoarea vieţii?

- Vâltoarea vieţii este foarte dură, crudă şi complicată, dar până vei ajunge s-o cunoşti, va trebui să mai treacă mulţi ani. Unii oameni n-o cunosc nici spre bătrâneţe şi se aruncă în ea, ca într-o joacă, nimerind în fundul unei prăpăstii sau chiar în neant. Dar mai bine vorbim de lucruri mai frumoase, fiindcă atunci când ajungi să gândeşti în felul acesta, deja o cam iei la vale.

- Care vale?

- Valea plângerii, Viorel. Mai bine spune-mi: bunicul tău nu are pomi, grădină de legume?

- Ba avem, doamnă, zise bunicul care nu scosese niciun cuvânt până atunci.

- Viorel, vii cu mine să mi le arăţi?

- Sigur, are şi un cireş.

- Dar este cam înalt, domniţă, adăugă Tudor, căci aşa se numea bunicul.

- Hai, Tudore, să le culegem copiilor noştri câteva cireşe! zise Davis, căci de la gluma aceea proastă nu mai scosese niciun cuvânt.

Poate am reacţionat cam dur la spiritul lui de glumă, dar de când îmi spusese că a fost nevoit să simuleze fracturile acelea, nu mai ştiam ce spune serios şi care îi sunt glumele. Acum parcă nici nu mă mai bucuram prea mult de vilă, ca atunci când ar fi venit fericit. Mai bine-mi spunea de la început că vila este a noastră. Dar ce puteam să mai fac? Aşa era el educat, fiindcă trăise şi se formase mai mult între bărbaţi, cu glumele lor dure şi poantele de prost gust. Îmi părea rău de ieşirea mea, dar n-aveam intenţia să-i cer scuze. Cum obişnuia el să facă… exact ca atunci când un bărbat conduce o maşină şi zice “hai să-ţi arăt ce tare este maşina mea” şi-i

impune o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră, apoi pune brusc frâna, iar tu te dai cu capul de parbriz. Este drăguţ, nu?

Într-un târziu, îi propun lui Viorel:

- Puiuţ, noi rămânem aici, că suntem operaţi şi nu trebuie să facem prea mult efort, altfel se rupe operaţia şi iar suntem nevoiţi să ne tăiem.

- Vrei să-mi spui o poveste?

- Mai bine ar fi dacă am învăţa o poezie.

- Ce poezie?

- "Căţeluşul şchiop".

- Vreau, vreau!

- Uite cum facem, îţi spun prima strofă, apoi spui şi tu, da?

"Eu am numai trei picioare,
Şi abia mă mişc, ţop, ţop!
Râd când mă-ntâlnesc copiii
Şi mă cheamă Cuţul Şchiop."

Până au venit cei ce plecaseră la cules de cireşe, băieţelul meu învăţase trei strofe şi era încântat.

- Pentru restul poeziei, data viitoare.

- Dar când mai vii pe la mine?

- Peste câteva zile. Nu te uit, dar te rog să fii cuminte, să se vindece mai repede operaţia.

Ne-am luat rămas bun cu pupicii de rigoare şi după câteva minute de tăcere, Davis mă întreabă:

- Vrei să mergem la un restaurant în Sinaia?

Este adevărat că era vară, era cald şi frumos, dar eu eram operată abia de o săptămână. Era deja ora optsprezece şi până ajungeam acolo, cât şedeam la restaurant, întoarcerea ar fi fost foarte târzie.

- Nu ştiu ce să zic. Trebuie să înţelegi că eu sunt operată şi deja sunt foarte obosită.

Pe drum, n-a mai spus niciunul nimic.

Acasă, Mirela chiar era la masă, fiindcă de obicei, ea nu mănâncă prea târziu.

- Poftă bună, Mirela!

- Mulţumesc! Dar ce ai, mami? Te simţi rău?

- Nu chiar rău, dar sunt foarte obosită.

- Am făcut nişte copane la cuptor, mi-am prăjit nişte cartofi şi pot să vă prăjesc şi vouă.

- Pot să te ajut şi eu, se oferi Davis.

- Lasă, că pot şi eu singură.

Ca să fie gata mai repede, am curăţat cartofii şi i-am pus la prăjit, apoi am plecat să mă schimb. Între timp, Davis a făcut un duş, apoi a venit la bucătărie.

- Davis, bei ceva înainte?

- Ce băuturi ai?

- Coniac, ţuică de Văleni, bere şi vin.

I-am adus coniacul şi un pahar.

- Te rog să te serveşti. Vrei paste cu brânză? Mirela găteşte bine.

După cină, am făcut şi eu duș, apoi m-am întins în pat. Davis se uita la televizor. Nu-mi dădeam seama ce nu-i convenea, fiindcă se purta tare rece.

- Eşti supărat pe mine că n-am mers la Sinaia? Aveai o întâlnire importantă acolo?

- Voiam să văd şi eu lumea…

- Care lume? Sau doreai să testezi piaţa? întreb eu.

- Care piaţă?

- Piaţa de fuste, răspund eu încântată că l-am şocat.

- Eu nu port fuste, draga mea, dar ador femeile goale şi puţin tatuate.

- Îţi urez mult succes şi noapte bună!

Şi adaug:

- A avut dreptate astăzi Viorel. Mai bine mă "măritam" cu el. Mă adora şi pe mine cineva.

Acum era mingea la el. Drept urmare, mi-o aruncă numaidecât:

- Este o idee bună. Dacă vreţi, vă "cunun" eu.

- Câtă generozitate, mă impresionezi. Ce cadou să-ţi facem, fiindcă ne eşti naș?

- O vilă lângă Văleni.

- Aceea ţi-ai cumpărat-o singur.

- Poate vrei să spui, că ne-am cumpărat-o, adăugă el.

- Încurcate sunt căile Domnului, replic eu.

- Încearcă şi le descurcă.

- Nu ştiu cum naiba fac de la o vreme, că mai rău şi tot mai rău le încurc. Trebuie să caut pe cineva să mă ajute la descurcarea acestor iţe, spun eu.

- Îmi dai cumva de înţeles că va trebui tot eu să ajut la rezolvarea spinoaselor voastre încurcături? întrebă Davis impacientat.

- N-ai avut tu întotdeauna idei geniale? îi servesc eu mingea, care speram să-mi aducă victoria, dar el era ca în parabola aceea, "Câinii latră, ursul merge" sau în altă parabolă şi mai elocventă, "`Geaba vii, `geaba te duci, `geaba rupi bieţii papuci". Nu înţelegea că, de fapt, eu îl voiam lângă mine, iar el se făcea că plouă. Atunci m-am înfuriat şi l-am întrebat:

- Tu vizionezi un film porno?

- Ce te face să-ţi imaginezi lucrul acesta?

- Fiindcă te laşi tras de mânecă.

- Dar eu sunt îmbrăcat în maieu şi n-am mânecă.

Dacă am văzut că m-a redus la tăcere cu răspunsul acesta, am luat un somnifer şi, într-un sfert de oră, s-a întrerupt filmul aspiraţiilor, aşteptărilor şi dorinţelor mele.

***

Deşi luasem somniferul târziu, a doua zi m-am trezit totuşi de dimineaţă şi nici nu l-am mai găsit pe Davis acasă. Mă întrebam unde să se fi dus atât de devreme, fără să-mi spună nimic. Dacă am văzut aşa, m-am apucat de gătit, iar la douăsprezece eram gata. A venit și Mirela şi a mâncat de prânz, iar eu l-am sunat pe Davis ca să aflu pe unde umblă de nu mai dă niciun semn.

- Alo!

- Sărut-mâinile, Marinola!

- Vă salut, domnule *apropitar*! Pe unde aţi poposit fără să-mi spuneţi şi mie măcar "au revoir".

- Sunt la Văleni, draga mea, pentru actele casei. Am adus nişte meseriaşi ca să-mi schimbe nişte uşi, să zugrăvească în unele camere, să schimbe parchetul şi să facă mai multe reparaţii. Tu ce faci, te-ai trezit târziu?

- Nu, dragule, am gătit şi te aşteptam. Nu poţi veni acasă, nu-i aşa?

- Nu pot veni, iubito.

- Vrei să-ţi aducem noi de mâncare?

- Mirela este acasă?

- Sigur, şi este dispusă să dăm o fugă până la tine.

- Atunci vă aştept.

- Aduc mâncare pentru toţi?

- Suntem şase, draga mea.

- Am cu ce mă descurca, numai că nu se va putea întâmpla în fiecare zi.

- Nu este nicio problemă, iubito. Vă aştept.

- Te sărut, Devis.

- Şi eu, scumpete.

Cât m-am îmbrăcat eu, Mirela a făcut două mămăliguţe pentru sarmale. Am împachetat totul şi am plecat. Pe drum, am cumpărat farfurii şi tacâmuri de unică folosinţă. Davis, împreună cu toţi lucrătorii lui au fost încântaţi de pregătirile mele. Nu l-am uitat nici pe Viorel şi am trecut o fugă și pe la el ca să-i mai duc ceva de mâncare.

Toate modificările din vilă au durat o lună. Davis ne-a invitat apoi, pe mine şi pe Mirela, să facem recepţia casei. Am rămas încântate, mai ales eu, fiindcă nu lipsea nimic şi totul corespundea celor mai înalte standarde, respectând şi spiritul practic şi frumosul. Ce era şi mai impresionant se vedea în faptul că tot aranjamentul semăna cu cel din Cehia. Se făcuse deja ora nouă seara şi ar fi trebuit să plecăm, dar Davis veni cu o idee şi ne spuse:

- Eu propun să nu mai plecaţi la Ploieşti, căci mâine trebuie să mergem la notariat, pentru a semna amândoi actul de proprietate.

- Eu rămân bucuroasă, dar nu ştiu cum vrea Mirela. Ce zici, drăguţă, rămâi?

- Rămân, că sunt de serviciu după-amiază, dar nu am ce-mi trebuie pentru toaletă.

- Ce dormitor vrei să-ţi alegi din toată casa? o întrebă Davis.

- Nici nu ştiu, toate sunt atrăgătoare. Aş vrea să mai mă uit o dată.

Până la urmă, şi-a ales un dormitor cu vedere înspre curtea din spatele casei, asemănător cu al nostru, ca poziţie. Davis i-a atras atenţia că toate ustensilele şi flacoanele de gel, şampon şi

ce-i mai trebuia ei sunt absolut noi şi dacă se poate, să-şi aleagă aceeaşi culoare la folosire, pentru a nu le încurca.

După servirea cinei bogate, la care am desfăcut o sticlă de şampanie, Davis s-a asigurat că toate uşile şi ferestrele sunt încuiate, şi am ieşit pe uşa din spate, aşezându-ne la o masă în curte, cu prăjituri şi sucuri. Am stat la aer şi povești până spre miezul nopţii. Când ne-am retras în dormitoare, ne-am făcut duş rapid, iar Davis m-a întrebat, luându-mă în braţe şi sărutându-mă pe ureche:

- De când nu te-am mai ţinut eu în braţe?

- Ehe… de multă, foarte multă vreme, dar puteai s-o faci chiar din seara când te-am tras de mânecă, iar tu erai îmbrăcat doar în maieu. Am început să râdem amândoi, iar dorul unuia de celălalt s-a întors acasă, hoinar rătăcitor, revenit la intenţii matrimoniale, jurând că nu va mai pleca niciodată.

SFÂRŞIT